

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.

Persoanele juridice pot achiziționa cărți și **direct** de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.

Cei interesați pot telefona la numerele: **021.223.63.07;**
021.224.16.98.

THE BEST

Michael Brooke avea motive s-o urască pe Rosalind Leigh, tânăra bogată care-i respinsese cererea în căsătorie în urmă cu cinci ani. Furios pe el însuși, acceptă totuși postura provizorie de soț și tată pentru frățiorul ei de trei ani, ca să-i scape de pericol. Rosalind realizează abia acum ce greșală făcuse refuzându-i cererea în căsătorie și încearcă să obțină iertarea și să-i recucerească dragostea.

PRET: 10 LEI

ISBN: 978-973-580-776-4

5948488 704520

Jenna Lynn

891

DRAGOSTEA ÎNVINGE TIMPUL

ALCRIS

În colecția
"ROMANTIC" au mai apărut:

Lois Faye Dyer	Păcatele tatălui	871
Gayle Kasper	Inelul dragostei	872
Anne Murray	Jocul de-a iubirea	873
Monica Taylor	N-am renunțat la tine	874
Patricia Coolinge	Destin salvator	875
Jean de Secary	Drumul spre adevăr	876
Nina Tinsley	Întâlnire cu destinul	877
Melissa Bond	Urmează-ți inima	878
Catherine Clark	Promisiune veșnică	879
Mary Arbor	Secretul contelui	880
Alyssa Dobson	Blestemul trecutului	881
Pamela Kent	Prețul independenței	882
Linda Adams	Legământ de dragoste	883

Capitolul 1

— Ți-o amintești pe Rosalind, nu-i așa?

Michael îngheță. Sătul să mai stea nemișcat după ore de mers cu avionul, se ridică în picioare cât timp Emma merse să deschidă ușa și o așteptă lângă fereastră, masându-și gâtul încordat și întrebându-se dacă va mai avea putere să închirieze o mașină în aceeași dimineață. Nimic nu-l avertizase, nu avusese nicio presimțire când sunase la ușă că întreaga lui viață construită cu atâta grijă în ultimii cinci ani avea să se dărâme în jurul lui.

Lăsă ușor mâna de la gât și se întoarse, sperând fără nicio bază că auzise greșit numele, dar ea era acolo, trecând pe lângă Emma de parcă era proprietara casei. Rosalind...

Rosalind, cu părul ei lung minunat. Rosalind, cu ochi verzi de vrăjitoare și zâmbet care încă îi mai bântuie visele. Rosalind, pe care încercase atât de mult s-o uite.

— Bună, Michael! spuse ea.

Doar Rosalind ar fi capabilă să stea așa, atât de sigură pe frumusețea ei, atât de sigură că va obține ce dorește. Se uita de parcă aștepta să i se arunce la picioare.

În acest caz, mai avea de așteptat, își spuse trist Michael. Mai fusese odată la picioarele ei și fusese o experiență amară și umilitoare, una pe care n-avea de gând s-o repete.

– Rosalind! spuse el cu vocea lipsită de orice expresie.

Se simțea amețit, aproape bolnav, de parcă intrase într-un perete în miez de noapte. Când privi acuzator spre sora lui, aceasta zâmbi, uitându-se de la unul spre celălalt cu plăcere și nerăbdare, mirată de lipsa lui de entuziasm.

– Cred că au trecut ani de când nu v-ați mai văzut, spuse Emma. De ce nu vă povestiți ce-ați făcut cât mă duc să fac o cafea?

Rosalind îl privi mirată pe Michael. Fusese atât de emoționată că-l va revedea, încât rămăsese absurd de ușurată când intră în cameră și văzu că nu se schimbase deloc. Același chip tăcut și inteligent, cu ochi ageri. Același trup compact. Același aer de nemișcare și mulțumire care fusese cândva incitant și intimidant.

Dar observa că se schimbase totuși ceva la el, ochii lui albaștri erau ascunși, expresia controlată, iar gura, dură.

– Emma, nu cred că o idee bună, începu ea să spună, dar Emma era deja la ușă.

– Michael nu m-a dezamăgit niciodată până acum, îi răspunse prietena ei, zâmbind. Trebuie doar să-i explici. Stai liniștită în legătură cu Jamie, stau eu cu ochii pe el.

Apoi dispăru, închizând ușa în urma ei, iar Rosalind și Michael

rămaseră privindu-se nelișiți.

Era greu de crezut că răsuseră vreodată împreună, că iubiseră împreună. Rosalind simțea ostilitatea ridicată în jurul lui ca o barieră invizibilă și-și dorea ca Emma să nu fi plecat. Cândva, fusese sigură de capacitatea ei de a-l fermeca în ciuda propriei lui dorințe. În trecut, nu era nevoie decât de un zâmbet, o singură atingere, să-i arunce o privire, iar Michael să rămână captiv. Acum nu mai accepta, Rosalind știa asta privind silueta nemișcată și atentă de la fereastră. Își dădea seama după felul cum stătea acolo că era în alertă în legătură cu ea.

Dar trebuia să încerce.

– Ce mai faci, Michael? întrebă ea în cele din urmă.

– Bine.

Rosalind își reținu un oftat nervos provocat de tonul lui rece. Poate fusese într-adevăr o întrebare banală, dar trebuia să înceapă cu ceva.

– Foarte bine, ezită ea, mușcându-și buza de jos.

Ar fi trebuit să întrebe el acum ce mai face și ar fi avut ocazia să-i spună tot, dar se pare că Michael n-avea de gând să respecte regulile unei conversații armonioase. Stătea acolo nemișcat, cu gura încordată și cu privirea implacabilă. Rosalind își reținu iarăși un oftat.

– Și studiile tale? insistă ea. Lucrezi la vreun proiect interesant?

Michael vârî mâinile în buzunare și o privi cu și mai mare suspiciune.

– Mie mi se par interesante, spuse el cu aceeași voce rece. Tu nu cred că le consideri la fel.

Înainte, nu fusese interesată de proiectele lui, recunoscuse Rosalind în gând, strâmbându-se ușor. Nu reușise niciodată să înțeleagă ce vedea Michael la arheologie, așa cum el nu înțelegea cum putea ea să fie fericită fără nicio carieră. Era un alt exemplu de cât de diferiți erau și cât erau de diferite viețile lor. Uneori, Rosalind credea că tot ce avuseseră în comun fusese o pasiune fizică intensă și acum nu mai aveau nici măcar atât, își dădu ea seama cu tristețe. Era clar că Michael păstra intenționat distanța.

Nu spunea și nu făcea nimic, dar atmosfera era dureros de tensionată. Gândindu-se că va fi mai bine dacă va părea mai relaxată, Rosalind merse spre canapea și luă loc. Apoi își dori să nu fi făcut asta. Michael ignoră gestul ei, prin care-l invita să se așeze lângă ea. Îi venea să se întindă învinsă pe perne în timp ce el stătea nemișcat la fereastră, o siluetă îndepărtată care nu avea de gând să-i ușureze situația.

Îl studia pe sub gene. Era un bărbat ce părea închis, nu cu mult mai înalt decât ea, dar cu un aer de duritate și reținere care dădea senzația de neliniște. Cândva, fuseseră amanți, gândi Rosalind trist. Acum, nu mai găseau nimic de spus.

– A fost plăcut zborul? ce reuși să-l întrebe.

– Nu prea, răspunse Michael, pierzându-și răbdarea. A fost lung, am avut întârziere și a fost foarte incomod, plus că a trebuit să părăsesc situl în cel mai nepotrivit moment, așa că n-am chef de discuții mărunte. Nu te mai prefac că suntem niște străini

politicoși și spune-mi ce ai de spus.

– Dar chiar suntem străini acum, privi Rosalind întâi spre el, apoi în depărtare.

N-ar fi trebuit s-o lase pe Emma s-o convingă să facă asta, își dădu seama, învârtind inelul de logodnă într-un gest inconștient. N-avea niciun rost să încerce să vorbească cu el. Se petrecuseră prea multe între ei.

– Te-ai schimbat, spuse ea trist.

– Tu nu, răspunse el pe un ton dur. Haide, Rosalind, spune-mi odată ce vrei! Sigur vrei ceva. Așa a fost mereu.

Rosalind tresări auzindu-i tonul, dar ridică bărbia și se întoarse să privească direct în ochii lui. Nici ea nu mai avea chef de discuții politicoase.

– Bine, recunosc eu. Chiar vreau ceva.

– Și ce vrei de data asta? Pe cineva care vine alergând de fiecare dată când pocnești tu din degete sau pe cineva care se întinde ca un preș pentru ca tu să poți călca peste el?

N-o iertase, își dădu Rosalind seama. Michael n-avea idee cât de amar regreta că se purtase astfel cu el, dar sigur și-a dat și el seama până acum că ar fi fost un dezastru împreună. Dar n-avea niciun rost să-l contrazică. Nu-și permitea să răscolească trecutul. Prezentul conta acum... și Jamie.

– Nimic de acest gen, spuse ea sec. Am nevoie de ajutorul tău. E important.

– Problemele tale au fost întotdeauna foarte importante pentru tine, din câte îmi amintesc. Oamenii stau tot timpul să te

ajute. Dacă nu-i poți manipula să facă asta, pur și simplu îi cumperi. Te-ai gândit vreodată, Rosalind, că dacă ridici vreun deget din acela cu manichiură perfectă, te-ai putea ajuta singură?

Rosalind roși și strânse pumnii, încercând să se controleze.

– Acum e diferit, șopti ea.

Ducându-și o palmă la ochi în semn de resemnare, Michael se depărtă de fereastră și se așeză pe un fotoliu din fața ei.

– Și ce anume vrei așa de diferit? întrebă el.

Părea obosit, observă Rosalind cu remușcare bruscă. Călătorise două zile și cu siguranță era ultima persoană pe care spera să o vadă la finalul drumului. Era mai bine să renunțe la tot?

Și apoi? Să continue ca până acum, cu speranța că problema va dispărea? Ideea îi dădea fiori. Nu trebuia să mai treacă prin așa ceva. Era și obosită: obosită să mai privească peste umăr, obosită să se mai îngrijeze de fiecare dată când suna telefonul, obosită să se mai întrebe unde era Jamie și cu cine era, de fiecare dată când pleca de lângă ea. Nu voia să-i ceară ajutorul lui Michael mai mult decât voia el să i-l acorde, dar trebuia s-o facă, de dragul lui Jamie.

Îndreptându-și inconștient umerii, privi direct spre Michael.

– Emma spunea că ești în drum spre Yorkshire, să-ți vizitezi mătușa pe care n-ai mai văzut-o de ani de zile.

– Și ce îți pasă ție?

– Vreau să mă iei cu tine.

Urmă o tăcere lungă, tensionată.

– Ce vrei?

Rosalind trase adânc aer în piept. Începuse să vorbească despre asta, acum trebuia să termine.

– Nu doar pe mine, ci și pe Jamie.

Privirea lui o cercetă uimit, parcă vrând să găsească un semn că glumea. Rosalind se întreba ce idee i se părea mai bizară, să vrea să meargă undeva cu el, cu atât mai puțin la o mătușă bătrână din Yorkshire, sau să creadă că ar fi dispus s-o ia?

– Și cine este mai exact Jamie? întrebă el pe un ton periculos de liniștit.

– Jamie e fratele meu.

Era cu siguranță ultimul lucru la care se așteptase.

– Fratele tău? Nu știam că ai un frate.

– E frate vitreg de fapt, spuse Rosalind încercând să-i întâlnească privirea. Tata s-a recăsătorit după ce tu... ai plecat departe.

"După ce m-ai cerut în căsătorie, iar eu am călcat în picioare propunerea", se corectă ea în gând. Asta ar fi trebuit să fi spus. Își dădea seama după chipul lui Michael că și el gândea exact la fel.

– Tata a fost ucis anul trecut, în noiembrie, continuă ea. Probabil ai citit în ziare.

Gerald Leigh fusese faimos atât pentru stilul lui extravagant, cât și pentru interesul pentru afaceri internaționale, și moartea lui neașteptată ajunsese la toate buletinele de știri.

Michael clătină din cap.

– Natasha, soția lui, era cu el când s-a prăbușit elicopterul, se

forță Rosalind să continue. Se duceau la petrecerea de aniversare a lui Jamie. Avea trei ani.

Își privi mâinile amintindu-și acea zi rece de noiembrie. Era la cumpărături când îi sunase telefonul mobil.

— Nu cred că Jamie a înțeles cu adevărat ce s-a întâmplat. O avea pe dădaca lui, așa că lumea lui nu s-a schimbat prea mult.

Pentru ea, fusese diferit. Un singur telefon îi dăduse viața peste cap.

Întrebându-se dacă va reuși vreodată să-i explice cum s-a simțit, Rosalind privi spre Michael să vadă dacă se observa pe chipul lui ceva ce măcar să semene a înțelegere, dar când li se întâlniră privirile, el se închise în sine și privi în depărtare.

— Îmi pare rău de tatăl tău, desigur, spuse el încordat. Dar ce legătură are cu mine?

Rănită de modul cum el se distanțase, Rosalind ridică bărbia mai sus.

— Ajung și la asta, spuse ea.

Ignorând nerăbdarea lui Michael, făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile.

— Ca rudă apropiată a lui, m-am pomenit custodele lui Jamie. Eu și cu Natasha nu prea ne-am înțeles, așa că nu prea am petrecut mult timp nici cu el și n-am crezut atunci că va trebui să îmi schimb așa de mult viața. M-am mutat înapoi în casa Belgravia, să mă asigur că dădaca are destulă grijă de el.

— Să fii responsabilă de un copil înseamnă mai mult decât să-i găsești o dădacă, spuse Michael fără a se chinui să-și ascundă

dezaprobarea. Nu poți să-l predai unei echipe de servitori doar pentru ca tu să nu-ți irosești timpul de cumpărături.

— Am aflat și eu asta, spuse Rosalind păstrându-și cu greu calmul.

Avea nevoie de Michael, își aminti ea cu disperare. Nu-și putea permite să se lase enervată de sarcasmul lui.

— Dacă mă lași să termin, tocmai voiam să spun că n-a durat mult până mi-am dat seama că greșisem. Jamie face parte din viața mea acum și e foarte important pentru mine. N-aș fi aici, dacă nu era el.

— Bine, deci ai grijă de fratele tău, oftă Michael, neimpresionat. Tot nu mi-ai explicat de ce vrei să mergi în Yorkshire și de ce ar trebui să fac pe șoferul.

— Jamie e în pericol.

Rosalind spera că afirmația ei abruptă îl va șoca, dar ar fi trebuit să-l cunoască mai bine. În loc să sară înspăimântat sau s-o ia în brațele protectoare promițându-i că o va apăra, el părea enervat.

— Ce fel de pericol?

— Nu știu exact, dar mă tem.

Văzu că Michael face un gest de plictiseală și se apropie să-l împiedice să spună ceva definitiv.

— Te rog, spuse ea, pot doar să-ți povestesc despre ce este vorba?

Ochii ei verzi îl implorau.

— N-a trebuit să implor pentru nimic vreodată în viața mea,

continuă ea cu o sinceritate care-l uimi, dar acum implor. Lasă-mă să-ți explic.

Ochii li se întâlniră o secundă, înainte ca Michael să facă efortul să privească în altă parte, apoi duse mâna în păr.

— Bine, spuse el, jumătate iritat, jumătate resemnat.

Nu era reacția înțelegătoare la care sperase ea, dar măcar o asculta.

— Am primit scrisori și apeluri telefonice anonime. Au început după moartea tatei. La început, credeam că e doar o farsă făcută de cineva care îmi văzuse fotografia în ziar. Nu amenințau clar, era doar cineva care dorea să știu că mă cunoaște, că știe ce fac și cu ce sunt îmbrăcată. Mi s-a părut ciudat, dar nimic mai mult, apoi am aruncat scrisorile.

Simplul fapt că vorbea despre asta o făcea mai încordată. Neliniștită, Rosalind se ridică în picioare și se plimbă spre semineu de parcă voia să se încălzească, deși focul nu era aprins. Își strânse brațele pe lângă corp și se întoarse la Michael.

— Apoi au început apelurile telefonice. Nu pot să-ți explic cum e vocea... nici nu știu dacă e un bărbat sau o femeie, spuse ea, începând să tremure amintindu-și vocea șuierătoare. Ceea ce e cu adevărat terifiant este că el, sau ea, cine o fi, a început să pomenească de Jamie. Spune lucruri de genul: "Azi, Jamie a purtat o hăinuță albastră frumoasă, nu?", ca să știu că-l urmărește.

Observând că începuse să-i tremure vocea, Rosalind trase adânc aer în piept. Nu avea de gând să izbucnească în lacrimi și să-i ofere lui Michael ocazia s-o acuze că e isterică.

— Acum face amenințări la adresa lui Jamie. "Ar fi groaznic dacă se pierde Jamie, nu?" "Nu vrei să-i faci ceva vreun rău, nu-i așa?"

Înghiți în sec și-și împreună mâinile.

— Am desființat telefonul, desigur, dar sunt îngrozită. Acest ciudat vrea să plănuiască să-l răpească pe Jamie.

— A încercat cineva să te abordeze direct, afară?

Ea clătină din cap.

— N-am văzut pe nimeni, dar știu că ne urmărește oriunde mergem.

— Pare foarte neplăcut, spuse Michael după o clipă de gândire. Dar problema aceasta trebuie lăsată pe seama poliției.

— Am vorbit cu ei, spuse Rosalind, pierzându-și răbdarea. Fac tot posibilul, dar sunt limitați atunci când este vorba doar de telefoane și scrisori și nici n-a făcut amenințări clare. Numărul meu era secret, dar l-am schimbat și tot n-a contat.

Michael se încruntă, de parcă îl enerva faptul că se lăsa implicat în această poveste.

— De ce nu pleci undeva o vreme? Doar îți permiți.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? L-am dus pe Jamie și pe bunică la viziteze bunica din Los Angeles, în februarie. Primele zile au fost minunate, apoi a sosit o scrisoare adusă de curier.

Gura Rosalindei se schimonosi amintindu-și. Abia reușise să se relaxeze puțin, când menajera i-a adus scrisoarea.

Îl privi pe Michael cu ochi mari întunecați și cu fața palidă.

– Nu e un străin, Michael. E cineva care mă cunoaște, care îmi știe prietenii, care se poate urca în avion și mă poate urmări când are chef.

Oare îi va înțelege teama? Oare va înțelege cum este să nu poată avea încredere în nimeni? Să-și petreacă fiecare minut afară uitându-se de la un chip la altul și întrebând: oare tu ești?

Dar ca întotdeauna, era imposibil să-și dea seama la ce se gândește Michael.

– Și ce ai făcut atunci? întrebă el.

Rosalind ridică brațele într-un gest disperat.

– Ne-am întors acasă. Măcar aici suntem pe teritoriu cunoscut. Din păcate, dacă s-a speriat prea tare și a demisionat și n-am îndrăznit s-o înlocuiesc. Nu pot să-l las pe Jamie pe mâna oricărui străin când știu că e cineva care e gata să-i facă rău.

– Și cine are grijă acum de el?

– Eu, spuse Rosalind, puțin sfidătoare.

Michael nu răspunse nimic. Se uită la costumul verde-pal cu fusta scurtă și sacoul cambrat, la dresurile lucioase și la tocurile înalte ale pantofilor impecabili, la machiajul perfect și la unghiile date cu oja. Ridică neîncrezător o sprânceană, iar Rosalind roși.

– De obicei nu mă îmbrac așa, spuse ea omitând să spună și că o făcuse deoarece știa că îi stă bine și voia să-l impresioneze.

Dar nu ar fi trebuit să se chinuiască. Își aminti că Michael era foarte greu de impresionat.

Michael se lăsă pe spate în scaun și-și prinse mâinile la ceafă, bucurându-se s-o privească pe Rosalind, înroșită și stânjenită, în

hainele ei elegante. Brusc, tânăra fu conștientă de modul cum o vedea: îmbrăcată mai mult pentru o ședință foto, decât să aibă grijă de un băiat mic și plin de energie.

– Chiar aș vrea să văd cum te descurci cu un copil murdar, spuse el amuzat.

– Poți să mă vezi, răspunse Rosalind imediat.

Privirea amuzată îl transformă din străinul distant în bărbatul de care își amintea, Michael cel interesant, cel inaccesibil, cu un zâmbet pe cât de fatal, pe atât de neașteptat. Doar gândul la acel zâmbet era de-ajuns s-o lase pe Rosalind fără respirație și-și dorea să nu-și fi amintit. Asta însemna că își amintise și alte lucruri despre el, cum ar fi senzația gurii lui tăcute și reci și palmele lui calde, privirea pe care i-o arunca în timp ce o trăgea alături de el... lucruri pe care i-ar fi prins bine să le uite.

– Nu prea cred.

Cu un gest de ușurare și dezamăgire, Rosalind văzu cum zâmbetul dispare de pe chipul lui Michael, în timp ce se ridică în picioare.

– Sunt sigur că te aștepti să-mi fie milă de tine. Nu mă deranjează să-ți spun că îmi pare rău pentru tine, dacă asta îți dorești, dar nu înțeleg ce vrei să fac eu sau ce speră să obții dacă vii la Askerby cu mine. Dacă această persoană care te hărțuiește poate să ajungă la Los Angeles, nu ar fi o problemă pentru ea să vină în Yorkshire.

– De aceea trebuie să mă deghizez, spuse nerăbdătoare Rosalind, văzând în sfârșit o portiță.

Michael îi aruncă o privire ironică.

– Și la ce te gândeai? La un nas fals și o mustață?

– Nu, ceva mult mai simplu.

– Da? În ce plănuiai să te deghizezi?

Rosalind trase aer în piept, rugându-se să răspundă pe un ton calm.

– În soția ta, spuse ea... și Jamie ar putea fi fiul tău.

– Îmi pare rău. Cred că nu mai aud bine, spuse Michael prefăcându-se că se scarpină în ureche. Poți să repeți? Pentru o clipă, am crezut că sugerezi să mergi în Yorkshire dându-te drept soția mea! Desigur, mi-am dat seama imediat că auzisem greșit. Nici măcar tu, Rosalind, nu poți fi atât de arogantă încât să dai cu piciorul unei cereri în căsătorie și să te aștepti ca, după cinci ani, bărbatul pe care l-ai refuzat cu atâta indiferență să fie atât de îndrăgostit încât să accepte să ia parte la o asemenea farsă!

Rosalind roși, dar strânse din dinți și continuă.

– Nu de asta ți-am cerut. Știu foarte bine că nu ești îndrăgostit de mine. Te-am rugat, pentru că știu că îmi poți oferi deghizarea perfectă. Acest bărbat, femeie sau cine o fi care îmi face viața un chin ne va căuta pe mine și pe Jamie oriunde am merge. Dar n-o va căuta pe soția și copilul unui bărbat de care n-a auzit niciodată. De aceea apelez la tine.

Cuvintele ieșeau tremurate din gura Rosalindei, în graba ei de a-l convinge.

– Această persoană mă cunoaște, s-ar putea să mă cunoască foarte bine, dar pe tine nu te știe. Emma e singura care știe de

orice legătură dintre noi și am încredere deplină în ea.

– De ce? Că nu este destul de bogată să intre în contact cu prietenii tăi? Faptul că nu-și permite să meargă până în America o face de încredere?

– Nu, răspunse Rosalind devenind tot mai nervoasă.

Credea că-i fusese ușor să-l întrebe dacă vrea să se prefacă o perioadă că îi este soț, știind că îi refuzase cererea sinceră în căsătorie? Avea idee cât era de umilitor?

– Nu are legătură cu banii. Tu nu ne-ai înțeles niciodată prietenia, dar eu și cu Emma am fost apropiate de când eram la școală și îndrăznesc să spun că o cunosc mai bine decât tine. Am încredere deplină în ea.

Ca la un semn, ușa se deschise și Emma intră cu o tavă cu o cafetieră, trei cești și o farfurie cu prăjituri. Ținea ușa cu șoldul, în timp ce un băiețel cu privire de înger trecu pe lângă ea. Avea păr blond și ochi căprui și mari, cu gene incredibil de lungi și ținea strâns un trenuleț de jucărie într-o mână și un biscuit în cealaltă.

Când îl zări de Michael, se opri și-l privi cu acei ochi intimidant de sinceri de copil.

– El este Jamie, spuse Emma, lăsând tava pe masă. Nu l-ai mai văzut niciodată, nu?

– Nu, răspunse Michael făcând eforturi să se abțină și să zâmbească. Salut, Jamie!

Jamie îl privi cu atenție.

– Salut, spuse el în cele din urmă, părând să-l fi acceptat. Am

un trenuleț.

– Văd, răspunse Michael. Aveam și eu unul la fel, când eram mic.

– Uite!

Jamie nu era un copil prea îndrăzneț dar, spre surprinderea Rosalindei, băiatul merse spre Michael să-i arate jucăria. Michael se aplecă la nivelul copilului și cercetă jucăria cu mare atenție, întorcând-o pe toate părțile. Rosalind îl privi pe Jamie și simți că i se strânge inima. Era greu de crezut că nu l-a iubit dintotdeauna.

Privirea ei se mută spre Michael cu uimire. Era o persoană foarte rece, reținută, și nu se gândise că se descurca așa de bine cu copiii, dar se pare că Jamie era deja la degetul lui mic.

– Ei bine? spuse Emma, în timp ce se apleca să toarne cafea în cești. Ați pus totul la cale până acum?

– Nu chiar, răspunse Rosalind, forțându-se să fie atentă la ea.

Michael auzise discuția. Dădu înapoi trenulețul băiatului și-l lăsă să se joace pe covor.

– Am ajuns la momentul când Rosalind mi-a sugerat să mă înham cu o soție și un copil pentru excursia mea în Yorkshire, își anunță el sora acceptând o ceașcă de cafea.

– După cum probabil ți-ai dat seama, lui Michael nu i se pare o idee bună, spuse Rosalind oftând.

– Dar de ce? întrebă Emma mirată.

– Chiar mi se pare o idee bună ca tu să dispari timp de câteva săptămâni, spuse el privind-o pe Rosalind. Dar nu înțeleg de ce

trebuie să mergi cu mine. Rosalind își permite să meargă oriunde în lume, sublinie el privindu-și sora și încercând să caute înțelegere.

– Exact, aprobă Emma, tocmai de aceea un sătuc mic din Yorkshire este ultimul loc unde s-ar gândi cineva s-o caute.

– Bine, să se ducă în Yorkshire dacă asta își dorește, dar de ce să mă târască și pe mine după ea?

– Vai, Michael, trebuie doar s-o privești!

Dintr-odată, fratele și sora se întoarseră s-o studieze pe Rosalind, care stătea ca pe ghimpi pe canapeaua învechită. Emană în jurul ei o strălucire greu de definit, o aură de sofisticare și bogăție care se datora doar parțial hainelor scumpe pe care le purta. Era clar în luciul părului ei minunat, în machiajul perfect, în chiar felul cum stătea, bucurându-se de atenția lor ca de un drept.

– Ar ieși în evidență imediat oriunde ar merge, sublinie Emma fără a fi nevoie. Roz nu e tipul care trece neobservată. Nu e chiar o vedetă, dar mulți îi știu numele sau i-ar recunoaște fotografia în vreun ziar. Dacă ea și cu Jamie vor pleca singuri, nu va dura mult până le dă cineva de urmă. Le trebuie o identitate nouă doar pentru câteva săptămâni, până când poliția va reuși să-l prindă pe cel care o hărțuiește astfel. Chiar poliția a sugerat să procedeze astfel. Atunci, m-am gândit la tine. Tocmai promisem mesajul prin care mă anunțai că vii pentru o lună, s-o vizitezi pe mătușa Maud, și mi-am dat seama că ai fi perfect pentru acoperire. Nimeni nu te asociază cu Rosalind și, ceea ce e mai important, te duci

unde va unde nu te cunoaște nimeni și nu se așteaptă să fii decât cine spui tu că ești. Dacă îi prezinți pe Rosalind și pe Jamie ca soția și fiul tău, cine va pune asta la îndoială?

– Mătușa Maud, sugeră rece Michael, dar Emma făcu un semn nepăsător.

– Nu a mai păstrat legătura cu familia de peste douăzeci de ani, nici n-are de unde să știe dacă ești căsătorit sau nu.

– Poate că nu, dar este bătrână și pare confuză, are nevoie de ajutor. Nu vād de ce ar avea o femeie și un copil pe cap.

– Vai, Michael! strigă Emma, dezamăgită. Nu poți să refuzi! Rosalind și cu Jamie sunt în pericol, iar tu ești singurul care-i poate ajuta.

Gura lui Michael deveni mai strânsă.

– Sunt niște prostii, Emma. Știi și tu asta.

O privi pe Rosalind, care stătea pe canapea jucându-se cu un inel de diamante și întrebându-se ce ar putea face pentru a-l proteja pe Jamie.

– Nu e nevoie să te joci cu inelul acela pe deget. Am înțeles că ai găsit pe cineva cu stare de îndată ce am observat cât de pompos este.

Emma era uimită de tonul lui Michael, iar Rosalind interveni, înainte ca Emma să își dea seama că Michael fusese mai mult decât colegul de clasă al surorii lui. N-a vrut niciodată să discute despre ce se întâmplase acum cinci ani și e clar că nici Michael nu adusese vorba.

– Nu voiam să-ți transmit niciun mesaj, îi spuse ea

aruncându-i o privire de gheață. Mă joc cu inelul pe deget când sunt agitată, atâta tot.

– Dar este un inel de logodnă, nu?

Rosalind ezită o clipă. Ar fi trebuit să se gândească să scoată inelul înainte de întâlnire. Logodna ei doar complica lucrurile.

– Da, este.

– Atunci, îți sugerez să-l rogi pe cel care ți l-a oferit să te ducă departe, spuse Michael sec.

– Nu pot, răspunse Rosalind simplu.

Nu voia să discute despre Simon, a cărui refuz de a se implica în această problemă o rănise mai mult decât voia să recunoască.

– Nu poți? De ce? Unul care e în stare să cumpere așa o bijuterie, ar fi cu siguranță dornic să se plimbe prin țară cu tine, dacă asta îți dorești.

– Nu e chiar așa de simplu, protestă Rosalind.

– Roz e logodită cu Simon Hungerford, explică Emma după o clipă. Probabil ai auzit de el.

– Hungerford? râse Michael. Politicianul?

– Exact, spuse Emma.

– Tu și Simon Hungerford? repetă Michael, privind acum spre Rosalind. Da, mi se pare logic. Doar unul ca el e destul de bun pentru tine. Familia Hungerford e una dintre puținele a căror avere se compară cu aceea a familiei tale și am auzit că Simon caută puterea cu aceeași foame cu care ceilalți membri ai familiei lui au căutat banii. Faceți o pereche bună.

– Lui Simon îi e foarte greu să se implice, spuse ea încercând

să-i ignore vorbe, deși o răneau enorm. Chiar dacă n-ar fi așa de ocupat, e prea faimos. Cineva sigur l-ar recunoaște și am avea ziarele pe urmele noastre. E ca și cum am da anunț la ziar să-i spunem răpitorului unde ne aflăm.

– Vezi, Michael, trebuie să accepți, îl ademini Emma cu vorbe dulci, oferindu-i și niște biscuiți.

Dar Michael n-avea chef să cedeze nici măcar la rugămințile surorii lui.

– Îmi pare rău, Emma, spuse el, dar am destule pe cap momentan să mai fac și pe bodyguardul Rosalindei. Are un logodnic care-i poate da o mână de ajutor și dacă nu e pregătit să aibă grijă de ea, își permite să plătească pe cineva s-o facă în locul lui. Eu am lucruri mult mai importante de făcut.

Capitolul 2

Refuzase... și chiar vorbise serios.

Atunci, de ce naiba conducea pe autostrada M1 cu Rosalind alături și cu Jamie dormind pe bancheta din spate? Asta se tot întreba Michael înnebunit, a doua zi dimineață.

Dacă n-ar fi fost telefonul acela blestemat, ar fi fost singur, ar fi concentrat să închidă toate amintirile cu Rosalind într-o cutie din mintea lui denumită "O mare greșală", acolo unde stătuseră până a intrat ea pe ușă și le-a eliberat. Dacă mai treceau cinci minute, ar fi plecat. Iar el ar fi putut să-și vadă mai departe de treabă. Dar încă mai beau cafeaua când a sunat telefonul mobil al Rosalindei.

La început, Michael nu i-a dat prea mare atenție. Jamie vărsase sucul pe fusta Rosalindei, iar ea și Emma se agitau, căutând o cârpă să șteargă pata și să-l curețe pe Jamie. Soneria telefonului a făcut-o pe Rosalind să-l caute înnebunită în poșetă, dar se pare

că-l lăsase pe masa de lângă ușă.

— Probabil este Simon, i-a spus ea Emmei, aruncându-i o cârpă. A spus că sună pe la ora asta.

Iritat de toată această agitație, Michael se foia prin cameră cu ceașca în mână, întrebându-se cum spera Rosalind să aibă grijă de un băiețel când nu se descurca nici cu puțin suc vărsat pe jos. Apoi, liniștea apăsătoare l-a făcut să se întoarcă și a pus atât de brusc ceașca de cafea pe masă, încât a sărit puțină pe jos.

Rosalind era înghetată în dreptul ușii, cu telefonul fixat la ureche și se uita drept în față, cu privirea atât de speriată, încât Michael a rămas fără respirație.

După aceea, nu-și mai amintea cum traversase camera. Într-o clipă era acolo, lângă televizor, și lua telefonul din mână Rosalindei.

"...ar fi păcat să i se întâmple ceva unui băiețel atât de frumușel, nu-i așa?", a auzit el și a înțeles la ce se referise Rosalind când descrisese acea voce. Era ciudat de lipsită de umanitate și atât de plină de răutate, încât îi se făcea pielea de găină.

"Știi unde ești. Știu că e cu tine..."

Michael auzise destul. A întrerupt legătura și a lăsat telefonul ușor pe masă. Emma părea îngrozită, Jamie era mirat și puțin speriat, crezând probabil că atmosfera încordată din cameră era din cauză că vărsase suc. Rosalind privea în gol, cu buzele atât de strânse, încât Michael simțea cum se străduia să nu le permită să tremure.

Luând-o de mână, a dus-o la canapea și a forțat-o să ia loc.

Trupul ei suplu era rigid din cauza tensiunii și, simțindu-i cupărarea, Jamie a venit lângă genunchii ei. Rosalind l-a îmbrățișat cu putere.

— Nu-i nimic, dragul meu. N-ai de ce să-ți faci griji, i-a spus ea, apoi și-a ridicat privirea spre Michael.

— Bine, a spus el imediat. Poți să vii mâine cu mine în Yorkshire.

De ce spusese asta? Nu era treaba lui, își reamintea Michael. Era a Rosalindei, Regina Zăpezii în persoană, și dacă învățase cineva să nu aibă încredere în acei ochi mari și verzi, el era acela. Atunci de ce a trebuit să-l privească astfel pentru ca el să-și dea seama că, după atâția ani, gândul că este speriată sau rănită să fie de neconceput? Michael era prea ocupat să mai caute răspunsul la această întrebare.

Măcar avusese inspirația să pună câteva condiții, se gândea el acum. Era clar că Rosalind nu-și făcuse planuri mai departe de a-l convinge s-o ia cu el și fusese luată prin surprindere când el îi spusese că trebuie să facă o schimbare a înfățișării.

— Va trebui să-ți schimbi imaginea, îi spusese el. Ai ieși imediat în evidență într-un sat din Yorkshire, dacă apari așa cum arăți acum. Nimeni nu va crede că ești soție de arheolog, dacă defilezi în haine care costă cât salariul meu pe jumătate de an.

Se așteptase ca ea să protesteze, dar se pare că Rosalind decisese să nu-și forțeze norocul. Însă expresia de pe chipul ei era elocventă când Emma a adus niște haine pe care Michael a trimis-o să le cumpere.

– N-aș putea să iau câteva din hainele mele? se rugă ea ridicând o fustă din catifea maro și privind-o cu un amestec de mirare și dezgust.

– Poți să-ți iei blugii și lenjeria, dar orice porți în public trebuie să fie din această grămadă, i-a spus Michael, care încă mai era supărat pe el însuși pentru că nu plecase când avusese șansa și care n-avea chef să facă niciun compromis.

– Dar voi arăta așa de ponosită!

– Asta e și ideea, i-a spus Michael scrâșnind din dinți. I-am spus Emmei să-ți cumpere haine practice, care ar fi purtate de o femeie normală, mamă de copil mic. Dacă vrei să te adaptezi la mediu pentru ca nimeni să nu te recunoască, va trebui să te îmbraci la fel ca toți ceilalți.

Rosalind a oftat și a așezat fusta lângă celelalte haine cumpărate de Emma.

– Credeam că va fi destul să mă prezinți drept soția ta.

– Nu va fi, i-a răspuns Michael. Dacă vrei să fii remarcată, n-ai decât să apari îmbrăcată ca acum. Dar nu te aștepta să spun cuiva că ai vreo legătură cu mine. Și nu mă refer doar la haine. Dacă tot ne ocupăm de asta, fă ceva și cu părul.

Rosalind și-a dus instinctiv mâinile spre cap, la coștele de culoarea cuprului pe care el cândva le iubise.

– Ce are părul meu?

– Tunde-l, i-a spus Michael sec, gândindu-se cu o satisfacție perversă la ea fără acea bogăție mătăsoasă de păr. Apoi, vopsește-l.

– Și dacă nu vreau?

– Atunci, nu te iau cu mine.

– Dar asta e șantaj!

– Depinde de tine, a ridicat el indiferent din umeri.

– Mă tem că are dreptate, Roz, a intervenit și Emma când Rosalind s-a întors spre ea căutând susținere. Părul tău e atât de frumos și are o culoare atât de neobișnuită, încât sigur îl va recunoaște cineva. Mai ții minte fotografiile cu tine și cu Simon de la anunțarea logodnei? S-au făcut multe comentarii atunci despre părul tău.

Michael sperase într-un fel că Rosalind nu va ceda acestui ultimatum și-i va oferi scuza de care avea nevoie pentru a scăpa, dar când a văzut-o dimineată, părul ei fusese tuns până la umeri și colorat într-un șaten banal. De la distanță, abia o recunoscuse.

Acum o privi cum stătea pe locul de lângă el, uitându-se pe geam. Cu părul ei tuns prost și cu un pulover larg albastru pe care îl purta deasupra blugilor, ar fi trebuit să arate ca o străină. Își dorea să pară o străină, să poată ține la distanță amintirile amare, dar nu era atât de ușor.

Era aceeași Rosalind. Același parfum atrăgător plutea în aerul dintre ei. Aceeași curbă fină a gurii, aceeași capacitate de a-l face să rămână fără respirație când o privește.

Mâinile lui Michael strânsă cu putere volanul. Același egoism, își aminti el, pe culmile disperării. Aceeași superficialitate. Aceeași aroganță.

De lângă el, Rosalind se întorcea din când în când să verifice

ce mai face Jamie. Dormea, prins în scaunul pentru copii pe care Michael îl închiriasă odată cu mașina. Era conștientă de valul de tandrețe protectoare de care era cuprinsă. Era în siguranță și asta era tot ce conta. A meritat să-și piardă părul, a meritat fiecare haină banală care era în geamantanul ei, merita chiar și să tolereze atitudinea ostilă a lui Michael.

Dar încă nu știa ce-l făcuse să se răzgândească. A fost o clipă după acel oribil apel telefonic când putea jura că a citit îngrijorare pe chipul lui, dar el sigur n-ar fi recunoscut. De atunci, fusese dur cu ea și când a încercat să-i mulțumească, el a făcut un semn indiferent cu mâna.

– Fac asta pentru Jamie, nu pentru tine, i-a răspuns el.

– Și eu la fel.

Rosalind se întoarce și duse mâna spre ceafă. Era ciudat să nu mai simtă buclele de păr revărsându-se pe spate. Eliberat de propria greutate, părul se ridicase în valuri în jurul feței. Își tot clătina capul pentru a-l simți ușor. Masa groasă de păr făcuse parte din viața ei de când se știa, așa că acum se simțea vulnerabilă, dar și liberă fără el.

– Nu te mai juca așa cu părul! spuse Michael, iritat.

– Nu pot să mă abțin, protestă ea. Parcă nici nu sunt eu.

– Voi ai să te deghizezi.

– Știu, dar nu mi-am dat seama că arătând diferit mă voi simți altfel.

– Sper că asta te va face și să te porți diferit, spuse el fără a-și lua ochii de la drum.

– Nu știam că soțiile de arheologi se poartă diferit de restul femeilor.

– Restul femeilor? spuse Michael, ridicând ironic o sprânceană. Câte femei crezi tu că se comportă ca tine?

– Cred că destule, răspunse Rosalind, începând să se nerveze. Poate am mai mulți bani decât majoritatea, dar asta nu înseamnă că nu gândesc și nu simt la fel ca ele.

– Nu te porți ca o femeie care s-ar căsători, spuse el plictisit.

– Te-ai fi căsătorit cu mine pe loc dacă te acceptam, spuse ea nervată, privindu-l cu intensitate. Sau ai uitat?

Urmă o scurtă pauză.

– Nu, n-am uitat, dar acum aș căuta mai mult decât banala rumusețe fizică la o soție.

– Cum ar fi?

– Dragoste, răspunse Michael. Dar tu n-ai cum să înțelegi, nu-i așa? Dragostea nu e printre prioritățile tale.

Vocea lui era rece, iar Rosalind își înfipse unghiile în carne, decisa să nu-l lase să afle că o rănisese.

– Atunci, poate e mai bine că nu m-am căsătorit cu tine. Sper că îmi ești recunoscător că te-am refuzat.

– N-aș putea spune că atunci eram recunoscător, dar aveai dreptate să crezi că nu ne potrivim.

Rosalind știa că avusese dreptate, dar asta n-o ajutase după plecarea lui Michael și încă mai era greu. Mânia pătimasă dispăruse la fel de repede precum se iscase, lăsând-o obosită și inexplicabil de tristă.

– Cred că este prima dată când ai fost de acord cu mine.

Rosalind intenționase să sune ca o glumă, dar vorbele ei erau triste.

– Serios?

Era o notă ciudată în vocea lui și Rosalind se întreba dacă și el se gândea la vremurile când se certau și se contraziceau, apoi se sărutau. Cel puțin în pat, erau mereu de acord.

Liniștea încărcată cu amintiri se lăsa între ei. Rosalind își aminti petrecerea dată cu ocazia împlinirii a douăzeci și unu de ani de către Emma. Purta o rochie verde-marin ce-i etala picioarele lungi și spatele fin și auriu și râdea în timp ce-i umplea cineva paharul cu șampanie, când a dat cu ochii de Michael în partea opusă a camerei. Avea ochii veseli și ageri pe chipul sobru, iar Rosalind, impresionată, și-a mutat privirea în altă parte și a luat o gură de șampanie.

Când a mai privit o dată în acea direcție, el dispăruse. Aproape iritată de propriul interes, Rosalind se plimbă, cercetând mulțimea în speranța că-l va mai vedea, dar parcă dispăruse. Apoi, chiar când renunțase, a tras-o Emma de mână și i-l prezintă pe fratele ei.

– El e Michael, îi spusese ea, iar Rosalind privise aceiași ochi reci ce-i făceau inima să tresară.

Dacă Michael o recunoscuse, pe chip nu i se zărise niciun semn. Fusesse politicos, dar neimpresionat, iar Rosalind, care era obișnuită să se bucure de admirație generală, rămăsese uimită. Observase un aer de dezaprobare la el, o senzație de ironie care

o enervase. Michael Brooke s-o desconsidera? Nu era chipese, nu era fermecător. Era doar fratele unei colege. Atunci, de ce i se părea atât de interesant?

Desigur, relația dintre ei fusese condamnată de la început. Michael nu aparținea societății ei elegante și superficiale, iar ea era o creatură exotică într-a lui. Din acest punct de vedere, nu aveau chiar nimic în comun. Totuși, Rosalind nu putea să nu-și amintească modul cum dispăreau diferențele în momentul când se atingeau. Cinci ani mai târziu, încă mai simțea fiori pe șira spinării la simpla atingere a lui Michael.

Aproape fără să vrea, privirea ei se opri la mâinile puternice și sculpe ale lui Michael și se gândi că aceleași mâini îi mângâiaseră posesiv corpul.

Rosalind își mută privirea, dar se trezi admirând gura lui Michael, apoi începu să respire mai greu. Acum avea gura încordată, dar știa cum se poate transforma într-un surâs relaxat și neașteptat care o lăsa amețită de plăcere, ca și cum primise un cadou minunat.

Trăgând aer în piept, Rosalind se forță să privească în altă parte. Se uita cu disperare la numărul de înmatriculare al mașinii în față, citindu-l iar și iar, ca și cum ar fi putut șterge din minte toate celelalte amintiri dacă reușea să-l memoreze pe acesta.

Era o prostie să se simtă atât de încordată. Și alte cupluri se despart și reușesc să se reîntâlnească fără această tensiune dureroasă. Rosalind se lăsa pe spate, încercând să se relaxeze. Dar toate nu reușeau să uite trecutul, dar măcar se puteau prefăce.

— Ai reușit s-o suni pe mătușa ta? întrebă ea, încercând să destindă atmosfera.

— I-am spus că voi ajunge puțin mai târziu decât mă aștepta și aduc cu mine soția și copilul meu.

— Și s-a supărat?

— E greu de spus. Vorbea aspru la telefon, dar poate așa este ea tot timpul.

— Emma spunea că este destul de ciudată, spuse Rosalind relaxându-se puțin la gândul că Michael vorbea cu ea.

— Așa ni s-a spus mereu, dar niciunul n-o cunoaște prea bine. N-am mai văzut-o pe mătușa Maud de când aveam nouă ani. Îmi amintesc că îi plăcea ceaiul. Mă cam intimidă, dar, într-un fel, ciudat, îmi plăcea de ea. Vorbea cu noi, copiii, exact cum vorbea cu adulții.

Rosalind făcu niște calcule în minte.

— Dar dacă n-ai mai văzut-o de când aveai nouă ani, înseamnă că n-ai mai văzut-o de douăzeci...

— Douăzeci și doi, recunosc Michael. Maud a fost căsătorită cu fratele bunicului meu și au fost niște conflicte cu bunica. Nu știu despre ce era vorba, probabil ceva neînsemnat, dar s-a rostit cuvinte grele de ambele părți și mătușa Maud a rupt orice legătură cu familia. Unchiul a murit acum vreo cinci-șase ani și recunosc că eu credeam că și ea este moartă, până când am primit ca din senin o scrisoare de la ea, acum câteva luni.

— O scrisoare? Și ce spunea?

— Doar că nu mai făcea față cu administrarea afacerilor

unchiului meu și practic îmi ordona, ca ultimul bărbat din familie, să mă duc și să-mi asum responsabilitatea pentru ele.

Rosalind îl privi pe furiș. Mătușa Maud era o femeie mai curajoasă decât și-ar fi imaginat.

— Nu-ți stă în fire să permiți cuiva să-ți dea ordine, comentă ea și fu recompensată cu un zâmbet.

Un zâmbet fin, abia conturat, dar Rosalind simțea că escaladase un munte.

— Nu pot spune că mi-a plăcut, recunosc Michael, mâhnit. Primul impuls a fost să-i scriu să-și caute un avocat bun, dar scrisoarea ei m-a afectat. Citind printre rânduri, mi s-a părut că e un strigăt de ajutor, dar era prea mândră s-o spună clar. E bătrână, acum. Nu are copii, nu are pe nimeni. Am avut impresia că afacerea era doar o scuză pentru reclădirea unor punți, așa că i-am răspuns, anunțând-o că lucrez departe, dar o voi vizita când am concediu. Aceasta este prima șansă pe care am avut-o să pot pleca.

— Așadar, ai bătut atâta drum până în Anglia pentru mătușa ta, pe care n-ai mai văzut-o de douăzeci și doi de ani?

— Eu și cu Emma suntem singurele rude pe care le mai are, răspunse Michael încercând să se apere. După ce a murit tata, cred că și ea este singura noastră rudă. Nu pot s-o ignor pur și simplu.

— Nu, răspunse ea privind peste umăr la Jamie, care dormea liniștit. Știi ce vrei să spui. Și eu am crezut că voi putea să-l ignor pe Jamie, dar s-a dovedit imposibil.

Michael îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— De ce ai vrea să-ți ignori propriul frate?

Rosalind nu-i răspunse imediat.

— Presupun că eram geloasă, spuse ea încet. Știu că e ceva groaznic. Nu mi-a plăcut Natasha și nici ea pe mine. Când s-a căsătorit cu tatăl meu, m-am simțit atât de exclusă, încât m-am mutat și mi-am luat propriul apartament. După nașterea lui Jamie, a fost chiar mai rău.

Vocea ei era încărcată de autoironie, dar Michael simțea durerea din spatele cuvintelor.

— Eram obișnuită să fiu unica fetiță a tatei, apoi a apărut brusc un băiat...

— Mai era și băiat... nu e de mirare că erai așa de supărată.

— Da, așa mă simțeam, spuse Rosalind, roșind. Nu sunt prea mândră de mine. Tatăl era încântat să aibă un fiu. Ar fi trebuit să mă bucur pentru el. Îmi doresc s-o fi făcut. Aș vrea să mă poată vedea acum, împreună cu Jamie.

— De aceea faci atâtea sacrificii pentru Jamie? Pentru că te simți vinovată?

— Nu, răspunse ea, privind înainte. Fac asta pentru ceea ce înseamnă Jamie pentru mine. Totul a fost foarte complicat după ce a murit tata. Afacerile lui erau incredibil de complexe și m-am chinuit mult încercând să le pun în ordine. Am moștenit acțiunile majoritare la o serie de companii despre care nu știu nimic și în fiecare zi mi se cere să autorizez documente și să accept decizii care nu înseamnă nimic pentru mine. La început, Jamie a fost o

multă durere de cap, altcineva care voia să ia decizii pentru el. Într-o zi m-am dus să vorbesc cu dădaca lui despre salariul ei și l-am găsit pe Jamie în mijlocul camerei de joacă. Nu făcea nimic, doar stătea jos, cu un ursuleț în brațe. Părea atât de mic și de singur...

Privea mașina din fața lor, dar de fapt se vedea pe ea însăși urcând scările, intrând pe ușă și rămânând nemișcată, cuprinsă de o tandrețe pe cât de intensă, pe atât de neașteptată. Rosalind fusese demult că nu putea avea încredere în dragoste și învățase să se protejeze împotriva ei, dar fusese nevoie de un singur băiețel cu ursulețul în brațe pentru a-i distruge armura protectoare.

— Îmi amintea de mine, spuse ea încet, iar Michael o privi curios.

— De tine?

— Știu cum este să crești fără mamă. Mi-am petrecut mulți ani în camera de joacă, în timp ce o serie fără sfârșit de dădace vorbeau despre câți bani vor ca să aibă grijă de mine. Când l-am văzut pe Jamie în acea zi, parcă nu-l mai văzusem niciodată.

Mi-am dat brusc seama că era fratele meu și mă avea doar pe mine să am grijă de el. Voiam să explic, să-i spun de ce nu l-am iubit și să-l asigur că mă voi revanșa pentru zilele în care a stat singur, dar nu puteam. Avea doar trei ani, n-ar fi înțeles nimic.

— Parcă nu credeai în dragoste, spuse tăios Michael.

Așa îi spusese. Rosalind își putea auzi vorbele nepăsătoare răsunând de peste ani și se foi stânjenită pe scaun, amintindu-și

expresia de pe fața lui Michael.

— Nu credeam, spuse ea sec. Tot nu cred.

— Îl iubești pe Jamie, spuse Michael, iar ea îl privi curios.

— Avea un ton ciudat și, dacă ar fi fost vorba despre altcineva, ar fi spus că e gelozie.

— Dar ce era în capul ei? se certă Rosalind. Michael o uitase de mult și nu-și va mai pierde timpul fiind gelos pe sentimentele ei față de oricine, cu atât mai puțin față de un copil de trei ani.

— Uneori îmi doresc că nu-l iubesc, recunosc ea, oftând ușor. E groaznic să mă gândesc tot timpul la el.

— Înțeleg de ce ar fi un șoc pentru tine să te gândești la altcineva, spuse Michael, dar Rosalind îl ignoră.

— Nu e vorba de asta, dar trebui să fii mereu cu ochii pe el. Trebuie să fii așa de atent cu copiii! Să-i hrănești corect, să-i speli, să-i înveți să se poarte frumos... Poate e ceva normal dacă e copilul tău, dar eu n-am avut niciodată de-a face cu copiii și nu știu cu ce să încep.

— Era clar că Michael nu era impresionat.

— Nu țin totuși de simț practic?

— Orice ar fi, nu mă pricep la asta. Emma râde de mine, dar mi-am cumpărat o carte despre îngrijirea copiilor. Sunt așa de speriată să nu greșesc, încât caut informații în carte chiar și când Jamie strănută. E chiar jalnic, nu?

Michael îi aruncă o privire ce o făcu să regrete că împărtășise cu el asta. Poate nu-i plăcea ideea ca el să și-o amintească drept vîperea frumoasă, dar fără suflet, dar era mai bine decât s-o creadă

o împiedicată fără speranță, la fel ca toți ceilalți. Măcar înainte fusese diferit, se gândi Rosalind, puțin demoralizată. Crezuse că poate face orice dorește, dar Jamie o învățase că nu poate. Probabil învățase să accepte că se poate înșela, că poate fi incompetentă sau speriată, dar nu trebuie să-i spună asta și lui Michael, nu? Unde îi era mândria, când avea nevoie de ea?

Se aștepta ca Michael să-și bată joc de ignoranța ei, dar el se încrunță, privind înainte.

— Jamie nu are alte rude care se pricep mai bine la îngrijit copii, să te poată ajuta?

— Mama Natashei locuiește la Los Angeles. A venit la înmormântare și a sugerat să-l ia pe Jamie cu ea, dar e așa de ocupată cu petrecerile, încât știu sigur că l-ar fi dat pe mâna unei dădace. Nu vreau să-l las pe Jamie să crească la fel ca mine.

— Credeam că ai fost fata care avea totul, spuse Michael.

— Cu excepția unei mame, răspunse Rosalind. A plecat când aveam patru ani.

— Ea te-a părăsit pe tine? De ce? întrebă el, surprins.

— Era actriță, răspunse Rosalind, încercând să pară liniștită. Nu era prea talentată, dar era atât de frumoasă, încât nici nu conta. Când a primit o ofertă să meargă la Hollywood, a fost convinsă că va deveni o mare vedetă. Dar un soț și o fiică nu-i făceau bine la imagine, așa că a plecat pur și simplu.

Urmă o pauză.

— De ce nu mi-ai spus despre mama ta înainte? întrebă Michael, iar ea ridică din umeri.

– Cred că aveam lucruri mai interesante de discutat. Oricum, atunci nu era o mare tragedie. Îl aveam pe tata. Muncea aproape tot timpul și nu-l vedeam prea des, dar măcar știam că este acolo. Jamie n-are nici măcar această șansă. Nu voi permite să fie predat dădacelor și afișat de sărbători, spuse Rosalind nervoasă, ridicând bărbia. Nu pot fi mama lui, dar pot fi alături de el când are nevoie de mine.

– Și Simon Hungerford ce rol are în această poveste? întrebă Michael. Va fi o figură paternă pentru Jamie?

Rosalind ezită puțin. Pe Simon nu prea îl interesa de Jamie și chiar îi era greu să-și amintească numele lui. În majoritatea timpului îl numea "băiatul". Spera că se va răzgândi când îl va cunoaște mai bine, la fel ca ea.

– Sper.

– De aceea te măriți cu el?

Cuvintele păreau să fi ieșit cu forța, și-l privi o clipă, apoi întoarse capul.

– E unul dintre motive.

– Și celelalte, care sunt?

Rosalind nu-i răspunse imediat. Se întreba ce ar fi spus dacă îi spunea că renunțase la speranța de a mai găsi alt bărbat care s-o facă să se simtă cum reușise el și decisese să se mulțumească și cu mai puțin.

– Ne înțelegem, răspunse ea, amintindu-și motivele pentru care dorea să se mărite cu Simon. Simon și cu mine facem parte din același mediu. Avem pasiuni comune. Vom face o echipă

bună, concluzionă, ridicând deznădăjduită din umeri.

– Nici nu e de mirare că n-ai vrut să te măriți cu mine. N-ai fi spus același lucru despre noi, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea încheștându-și palmele în poală și sperând că părusse calmă. Noi doi nu avem nimic în comun.

Cu excepția focului ce se aprindea în ei de fiecare dată când se atingeau. Cu excepția râsetelor cu care o trăgea în pat după fiecare ceartă. Cu excepția fericirii scurte, dar intense, cu care se descopereau.

– Desigur, tu și cu Simon aveți, spuse Michael, sarcastic. Trebuia să-mi dau seama că te păstrezi pentru cineva din mediul potrivit. Doar cineva bogat ca Simon Hungerford este destul de bun pentru tine.

– Nu contează banii, replică Rosalind.

– Nu? Simon știe că nu crezi în dragoste?

Degetele ei erau strânse atât de tare, încât încheieturile deveniseră albe. Privi spre ele în timp ce întrebarea lui Michael plutea în aer și se întreba de ce logodna ei, care părusse atât de logică, părea acum atât de tristă. Dar de ce îi păsa ce părere avea Michael despre ea?

– Știe că nu-l iubesc, spuse ea în cele din urmă.

– Și el, te iubește?

– Nu, răspunse ea direct. Nu, dar mă respectă. Ne înțelegem bine. Ne simțim... confortabil împreună.

– Confortabil? râse Michael. Ce ți s-a întâmplat, Rosalind? Erai atât de pasională. Mereu te-am considerat copilul sălbatic și acum

aflu că tot ce ți-ai dorit cu adevărat erau o cană de cacao și o pereche de papuci de casă.

– Poate m-am maturizat, spuse ea rece.

– Te-ai maturizat? Parcă ai trecut direct de la adolescență la bătrânețe.

– Măcar am trecut de faza când eram destul de prostuță să mă încurc cu unul ca tine. Pasiunea e foarte bună, dar nu durează.

– Nu, recunosc Michael sec. M-ai învățat tu asta.

– Știi că n-ar fi durat.

Era o notă defensivă în tonul ei și-și aranjă părul pe spate, dorindu-și să nu fi început această discuție.

– În primul rând, eram amândoi prea tineri. N-am vrut niciodată să mă implic într-o relație așa de intensă. Am vrut doar să mă distrez. Credeam că ai înțeles că era tot ce puteam să ofer.

– E clar că nu te cunoșteam la fel de bine ca Simon, spuse Michael. Mai reușește să se și distreze, pe lângă respectul și înțelegerea de care dă dovadă?

Rosalind părea indignată de sarcasmul lui.

– Nu e treaba ta!

Capitolul 3

– Așadar, spuse Michael după o pauză. Ai apucat să-i spui despre noi?

– Nu, răspunse Rosalind, încă supărată. Nu e nimic de spus. Simon nu e interesat de pasiunile mele de când eram tânără. La urma urmei, a fost doar o atracție trecătoare. Relația mea cu Simon este diferită.

– Așa este, zâmbi forțat Michael. Poate între noi a fost doar o relație trecătoare, dar eu aș fi lăsat totul pentru a te proteja, dacă erai în pericolul în care te afli acum. Simon pare mulțumit să stea acasă și să lase pe altcineva să facă munca murdară pentru el.

Culoarea roșie se intensifică în obrajii Rosalindei. N-avea de gând să recunoască de față cu Michael cât de mult o rănise refuzul lui Simon.

– Ți-am mai explicat. Simon mă protejează cel mai bine stând departe și neatrăgând atenția asupra mea.

– Și ce părere are despre faptul că pleci și petreci o lună drept soție a altui bărbat?

– Înțelege de ce este necesar să procedez așa.

Rosalind încercă să răspundă detașat, dar în mintea ei stăruia ultima discuție cu Simon, care era îngrozit la gândul că ziariștii ar putea afla că logodnica lui trăiește cu un alt bărbat. Părerea lui era că Rosalind ar fi trebuit să stea la Londra și să lase poliția să-și facă treaba. Dar când ea a insistat, Simon a acceptat fără tragere de inimă, implorând-o să nu provoace vreun scandal.

– Știe că n-are de ce să fie gelos pe tine, adăugă ea malițios.

– Desigur, aprobă Michael. Contul meu bancar nu este destul de mare încât să te tenteze.

– Să spunem doar că nu ești genul meu, răspunse Rosalind, decisă să nu-i permită să afle cât de mult a rănit-o.

De ce nu înțelege nimeni că banii sunt ultimul lucru care o interesează? Are și ea destui bani și uneori chiar îi urăște. De câte ori nu lăsase garda jos crezând că ar putea fi cineva interesat de persoana ei, pentru a afla că nu era la fel de interesantă ca averea ei?

Măcar reușise să-l enerveze pe Michael.

– Poate nu sunt genul tău, Rosalind, dar măcar sunt aici. Nu se poate spune același lucru despre logodnicul tău.

– Aș putea spune și eu același lucru despre a ta.

– Logodnica mea? Întrebă Michael, uimit.

– Emma spunea că plănuiești să te căsătorești, recunosc ea posac, sperând să nu-și dea seama că ceruse informații despre el

de la sora lui, în ultimii cinci ani.

– Când ți-a spus asta?

– După ce te-a vizitat în Orientul Mijlociu, anul trecut.

Rosalind nu spusese și cât de mișcată fusese la auzul acestor vesti. Emma nu știuse de legătura dintre ei doi. Plecase să petreacă vara în Franța după fatala petrecere de aniversare. După aceea, Rosalind nu dorise să îi spună cât de tare îi rănise fratele și fusese ușurată când și Michael a decis să nu povestească surorii sale despre relația lor. Deci, Emma n-avea de unde să știe că entuziasmul ei pentru noua relație a lui Michael era ca un cuțit în inima Rosalindei.

Se pare că această fată, Kathy, era drăguță, rațională și avea simțul umorului.

– N-aș fi surprinsă dacă Michael ar cere-o în căsătorie, concluzionase Emma, încântată. De ani de zile așteaptă femeia potrivită și acum sunt sigură că a găsit-o.

Nu se putea spune că fericirea lui Michael ar fi avut vreo legătură cu decizia Rosalindei de a accepta, după doar o săptămână, să fie logodnica lui Simon. Fusese o simplă coincidență, își spusese ea, nimic mai mult.

Michael o privi ciudat, iar Rosalind spuse:

– Nu e adevărat?

Observă cu dezgust că simțea o tresărire de speranță în suflet. Ce mai conta dacă era sau nu logodit?

– Nu suntem chiar logodiți, răspunse el după o foarte scurtă pauză. Kathy nu vede niciun motiv pentru care să oficializăm

relația, și eu sunt de acord. Suntem fericiți și așa.

– Atât de fericiți, încât este gata să te lase să pleci singur pentru o lună?

– De ce nu? ridică Michael din umeri. Avea și ea treburile ei.

– Știe că îți petreci următoarea lună de zile cu fosta ta iubită?

– Nu, recunosc eu el. Dar dacă aș ști, n-ar deranja-o. A auzit destule despre tine să știe că ești ultima persoană pe care să fie geloasă.

Rosalind se întoarce pe scaun, să-l privească mai bine.

– Vrei să spui că ai discutat cu ea despre mine?

– Am cunoscut-o pe Kathy la puțin timp după ce m-am dus în Orientul Mijlociu, spuse calm Michael. Încă mă mai simțeam rău din cauza ta. Să-ți râdă în față o fată după ce o ceri cu inima deschisă în căsătorie nu ajută prea mult stima de sine a unui bărbat. Eram rănit, nervos și umilit, iar Kathy era exact ce aveam nevoie.

– Văd că nu ți-a luat prea mult până ai găsit consolare, spuse Rosalind, fără a dori să recunoască nici față de ea că ideea că Michael ar putea fi fericit alături de altă femeie o supăra. Sigur n-ai fost prea îndrăgostit de mine dacă m-ai înlocuit atât de repede!

– N-am fost îndrăgostit de tine, spuse Michael, iar Rosalind simți o piatră în locul inimii.

– Dar... spuneai că ești, se bâlbâi ea.

– Știu, dar era doar o pasiune, spuse Michael verificând calm oglinzile pentru a intra într-o depășire. Nici nu e de mirare. Eram

tânăr, iar tu, foarte frumoasă. Ar fi fost minunat dacă nu mi se întâmpla, dar din fericire am trecut peste asta. Tu nu credeai în dragoste, dar Kathy crede și m-a învățat ce înseamnă.

– Pare perfectă, rosti Rosalind, oscilând între mânie, regret și realizarea amară că refuza să recunoască faptul că era geloasă.

– Este, spuse Michael simplu.

Se opriră la o benzinărie, să mănânce. Michael era fericit să coboare din mașină. Rosalind stătuse fierbând în liniște, iar el nu vedea de ce să poarte o discuție politicoasă doar pentru a liniști atmosfera pe care ea o crease. Nu el insistase să discute despre trecut.

Nu-i plăcuse să afle despre Kathy, se gândi el cu satisfacție. Ochii ei verzi erau foarte tulburați. Poate fusese o prostie să mintă, dar Michael nu putuse rezista când Rosalind lăsase să-i scape faptul că ea credea că e logodit. Ideea că Rosalind aștepta să i se spună că Michael nu reușise niciodată să se gândească la căsătoria cu altcineva în afară de ea îl călca pe nervi.

Mai bine să creadă că are o relație cu Kathy. Poate Rosalind nu-l dorea, dar asta nu însemna că nimeni altcineva nu-l voia și nu-i făcea niciun rău să înțeleagă acest lucru. Kathy era o fată drăguță, iar lui îi plăcea foarte mult de ea, dar când ea s-a decis să se întoarcă la facultatea ei din America, Michael n-a încercat s-o convingă să rămână.

Dar nu era nevoie să-i spună asta Rosalindei.

După ce coborî din mașină și-i deschise ușa Rosalindei, observă că aceasta stătea nemișcată, cu mâinile încleștate în

poală. Pentru prima dată observă umbrele din jurul ochilor ei și-și dădu seama că trecuse printr-o perioadă dificilă. Nici măcar Rosalind nu merita să-și piardă tatăl într-un accident și să se trezească în brațe cu un băiețel pe care nici măcar nu și-l dorea, apoi să mai fie și amenințată de un ciudat care-i vrea răul.

— Haide, te vei simți mai bine după ce mănânci ceva, spuse el mai blând. Nu-ți face griji. M-am uitat în spate și nu ne-a urmărit nimeni când am ieșit de pe autostradă.

— Ești sigur?

Era clar că uitase pentru câteva momente de urmăritor în timpul discuției lor, dar benzinăria aglomerată realimentase teama.

— Sunt sigur, o asigură Michael. Nimeni nu ne urmărește. Pentru ei, suntem o familie normală mergând cu o mașină normală.

— Da, răspunse Rosalind netezindu-și pantalonii de blugi. Îmi cer scuze, m-am speriat o clipă.

În spatele lor, Jamie se trezise și se foia. Până l-a dat jos din mașină și i-a aranjat pantalonii și bluza cu dungulițe, Rosalind își recăpătase statura mândră.

— Ești bine? o întrebă Michael, cu o grijă neașteptată.

Ea ridică bărbia, căci nu voia să creadă despre ea că e o fricoasă și o lașă.

— N-am nimic.

Jamie era încântat de restaurantul cu autoservire de la benzinărie și, pe vârfuri, inspecta vitrina cu mâncăruri apetisante

în timp ce Michael aducea o tavă. Rosalind era mult mai puțin interesată. Michael o privi strâmbând din nas și era recunoscător s-o vadă pe vechea, enervanta Rosalind.

Fuseseră momente când se apropiase periculos de mult de garda lui de protecție ridicată împotriva farmecului ei, când fusese gata să jure că se schimbase. Rosalind pe care o știa, n-ar fi acceptat niciodată să-și schimbe viața pentru un copilăș și sigur nu și-ar fi făcut griji că nu-l îngrijește cum trebuie.

Pe de altă parte, multe alte lucruri îi reaminteau că era neschimbată. De exemplu, acum strâmbă din nas la vederea sandvișurilor și e clar că nu e în mediul ei, deși este îmbrăcată în pantaloni de blugi și pulover. Probabil n-a mai stat în viața ei la coadă pentru mâncare, își dădu el seama. N-o fi avut copilăria plină de grijă și iubire pe care și-o imaginase Michael, dar ar fi bine să nu uite că făcea parte din altă categorie socială.

După ce au plătit, Jamie s-a grăbit să prindă o masă la fereastră, de unde putea privi mașinile trecând cu viteză.

— Ce priveliște minunată! exclamă Rosalind, lăsând tava pe masă.

De obicei mofturos la mâncare, Jamie își mănca sandvișurile și fasolea, apoi se așeză în genunchi pe locul lui și-și lipi nasul de fereastră.

— Dacă știam că e atât de ușor de mulțumit, l-aș fi adus la o benzinărie mai demult, spuse ea.

— E diferit de ceea ce e obișnuit să vadă.

Ea se juca fără chef cu resturile unei salate.

– E diferit și de ceea ce am văzut eu, dar n-aș putea să spun că sunt încântată, răspunse ea.

– Tu n-ai trei ani.

– Nu, oftă Rosalind, împingând farfuria din fața ei.

– Roz, uite! țipă Jamie, trăgând-o de mânecă. Un camion!

– Da. E interesant, nu?

Zâmbi fără să-și dea seama frățiorului ei, iar Michael simți că i se usucă gura. Își amintea atât de bine acel zâmbet.

– Dacă spunem că Jamie este fiul nostru, ar fi bine să pregătim o explicație pentru faptul că îți spune Roz, nu mamă, spuse el ca să schimbe subiectul, s-o facă să nu mai zâmbească și să poată să respire din nou.

A funcționat. Sprâncenele Rosalindei se încruntară ușor.

– Nu m-am gândit la asta, recunosc eu. Nu știu. Putem spune că suntem părinți mai moderni?

– Nu cred că vreunul dintre noi pare exagerat de modern, spuse sec Michael. Mai bine spunem că este adoptat și sperăm că mătușa Maud nu va pune mai multe întrebări.

– Bine. Vai de mine, spuse Rosalind, sunt atâtea lucruri la care trebuie să ne gândim, nu-i așa? Am crezut că, odată plecați din Londra, aș putea să nu mă mai gândesc o vreme, dar n-am convenit asupra unei povești pe care s-o spunem oamenilor.

– N-ar trebui să fie dificil, spuse Michael. Dacă te întreabă cineva cum e viața pe șantier, spune-le doar că e cald și praf. N-are rost să pretinzi că știi ceva despre arheologie, așa că poți spune că îți petreci timpul având grijă de Jamie. Ar trebui să le

ajungă, nimeni nu este sincer interesat când pune astfel de întrebări.

– Cred că nu, răspunse Rosalind, gânditor. Dar dacă întreabă cineva cum ne-am cunoscut sau unde ne-am căsătorit...

– Spune-le adevărul, dar nu chiar tot adevărul, desigur. Încă putem spune că ne-am cunoscut la Emma. Tot ce trebuie să faci este să-ți imaginezi cum ar fi fost viața dacă ne-am fi căsătorit acum cinci ani.

– Ținând cont de faptul că tu nici nu erai îndrăgostit de mine, cred că ar fi fost un dezastru.

„O afectase această informație, nu-i așa? Cu atât mai bine”, se gândi el. „Nu-i rău să creadă că nu este chiar atât de irezistibilă cum își imaginează.”

– Probabil, răspunse el, dar cred că nu are niciun rost să spui asta celorlalți. Ei nu trebuie să știe decât că ești prietenă cu sora mea, că ne-am îndrăgostit și că ne-am căsătorit. Îți sugerez însă, dacă vrei ca lumea să nu știe cine ești, să păstrezi totul cât mai simplu. Să nu începi să inventezi vreo nuntă extravagantă sau ceva de acest gen.

– Ștai liniștit, n-am o imaginație atât de bogată încât să mi te imaginez făcând ceva extravagant, spuse Rosalind amestecând în cafea cu o expresie acră. Dacă întreabă cineva, voi spune că am avut o nuntă foarte banală și acum trăim o viață banală împreună. Nici nu le va fi greu să creadă, văzându-mă cu puloverele astea umflate pe care mi le-a cumpărat Emma.

– Ar trebui să te bucuri că ești deghizată credibil, spuse

Michael, iar ea privi spre Jamie, care mai era absorbit de traficul de afară, apoi oftă.

– Știu că așa ar trebui.

– Discuțiile acestea despre nuntă îmi amintesc despre alt subiect la care nu ne-am gândit, spuse el și vârî mâna în buzunar, după inelul pe care i-l dăduse Emma dimineată. Emma mi-a dat acesta chiar înainte să plec spre tine, azi-dimineată. Alt lucru la care nu te-ai gândit. Zicea că, din câte își amintește de mătușa Maud, prima ei întrebare va fi de ce n-ai verighetă.

Rosalind duse uimită mâna la gură.

– Desigur! Trebuia să mă gândesc și singură la asta aseară, când mi-am scos inelul de logodnă.

– Mă bucur că te-ai gândit să-l lași acasă. E mult prea ostentativ pentru o nevestă de arheolog. Hai, pune-l și termină deghizarea.

El întinse inelul spre Rosalind, iar aceasta îl privi în palma lui întinsă.

– De unde l-a luat Emma?

– A fost al mamei noastre, spuse Michael, privind-o cum se uită descumpănită la inel. N-ai de gând să-l pui pe deget?

– Nu cred că se cuvine, spuse ea încet.

– De ce? se încruntă el.

– Pentru că știu cât de mult înseamnă pentru voi, spuse ea, atingând cu grijă verigheta simplă din aur. Emma prețuiește acest inel de când a murit mama voastră.

– Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o pe mama, spuse

Michael după un moment. Credeam că murise înainte s-o cunoști pe Emma.

– Așa este, dar este o parte din motivul pentru care eu și cu Emma suntem atât de apropiate. Amândouă ne-am pierdut mamele când eram la internat și după aceea, am gravitat una în jurul celeilalte. Ne-am ajutat reciproc în acel prim semestru groaznic, apoi de sărbători, când toată lumea avea o mamă acasă, la care să se ducă de Crăciun. Emma vorbea tot timpul despre mama voastră. Îmi doream ca mama mea să fi fost ca ea... părea minunată.

– Da, a fost, spuse Michael, amintindu-și de ea.

– Mama mea n-a făcut niciodată ce făcea mama voastră. Niciodată nu-mi citea povești, nu mă învăța să fac prăjituri și nu mă săruta să nu mă mai doară când mă loveam. Tot ce îmi amintesc, e parfumul și râsul ei.

Michael privi în ceașca de cafea, întrebându-se dacă ar fi înțeles-o mai bine pe Rosalind dacă ar fi știut toate aceste lucruri despre mama ei, acum cinci ani. Nu vorbiseră niciodată așa înainte, când părea hotărâtă să-i demonstreze cât de superficială era, dar poate fusese și vina lui. De ce să-i fi povestit despre copilăria ei, dacă el nu întrebese?

– N-ai mai văzut-o pe mama ta după ce a plecat?

– Doar de câteva ori, dar nu cu succes. Lucrurile n-au mers bine pentru ea la Hollywood. Filmul a fost un eșec, apoi rolurile ei au devenit tot mai mici. Nu era pregătită să facă față eșecului și a reacționat ca toți ceilalți. Din când în când se interna într-o

clinică de dezalcoolizare, dar perioada de recuperare nu dura prea mult. Nimic nu rezista la mama, spuse ea cu amărăciune în glas. Până să împlinesc doisprezece ani, a murit.

– Îmi pare rău, spuse fără motiv Michael, iar ea afișă un zâmbet strălucitor.

– Să nu-ți pară. N-am cunoscut-o îndeajuns de mult încât să-mi lipsească. Pentru Emma, a fost mult mai greu. Plângea în fiecare noapte până adormea.

Închisese în palmă verigheta, dar acum o deschise din nou pentru a o privi.

– Din câte mi-a povestit Emma, mama ta a fost o persoană deosebită. Credea și respecta lucruri precum iubirea, căsătoria și familia.

Rosalind întinse mâna, cu verigheta în ea, spre Michael.

– Nu mi se pare corect să-i port verigheta ca parte a unei prefăcătorii. Cred că am dezonora-o.

Michael rămase tăcut, jucându-se cu inelul. Avea șaptesprezece ani când a murit mama lui și a fost greu, dar pentru sora lui mai mică a fost și mai greu. A promis că va avea grijă de Emma și făcuse tot posibilul să-și îndeplinească promisiunea, deși se pare că Rosalind fusese alături de ea când avusese mai multă nevoie de cineva.

– Emma vrea s-o porți, spuse el în cele din urmă și riscă s-o privească în ochi.

Erau mai calzi, mai verzi și mai sinceri ca oricând. Mama lui s-ar fi cutremurat să afle că un copil a crescut așa cum crescuse

Rosalind, având tot ce se putea cumpăra cu bani, dar fără iubirea și căldura părintească.

– Cred că și mama ar fi vrut s-o porți, spuse el încet.

– Nu te deranjează? întrebă Rosalind ezitant, iar el clătină din cap.

Michael nu înțelegea de ce devenise dintr-odată important pentru el ca Rosalind să poarte verigheta, așa că veni cu scuza cea mai rezonabilă pe care o putea găsi.

– M-ar deranja dacă ar crede cineva că nu ești soția mea. Nu vreau să par un fraier în fața mătușii sau a prietenelor ei și nici nu vreau s-o jignesc, lăsând-o măcar să suspecteze cu nu suntem ceea ce pretindem. Ar fi umilitor pentru toți.

Pentru a respinge orice alt argument, întinse ferm mâna.

– Dă-mi mâna! spuse el, iar Rosalind ezită doar o clipă, apoi întinse mâna stângă.

Michael privi degetele subțiri din fața lui și-și impuse să nu se gândească la cât de diferită ar fi fost situația dacă s-ar fi căsătorit acum cinci ani. Ar fi fost o ceremonie adevărată, iar inelul ar fi simbolizat dragoste și devotament. Erau lucrurile în care Rosalind nu credea de fapt, își aminti el brusc, și puse indiferent verigheta pe degetul inelar, înainte să se răzgândească.

– Cu acest inel, te deghizez... murmură el, încercând o notă de umor.

– Doar pentru o lună, completă ea, părând foarte emoționată.

– Doar pentru o lună, repetă și el.

Michael fu chiar el surprins de gestul său de a strânge în

palma mâna delicată a Rosalindei. Voia să se retragă și totul ar fi fost în regulă dacă n-ar fi privit în ochii ei. Erau strălucitori și blânzi, iar toată lumea din jur dispăru, împreună cu aerul din plămâni lui.

Erau amândoi prizonieri într-un colț al mesei, într-un cocon de liniște. Mașinile continuau să treacă pe lângă fereastră, oamenii se mișcau în continuare agitați prin restaurant, dar cumva parcă dispăruseră, totul părând ireal. Michael o privi și fu conștient doar de căldura degetelor ei, de verdele ochilor ei, de lungimea genelor și de bătaia rară a inimii lui. Uitase cum se respiră, cum se gândește, știa doar cât de mult dorea s-o sărute din nou.

O ținea mai strâns de mână, pentru a o trage mai aproape de el, când încântarea lui Jamie rupse bula tăcerea și-l salvă pe Michael de la dezastru.

– Uite, uite! Un excavator pe un camion!

Rosalind și Michael își retraseră mâinile de parcă ar fi fost curentați. O nuanță roșiatică apărui în obraji Rosalindei în timp ce ea își orientă atenția spre băiețel, iar Michael era recunoscător că-i evita privirea. Îi oferea șansa de a trage aer în plămâni și a se aduna.

Uimit de cât de aproape fusese de a se face din nou de râs, Michael își bea cafeaua cu o concentrare sălbatică. Cum putuse să se uite așa de adânc în ochii Rosalindei? Va crede că este același fraier care fusese în urmă cu cinci ani. Mândria lui se rezolvă la acest gând. Rosalind îl învățase o lecție dură pe care nu

trebuia s-o uite, oricât de tulburători ar fi fost ochii ei.

Cu coada ochiului, Rosalind observă cum se uita fix în ceașcă, cu fața dură și rece. Era greu de crezut că era același bărbat care-i ținuse degetele în palmă, tulburând-o cu privirea și parcă arzându-i pielea cu o simplă atingere. Inima ei încă mai bătea cu putere și respira rar, cu grijă, parcă încercând să readucă aerul în plămâni. O senzație copleșitoare o lovise în momentul când el i-a pus inelul pe deget, iar acum parcă nu reușea să-și revină.

Simțea cum îi arde degetul sub verighetă. N-ar fi vrut s-o poarte. Părea o parodie amară a ceea ce ar fi putut să fie. Îi ardeau obraji de umilință gândindu-se cum își cuibărise palma în cea a lui Michael și cum privise prosteste în ochii lui. Dacă el a crezut că regretă că l-a respins? Dacă a ghicit că ea își imaginează cum ar fi fost dacă erau într-adevăr căsătoriți și s-ar putea apleca peste masă pentru a-l săruta?

Speriată că Michael avea puterea de a-i citi gândurile, Rosalind deveni mai retrasă și restul călătoriei avu o expresie care spera că-i va spune lui Michael că este doar plictisită. Doamne, dacă Michael avea de gând să-i spună că a avut cândva șansa de a fi cu el și că nu va mai avea această ocazie vreodată?

Rosalind se frământa pe scaunul ei. Ea ar fi trebuit să fie cea detașată complet de orice emoție ce putea aduce necazuri. Decisese cu mult timp în urmă că era mai bine să nu se implice prea mult în nicio relație, iar experiența îi dovedise că era decizia cea bună. Nu că ar fi existat pericolul de a avea o relație cu Michael, își aminti Rosalind imediat. Doar că de fiecare dată când

el își mișca mâinile pe volan sau se întorcea pentru a verifica oglinda retrovizoare, inima ei tresărea și respira mai greu.

Atmosfera tensionată îi făcea picioarele să-i tremure. Devenea tot mai încordată și era tot mai greu să rupă tăcerea așa că, până să ajungă la Askerby, Rosalind simțise că orice ar fi putut-o face să explodeze.

Askerby se dovedi un sat liniștit din Yorkshire, construit în jurul unui peisaj verde dur și neregulat. Casa mare de la periferie fusese demult transformată într-un hotel, dar satul era încă destul de prosper să merite o biserică, două taverna și o mică poștă cu magazin, unde Michael opri să ceară indicații de drum.

Se pare că strămătușa lui locuia într-o casă veche din cărămidă. Mărețele ei ferestre în stil georgian și grădina încălцитă îi dădeau un aer pitoresc. La o privire mai atentă însă, cărarea era neîngrijită, iar zugrăveala, distrusă.

Rosalind privi casa cu suspiciune, trăgând cu ochiul spre Michael, care parca mașina în afara curții.

– Pare cam deprimantă, nu? Poate îi putem sugera să stăm la un hotel, spuse ea. Nu e prea multă bătaie de cap pentru bătrână?

– Ea nu va face nimic, izbucni Michael; se pare că și pe el îl afectase atmosfera tensionată. Vom face noi totul pentru ea... mai bine zis, tu vei face.

– Eu?

– Da, tu! Orientându-ne după starea grădinii, mătușa Maud are nevoie de ajutor, așa că poți să cobori delicatul tău nas din aer și să te gândești să ai grijă și de alții. Aici, nu vor fi servitori să

te servească zi și noapte așa că dacă vrei ca mătușa mea sau oricine ne va mai cunoaște să creadă că ești căsătorită cu mine, ai face bine să fii pregătită să-ți murdărești mâinile tale delicate.

Rosalind trânti ușa de la mașină după ce coborî.

– Dar nu mă pricep deloc să gătesc sau să fac curat.

– Atunci, a venit vremea să înveți, spuse Michael fără să dea doi bani pe tânguirile ei. N-ai să mori din asta. După ce ai făcut atâta zarvă că vrei să vii aici, m-am gândit că ai putea face măcar puțină treabă prin casă pentru a recompensa amabilitatea bătrânei de a ne găzdui. Dar dacă nu vrei s-o faci de bunăvoie, mai bine spui de acum, înainte să mă fac de râs și să te prezint mătușii drept soția mea. Depinde de tine, Rosalind. Din punctul meu de vedere, n-ai decât să-ți petreci întreaga viață în acel hotel, dar dacă stai aici, trebuie să-ți câștigi locul. Faci cum vrei, nu-mi pasă, dar hotărăște-te pe loc!

Michael îi întâlني privirea verde, strălucitoare.

– Ei bine? Vrei să te duc la hotel?

O clipă, ea rămase pe gânduri. N-avea de gând să-și petreacă timpul ca menajeră neplătită și cu siguranță hotelul va fi mult mai confortabil decât această casă neîntreținută. Nu era sigură nici că va reuși să stea o lună întreagă cu Michael, în dispoziția sufletească în care fusese în ultimele două ore.

Singura întrebare era dacă va reuși să stea fără el.

Era supărător gândul că Michael revenise în viața ei de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja se obișnuise să se bazeze pe prezența lui rece și calmă. Poate nu era cel mai plăcut tovarăș,

dar era în siguranță alături de el, la fel și Jamie. Gândul că se va întoarce la acele griji era neplăcut. La urma urmei, asta își dorise. Rosalind își călcase pe orgoliu pentru a-l ruga pe Michael s-o ia cu el și era o prostie să-și pună în pericol deghizarea, acum când ajunsese atât de departe.

— Nu, răspunse ea decis. Vreau să stau cu tine.

Capitolul 4

— Dacă rămâi, va trebui să faci tot ce ți se cere, insistă Michael s-o chinuiască. Dacă asta înseamnă că va trebui să-ți petreci următoarea lună spălând podele, asta vei face. Ne-am înțeles?

— Perfect, șopti Rosalind printre dinți.

Deschizând ușa din spate, îl ajută pe Jamie să se dea jos din mașină.

— Mai ai alte condiții de pus, dacă tot ai deschis subiectul? întrebă ea cu o voce periculos de dulce, ajungându-l din urmă pe Michael.

El o privi cu răceală, văzând că avea chipul agitat de enervare și ochii și mai verzi.

— Dacă tot întrebi, să știi că mai am.

— Ce mai este? Să tai lemne? Să sap în fiecare zi în grădină? Sau e de-ajuns să-mi rod degetele până la os în casă?

— Este destul doar să te prefaci puțin. Nu vreau să oferi

mătușii Maud sau altcuiva ocazia să suspecteze că nu ești soția mea. Asta înseamnă să ne comportăm ca și cum suntem un cuplu normal, afectuos, nu ca și cum nu suporti să mă vezi, așa cum pari acum. Ce va crede mătușa Maud, dacă intri în casă fierbând de mânie?

– Probabil va crede că sunt o soție normală, afectuoasă, care tocmai a avut o ceartă cu soțul ei incredibil de enervant, răspunse ea.

Vru să treacă pe lângă Michael și să intre pe poartă, dar el o prinsă de mână, întorcând-o cu fața spre el.

– Vorbesc serios, Rosalind! Înțeleg că nu este ceva obișnuit pentru tine să iubești, dar vreau să îmi promiți că te vei preface că ești îndrăgostită.

Rosalind reuși să-și retragă mâna și începu să maseze locul de unde o strânsese, prefăcându-se că o doare.

– Sper că nu te aștepti să-mi petrec următoarea lună agățată de gâtul tău.

– Nu, răspunse Michael, exasperat. Vreau doar să ne purtăm ca un cuplu căsătorit, pentru ca toți cei care ne cunosc să creadă că ne-am căsătorit pentru că ne iubim. Este atât de greu?

– Depinde de felul cum te prefaci tu, răspunse ea aranjându-și sfidător părul pe spate.

– Va trebui să ne prefacem amândoi, spuse Michael. Dar atâta timp cât nimeni nu-și dă seama că ne prefacem, sunt dispus să-mi dau silința să pară totul natural.

Rosalind îl privi cu pică. Nu era nevoie să explice atât cât de

greu îi va fi să pretindă că este îndrăgostit de ea!

– Ei bine? interveni el neînduplecat. De acord?

– Da, bine, spuse Rosalind. Voi fi soția perfectă care te adoră, dacă asta vrei.

– Da. Nu știu dacă poți adora pe cineva și atunci când nu te uiți în oglindă, dar asta e altă poveste.

– Va fi interesant să văd cum te descurci fără prietena ta arheolog, să privești cu dragoste, îl provocă ea.

– Nu cred că va fi ușor, răspunse Michael. Dar măcar știu cum se comportă un bărbat și o femeie îndrăgostiți, ceea ce tu nu poți spune.

– Serios? întrebă ea, cu sarcasm. Dacă te pricepi așa de bine, poate îmi dai și mie câteva sfaturi.

– Poate ar trebui, răspunse el și, înainte ca Rosalind să reacționeze, o cuprinse de talie și o trase spre el. Dumnezeu știe că ți-ar prinde bine niște lecții.

Rosalind se trezi încordată, lipită de un trup puternic, dar palmele ei se opriră automat pe pieptul lui Michael, să-l respingă.

– Ce faci? interveni ea, sângele clocotindu-i de nervi, confuzie și o încântare profundă, vicleană, pe care nu îndrăznea s-o recunoască nici măcar față de ea însăși.

– Îți urmez sfatul și îți arăt cum se face.

Aproape indiferent, mâna lui Michael alunecă spre talia ei și o trase și mai aproape, în timp ce mâna cealaltă se ridică pentru a-i mângâia părul.

– Când cuplurile iubitoare se ceartă, explică el, se sărută și se

împacă, nu continuă discuția în fața celorlalți, cum voiai tu să faci acum.

— Voi... ține minte, spuse Rosalind cu voce slabă, în timp ce el continua să-și miște degetul mare pe fața ei, conturându-i maxilarul, până ajunse la buze.

Uimită de descoperirea că nu era nevoie decât de o atingere a lui pentru a o face să devină nerăbdătoare, încercă să facă un pas înapoi, dar Michael o ținea foarte strâns.

— Cred că va trebui să te descurci mai bine de atât, spuse el.

O clipă rămase nemișcat, cercetându-i chipul cu privirile, apoi gura lui se aplecă spre a ei, iar pământul păru să dispară de sub picioarele Rosalindei.

Îi prinse involuntar puloverul, având senzația că va cădea, că se întoarce înapoi în timp. Buzele lui erau la fel de ferme și de electrizante cum își amintea, iar ale ei se desfăcură de parcă aveau voință proprie până când, fără să-și dea seama ce se întâmplă, îl sărută și ea, așa cum îl sărutase de atâtea ori în trecut, tremurând fără a se putea controla, copleșită de plăcere.

Parcă ultimii cinci ani mohorâți nici nu existaseră. Se topea în brațele lui Michael, strângându-l tot mai tare în brațe, conștientă doar de intensitatea senzațiilor care o copleșeau.

Apoi, chiar când trăgea mai tare de puloverul lui pentru a-l avea mai aproape, totul luă sfârșit. Michael ridică privirea și o împinse brusc.

— Cred că ai înțeles ideea, spuse el.

Vocea lui era răgușită, dar în rest părea neimpresionat, iar

Rosalind nu putea decât să se uite cu multă curiozitate la el. Dezorientată, clătină din cap pentru a-și reveni, dar fără rezultat. Deschise gura, dar cuvintele refuzau să iasă și n-avea idee ce ar fi putut să spună. Ce să spună?

"Sărută-mă din nou"?

Răspunsul acesta era atât de bine conturat în mintea ei, încât Rosalind se temea ca nu cumva să fi rostit cu voce tare aceste cuvinte.

Înghiți în sec.

— Nu... Nu era nevoie de asta.

— Nu știu... A fost mai mult o demonstrație practică, dar lecția pare să fi fost eficientă. Nu mai pari la fel de enervată, răspunse el. Chiar pari convingătoare în rolul de soție iubitoare.

Rosalind fu cuprinsă de un val de umilință când își dădu seama cum păruse reacția ei. În loc să-l ia peste picior sau să-l respingă rece, cum ar fi reușit să facă dacă era vorba de oricine altcineva, se pierduse în brațele lui și se topise la primul sărut fără urmă de protest. Pentru o fată decisă să îi dovedească faptul că nu regretă nicio decizie luată în trecut, nu proceda deloc cum trebuie.

Ar fi vrut să-l pună la punct cu vreo remarcă isteată, dar se temea că nimic din ce ar fi spus n-ar fi sunat prea convingător când cu doar un minut în urmă îl sărutase cu ceea ce acum părea o totală lipsă de grijă față de consecințe.

Poate era mai bine să ignore totul. Întoarce privirea de la ochii ironici ai lui Michael, dar dădu peste alți ochi dezaprobatori.

Jamie, plictisit să-i mai aștepte să treacă de poartă, se întorsese și se uita la ea.

– Ce faci? întrebă el

– Mai bine îl întrebi pe Michael, răspunse ea umezindu-și buzele, iar Jamie se întoarse ascultător.

– Ce faci, Michael?

– O sărutam pe Rosalind, spuse el indiferent.

– De ce?

– Era doar un antrenament.

– Pentru ce?

– Nu vrei să te duci să suni la ușă? interveni Rosalind, înainte ca băiețelul să repete întrebarea.

Avea vocea tremurândă, parcă era a altcuiva și n-avea deloc chef de interogatoriile interminabile ale fratelui ei cel mic. Era încă sub impresia sărutului lui Michael.

Dând din cap conștiincios, Jamie alergă pe cărarea plină de buruieni, se ridică pe vârfuri și apăsă pe soneria de alamă de lângă ușă. Câteva clipe mai târziu, ușa fu deschisă de o femeie cu spate drept și păr argintiu, cu un nas aristocratic și cu o privire tăioasă.

– Doamna Brooke? Mătușă Maud? Sunt Michael, spuse el, apoi puse nonșalant mâna după umerii Rosalindei. Ea e soția mea, Rosalind și... Jamie.

Simțind atingerea lui ca de foc, Rosalind reuși cumva să zâmbească.

– Bună ziua!

Maud îi inspecta. Avea ochi negri și aceeași privire intimidantă ca a nepotului ei. Rosalind nu vedea nicio urmă a femeii confuze pe care Michael dorea s-o protejeze. Parcă Maud reușea s-o citească și avea de gând s-o denunțe, nu doar ca o mincinoasă, ci și ca o actriță proastă, dar până la urmă deschise larg ușa și făcu un pas înapoi.

– Intrați, spuse ea. Mă bucur să vă văd.

Îi conduse în sufrageria întunecată, cam demodată. Aerul era rece, de parcă încăperea nu era folosită prea des, dar picioarele Rosalindei încă mai tremurau din cauza sărutului lui Michael fiind recunoscătoare că putea sta jos.

Michael se așeză lângă ea, vorbind relaxat cu mătușa Maud despre autostrăzi și drumurile din comitatul York, iar ea îl privea cu un resentiment ascuns. Poate își asumase povara conversației, dar n-avea niciun drept să pară atât de indiferent. Picioarele lui nu tremurau și, dacă inima îi bătea cu puterea pe care o simțea Rosalind în pieptul ei, n-ar fi reușit să stea acolo și să vorbească despre trafic, despre vreme și despre cât de pitoresc era satul Askerby.

De ce avea Michael acest efect ciudat asupra ei? Nu era cu nimic deosebit. Stătea rezemat de spătarul canapelei, îmbrăcat lejer într-un pulover verde-închis și pantaloni crem. Părea absolut banal, se gândi Rosalind, aproape enervată. N-avea de ce să-i facă să-i tremure picioarele.

După ce terminară cu amabilitățile introductive, mătușa Maud veni cu o cafea uimitor de slabă în ceșcuțe de porțelan scump și

se așeză pe un scaun de lângă șemineul neaprins.

– Nu știam că ai și soție, îi spuse ea lui Michael, cu o notă de reproș. Dar trebuia să mă aștept. Ai aproape treizeci de ani.

– Treizeci și unu, recunosc el, neafectat de modul direct de a se adresa al mătușii.

– Sunteți căsătoriți de mult timp?

– De cinci ani, răspunse el fără a privi la Rosalind.

– Aha, spuse bătrâna părând să privească prin Rosalind, care abia reușise să-și mai revină puțin. Probabil erai foarte tânără când te-ai căsătorit, comentă ea cu o privire dezaprobatore. Nici acum nu pari prea mare.

– Aveam douăzeci și unu de ani, spuse Rosalind destul de rece, apoi observă îngrozită că relaxarea pe care o mima cu greu fu distrusă în clipa când Michael îi pușe indiferent mâna pe spate.

– Erai destul de mare să știi ce dorești, nu-i așa, draga mea? spuse el.

O priveau amândoi, așa că trebuia să răspundă ceva.

– Da, reuși să pronunțe, cu greu.

Maud ridică surprinsă sprâncenele.

– Te simți bine?

– Da, sigur că da, spuse Rosalind, dregându-și vocea. Sunt doar puțin obosită, atâta tot.

– Ați avut un drum lung, recunosc bătrâna. Vă sunt recunoscătoare că ați venit de departe pentru a mă vedea, mai ales că a trecut atâta timp de când n-am mai luat legătura cu voi. Nu cred că aveai mai mult de zece ani când te-am văzut ultima

dată, spuse ea, întorcându-se cu tristețe spre Michael.

– Aveam nouă ani, răspunse el. Unchiul John m-a învățat să joc șah.

– Îmi amintesc.

Chipul dur al mătușii se mai relaxă puțin.

– Erai numai picioare și urechi. Ce mult timp a trecut! Dacă n-ar fi fost acea discuție neroadă cu bunica ta, v-aș fi putut vedea crescând. Poate aș fi venit și la nunta voastră. Ei bine, sunt bătrână acum și e prea târziu pentru regrete.

– Spuneai în scrisoare că dorești să pui în ordine afacerile unchiului John, interveni Michael, decis să nu o lase să pună întrebări despre petrecerea lor de nuntă, pe care nici n-o pierduse bătrâna.

– E o cameră plină de hârtii de care nu m-am atins de când a murit, spuse Maud. Trebuie să-mi găsesc o locuință mai mică și mai convenabilă. Nu mă mai descurc în această casă, dar adevărul este că nu știu de unde să încep. Nici nu știu sigur câți bani mi-au mai rămas, iar documentele sunt așa de complicate, încât nu înțeleg nimic din ele.

– Sigur te putem ajuta, o liniști Michael. Voi trece prin toate hârtiile, să știi exact cum stai, iar Rosalind te poate ajuta cu casa.

Michael îi zâmbi mătușii, iar Rosalind se miră că nu simțise ironie în vocea lui.

– Rosalind s-a obișnuit să aibă servitori cât am fost plecați, explică el, așa că va fi o schimbare pentru ea să gătească și să deretice.

Se aplecă spre ea să-i treacă o șuviță de păr după ureche.

– Abia așteaptă. Nu-i așa, draga mea?

– Abia aștept! zâmbi Rosalind.

– Îmi amintesc și eu cum era, spuse mătușa Maud, care nu simțise ironia ei. Tatăl meu a lucrat în diplomatie, și după căsătorie mi-am petrecut mare parte din viață în străinătate. Când eu și cu John am venit prima dată în concediu acasă, nu făcusem în viața mea o prăjitură.

– Serios? se miră Rosalind, căci nici ea nu făcuse.

– Se pare că ai găsit un suflet binevoitor, observă Michael, cu un zâmbet ușor malițios.

– Dar sunt sigură că tu ești mult mai pricepută decât mine, spuse bătrâna. Fetele din ziua de azi trebuie să fie.

Michael privi unghiile lungi și perfect îngrijite ale Rosalindei.

– Depinde mult de fată, comentă el.

– Iar aceasta este camera voastră, spuse Maud deschizând ușa unui dormitor în mijlocul căruia trona un pat mic și demodat din lemn de mahon, un șifonier, două corpuri de dulap și o măsuță de toaletă de modă veche.

Rosalind îl privi uimită. Amânase cu încăpățănare momentul când să se gândească la faptul că ea și cu Michael vor trebui să

împartă același pat, dar acum nu mai putea să-l evite. Patul nu avea nimic. Pentru o persoană, ar fi confortabil, pentru un cuplu, ar fi primitor. Dar ea și cu Michael nu mai formau un cuplu, și pentru ei ar fi de nesuportat.

De fiecare dată când va expira, îl va atinge, se gândea ea cu teamă. Doar simpla idee o făcea să tremure. Cum să doarmă lângă el, când fiecare mișcare însemna să se atingă de pielea lui, când dacă s-ar fi întors ar fi ajuns chiar lipită de el?

De ce nu avea Maud două paturi separate în camera de oaspeți, cum are toată lumea?

– Ce cameră frumoasă! reuși ea să spună, fără a-l privi pe Michael.

– Nici nu mai știu de când n-a mai fost folosită, recunosc Maud, privind în jur. Sper că nu va fi prea incomod.

– Ne descurcăm, spuse Michael.

Poate el se descurca, dar Rosalind era sigură că nu va reuși.

După discuții politicoase, au stabilit ca Maud să îl ia pe Jamie jos să-l servească cu ceai, în timp ce Michael cobora să ia bagajele din mașină. Rosalind rămăsese să facă paturile. Privi cu dubii teancul de cearșafuri și pături. Experiența ei se rezuma doar la scuturatul unei cuverturi din când în când. Dar nu putea fi prea complicat, nu?

Când Michael se întoarse cu valizele, Rosalind pusese doar un cearșaf și se chinuia să-l întindă.

– Să nu-mi spui că n-ai făcut niciodată patul!

Prezența lui îi făcea inima să-i sară în piept, dar se prefăcea

indiferentă.

– Sigur că am făcut, spuse ea fără mare convingere. Dar nu așa.

Ridică cearșaful, strâmbând din nas înainte să strănute.

– Miroase de parcă a stat într-un dulap umed cel puțin cinci ani!

– Nu-i nimic, spuse Michael, impacientat.

Lăsă valizele lângă șifonier și se apropie să i-l ia din mână.

– Haide așa nu ne culcăm nici mâine dimineață!

Scuturând cearșaful cu mișcări ferme, îl lăsă să se umfle și să se așeze ușor pe saltea.

– Acum, încearcă tu! ordonă el, aplecându-se să-l aranjeze la colțuri.

– Da, domnule! murmură Rosalind.

Îi urmări mișcările și făcu tot posibilul să le imite.

Când ajunseră la tăblia patului, Michael se aplecă automat să aranjeze cearșaful la mijloc. Rosalind se opri brusc. Mâna lui părea foarte bronzată pe materialul alb, iar degetele îi erau lungi, puternice și pricepute.

Erau degete care puteau repara un motor sau lipi cu grijă rămășițe dintr-un vas de o mie de ani. Palme calde, ferme și pricepute care mângâiaseră cândva trupul ei așa cum mângâiau acum cearșaful pe care în această seară urmau să se întindă și să nu se gândească să se atingă.

Simți un nod în stomac atât de strâns, încât trebui să tragă adânc aer în piept. Întoarse capul pentru a se concentra mai bine

să așeze un colț.

– Dacă îți faci griji că trebuie să împarți patul cu mine, stai liniștită, spuse Michael, iar Rosalind, mirată de capacitatea lui de a ști mereu ce gândește, își așază părul după ureche și răspunse răspicat:

– Nu-mi făceam.

– Sunt perfect capabil să stau lângă tine fără a-ți fac avansuri, spuse el, de parcă nu auzise ce spusese ea. Sunt faimos pentru autocontrolul meu.

– N-am văzut semne de autocontrol când m-ai sărutat la poartă, îl provocă Rosalind.

Michael împrăstie pe pat câteva fete de pernă.

– Am avut destul cât să mă opresc, îi reaminti. Dacă era după tine, încă mai eram acolo! Sau ai de gând să negi că m-ai sărutat și tu?

Rosalind simți cum culoarea trădătoare îi cuprindea obrajii, dar ridică bărbia și-l privi sfidător.

– Credeam că vrei o interpretare convingătoare, spuse ea.

– Uitasem ce repede înveți, spuse el sec.

– Sper doar că nu plănuiești alte asemenea demonstrații, răspunse ea, vârând cu năduf o pernă.

– Depinde cât de convingătoare ești în rolul de soție.

– Ce poate fi mai convingător decât faptul că sunt dispusă să stau în același pat cu tine? Și înainte să mai întrebi încă o dată, nu mă deranjează deloc. N-are rost să protestăm în legătură cu ceva ce nu poate fi evitat și nu e ca și cum unul dintre noi ar vrea să

profite de situație.

– Cum așa? Întrebă politicos Michael.

– Credeam că este evident, răspunse ea, cu o privire de gheață. Spuneai că ești fericit în relația ta cu Kathy, iar eu sunt foarte fericită cu Simon.

Văzu cum sprâncenele lui Michael se ridică amuzate și-l privi peste pat. Era momentul să demonstreze că era la fel de indiferentă ca și el în legătură cu dormitul în același pat. Chiar mai indiferentă. La urma urmei, ea era cea mai sofisticată dintre ei!

– Oricum, continuă ea sperând că părise mai degajată decât era, nu e ca și cum n-am fi mai făcut asta.

Era clar că nu-l convinsese pe Michael, care, cum era de prevăzut, privea cu ironie încercarea ei de a părea nonșalantă.

– Dar atunci era diferit, nu-i așa? De data asta nu vom face dragoste, completă el și privi fața ea îmbujorată. Decât dacă vrei tu, desigur.

– Nu, mulțumesc!

Deși n-ar fi vrut, Rosalind era agitată, dar decisă să nu lase să se observe ce simte.

– A fost acum mult timp. N-am de gând să repet acea experiență și presupun că nici tu.

– Nu prea știu, răspunse el, prefăcându-se că ar cântări ideea, iar Rosalind își dădu seama că știa că nu e deloc indiferentă și calmă precum pretindea. Parcă îmi amintesc că îmi plăcea pe atunci. Tie nu?

De partea cealaltă a patului, Rosalind reuși să ridice indiferent din umeri și așeză pernele una peste cealaltă.

– Cred că a fost în regulă, spuse ea, fără a-i întâlni privirea. Dar eram tineri și neexperimentați. Gusturile mele s-au mai rafinat între timp.

Replica ei fu răsplătită de o înclăstare a maxilarului lui Michael.

– Și acum, ce gusturi ai?

– Nu e treaba ta, spuse ea prinzând cearșaful de plapuma pe care el o aruncase spre ea. Dar sigur nu includ arheologi cu nasul pe sus, așa că nici tu nu trebuie să-ți faci griji pentru noaptea aceasta. Voi reuși cu siguranță să-mi țin mâinile acasă.

Poate era ușor să-l convingă pe Michael că ideea de a dormi în același pat cu el îi era indiferentă, dar Rosalindei îi era mai greu să se convingă pe ea însăși. În ciuda unei serii întregi în care își reamintise că n-are de ce s-o deranjeze venirea nopții, simțea că i se strânge stomacul când văzu că nu mai poate amâna momentul și-și luaseră la revedere de la Maud la parter.

Nu era agitată. Tremuratură pe care-l simțea era din cauza temperaturilor sub zero grade din casă, atâta tot. Michael ținea ușa dormitorului deschisă cu o politețe ironică. Ridicând bărbia,

trecu pe lângă el și intră. Dacă bănuia măcar că nu este indiferentă precum sustinea, nu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Rosalind înghiți în sec și întoarse capul dinspre patul ce părea o amenințare, sperând că pare relaxată, dar zgomotul provocat de închiderea ușii îi făcu inima să-i sară din piept și simțea cum i se înmoaie picioarele.

Măcar Michael nu observă.

— Doamne, ce frig este! exclamă el așezându-se pe pat și scotându-și puloverul. Cred că mătușa Maud are o construcție de fier. Nici nu părea să simtă frigul.

Scoase capul de sub pulover, iar Rosalind își dădu seama că se holba la el, amintindu-și cum palmele ei se cuibăriseră sub bumbacul moale al tricoului când o sărutase în dreptul porții.

Se întoarse brusc cu spatele și deschise valiza. Ce Dumnezeu îi venise să se gândească la asta acum?

— Mi-a spus că n-are încredere în încălzirea centrală, spuse ea, începând să caute prin valiză, fericită să observe că vocea îi era stabilă.

— Nu cred că are încredere în vreo tehnologie modernă, răspunse Michael.

— Mare dreptate ai! Fără încălzire, fără televizor, fără mașină de spălat vase... și ai văzut telefonul din hol?

Începuse să se simtă în largul ei, cu spatele la Michael și având la dispoziție casa austeră a lui Maud pentru a o bârfi; aproape reușea să se convingă că nervozitatea umiltoare pe care o simțea în stomac dispăruse.

— Parcă am trăi într-un muzeu!

— Fii fericită că a binevoit măcar să aibă electricitate, glumi Michael, iar Rosalind își aranjă părul pe spate.

— Amintește-mi să mă bucur când mă mai încălzesc puțin, spuse ea. Oare cum o fi iarna aici? Acum, e deja primăvară.

— Poate la Londra e primăvară, dar în Yorkshire n-a ajuns încă. Maud spunea că a nins acum câteva zile.

— Ce bine!

Degetele ei dădură de cămașa de noapte și o scoase din valiză. Era preferata ei, elegantă, din satin crem cu dungulițe subțiri. Era foarte frumoasă, dar fusese creată cu gândul la seducție și, în aceste condiții, era ultimul lucru pe care voia să-l poarte.

Fusese prea disperată să-l scoată pe Jamie din Londra aseară, pentru a se mai gândi și la bagaje. Aruncase în valiză toate hainele banale pe care i le cumpărase Emma. Acum, își dorea să se fi gândit mai mult la asta.

Oricum, era prea târziu. Poate după ce se va îmbrăca se va simți mai bine. La urma urmei, trebuia să fie strălucitoare, își spuse ea... așa o sfătuia toată lumea.

Întorcându-se, observă că Michael se dezbrăca în continuare și siguranța de sine o părăsi complet. Ce era în capul ei? O singură privire spre acel piept lat și abdomen plat și se simțea ca o școlăriță.

Întorcându-și privirea, lăsă cămașa de noapte pe valiză și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să văd ce face Jamie, spuse ea și ieși.

Jamie dormea, dar în cameră părea foarte frig. Auzind că Michael intrase la baie, Rosalind se întoarse să ia plapuma de pe pat, ca să-l învelească pe băiețel mai bine. Își îndreptă spatele și rămase să-și privească fratele o vreme, strângându-și brațele în jurul corpului din cauza frigului și amintindu-și câte griji își făcuse pentru el la Londra. Poate aici nu era prea confortabil, dar măcar Jamie era în siguranță și ar fi făcut orice sacrificiu pentru asta.

Chiar dacă însemna să urce în pat alături de Michael.

Capitolul 5

Michael încă mai era la baie când Rosalind reveni în cameră. Profitând de ocazie pentru a se îmbrăca în hainele de culcare, trebui să sară în sus și-n jos pentru a se încălzi și-și dori să mai fi așteptat, chiar dacă asta însemna să se dezbrace de față cu el.

Până se întoarse Michael ștergându-și fața cu un prosop agățat în jurul gâtului, dinții Rosalindei clănțăneau atât de tare de frig, încât nici nu mai putea să vorbească. Era ușurată să observe că avea de gând să păstreze limita decenței, purtând boxeri și un tricou gri. Poate dacă se va preface că nu-i observase picioarele lungi și musculoase, situația nu va fi prea tensionată. Oricum, în baie era atât de frig, încât la ieșire Rosalind nici nu mai simțea situația tensionată. Cu sau fără Michael, abia aștepta să urce în pat, să se încălzească. Sărind cu picioarele goale și cu dinții clănțănind ca niște castaniete, trânti ușa de la dormitor, stinse lumina și aproape alergă să urce în pat, lângă Michael.

– Spuneai că nu te deranjează să împărțim același pat, dar nu mă gândeam că vei fi așa de nerăbdătoare, spuse el când simți cum se mișcă salteaua.

– Aș fi nerăbdătoare să sar oriunde e mai cald decât în dormitorul mătușii tale, răspunse tremurând Rosalind.

Stingând și veioza de lângă pat, se cuibări sub așternuturi, până când nu i se mai vedea decât creștetul capului.

– Am înghețat complet!

– Nu ești singura, așa că nu trebuie să jeci toată pătura. Ce s-a întâmplat cu plapuma?

– Am dus-o la Jamie. Era foarte frig la el în cameră.

– Cum? Nu era plăcut și cald ca la noi?

Rosalind îi ignoră sarcasmul.

– Am zis că are mai multă nevoie de ea, spuse ea simțind cum o doare maxilarul de la încercarea de a-l ține nemișcat. Oare mătușa ta o fi auzit de pătură electrică?

– Nu ți-ar mai fi așa de frig dacă ai purta o pereche normală de pijama, și nu acea bucată de satin pe care o ai pe tine.

– Urăsc pijamalele, spuse Rosalind fără motiv.

Se întoarse cu spatele frecându-și picioarele pentru a le mai încălzi și pentru a mai uita că era în pat cu Michael.

Dar fără efect. Le mișcă mai cu vlagă, dar simți cum se atinge de piciorul lui Michael. Acesta tresări involuntar.

– Ai picioarele înghețate.

– N-am cum să știu... nici nu le mai simt, spuse ea.

Își retrăsese piciorul de cum simțise că atinsese mușchiul cald

și ferm al gambei lui, dar parcă fiecare milimetru al pielii lui, fiecare fir de păr lăsa o urmă arzătoare pe degetele ei. Tresări iarăși, dar de această dată nu din cauza frigului.

– De ce nu-ți pui niște șosete? spuse Michael, iritat. Îți încălzești măcar tălpile și mă ferești și pe mine de degerături.

– E prea frig să mai cobor din pat să le caut, răspunse ea.

Oftând exasperat, Michael se întoarse să aprindă veioza de lângă pat. Ignorând protestele că intră aer rece, înlătură pătura, coborî din pat și merse spre valiza lui.

Rosalind se înveli iar până sus și trase cu coada ochiului să vadă ce face. Nu era prea înalt, dar era la fel de suplu cum își amintea, iar corpul îi devenise mai masiv în ultimii cinci ani, așa că părea mai puternic. Se gândi la momentul când îl atinsese cu degetele de la picioare și simțea cum acel loc o furnica.

Michael gemu satisfăcut și scoase o pereche de șosete, apoi se întoarse iarăși în pat.

– Poftim, pune-le pe astea! îi ordonă el aruncând șosetele lângă ea.

– Voi arăta ridicol, mormăi Rosalind, dar se ridică pentru a le încălța.

– Nu la fel de ridicol ca atunci când porți o cămașă de noapte de satin pe frigul ăsta, sublinie el morocănos. Oricum nu te vede nimeni. Sunt doar eu, iar ție nu-ți pasă de părerea mea, nu-i așa?

– Nu.

– Atunci, ce mai contează?

– Nu știu... Pur și simplu nu-mi place să mă simt caraghios.

E o chestiune de imagine.

– Imaginea nu-ți va ține de cald. De ce îți pierzi timpul gândindu-te la asta? Nimănui nu-i pasă de ea, cu excepția ta.

– Lui Simon îi pasă, spuse ea înainte să se poată controla.

Simon se căsătorește cu ea pentru imaginea ei.

– Ei bine, Simon nu este aici, iar dacă ar fi fost, sunt sigur că ar fi făcut ce ar face orice bărbat în locul meu, anume să-ți spună să te încălți cu șosetele și să taci din gură.

– Nu mi-l imaginez deloc pe Simon așa, recunosc Rosalind, vârându-se din nou sub așternut. Lui îi place ca totul să arate perfect.

Michael se întinse spre veioză, iar camera rămase din nou cufundată în întuneric.

– Inclusiv tu? întrebă el.

– Mai ales eu, spuse Rosalind cam cu tristețe, gândindu-se la nesfârșitele evenimente la care o ducea Simon, unde nu avea altceva de făcut decât să zâmbescă și să arate impecabil. Ar fi revoltat dacă m-ar vedea acum.

– Pentru că porți șosete bărbătești cu cămașă de noapte din satin, sau pentru că ești în pat cu un alt bărbat?

– Nu cred că i-ar plăcea nimic la această situație, spuse ea cât reuși de demn.

Patul scârțâi când Michael vru să se așeze mai bine, iar Rosalind se prinse de marginea saltelei, să nu se rostogolească spre el.

– Ce ar face Simon în această situație? se auzi vocea lui

Michael în întuneric. În afară de faptul că ar dezaproba ținuta ta de noapte, desigur.

Rosalind încercă să și-l imagineze pe Simon renunțând la o lună din viața lui pentru a ajuta o rudă pe care nu a mai văzut-o de ani de zile, dar nu reuși decât să-l vadă plasând un dosar secretarei pentru a se ocupa ea de problemă.

– Cred că s-ar uita o singură dată la casă și ar muta pe toată lumea la cel mai apropiat hotel de cinci stele, spuse ea încet.

Era genul de gest grandios pe care l-ar face Simon.

– Probabil își permite, spuse Michael, cam deranjat. Eu nu-mi permit și nu cred că mătușa Maud ar accepta să fie mutată, așa că mă tem că va trebui să suporti lucrurile așa cum sunt. Ți-aș sugera să nu te mai plângi și să încerci să adormi.

Ușor de zis, dar cum să adormi când ești înțepenit de frig? Cu siguranță, șosetele o mai ajutaseră și avea picioarele puțin mai calde, dar restul corpului părea și mai rece prin comparație. Rosalind se strânse și mai tare cu spatele spre Michael, încercă să tragă pătura mai sus, dar simți rezistență din partea lui, căci ținea cu putere cealaltă parte a păturii.

– Ai putea să-mi dai puțină pătură, protestă ea.

– Ai luat deja mare parte din ea, ripostă Michael. Și așa trebuie să mă descurc cu o bucată cam de mărimea unui timbru poștal. Nu pot să încălzesc decât câte un centimetru de corp pe rând.

– Nu e destul de mare, spuse ea, tremurând.

– Ar fi de-ajuns dacă n-ai insista să stai chiar pe margine, sublinie el. Se irosește multă la mijloc, unde ar trebui să stai tu.

– Mi-e foarte bine aici, mulțumesc!

Deși intenționase să fie convingătoare, un fior puternic o dădu de gol iar Michael oftă exasperat.

– Vino încoace, spuse el și o trase fără prea multe menajamente spre el.

Șocul fu atât de mare, încât câteva clipe nu reuși să spună nimic.

– Am spus că mi-e foarte bine unde sunt, reuși ea să spună până la urmă.

– Poate ție îți era bine, dar mie nu-mi era deloc.

Spunând asta, Michael își împleti brațele în jurul ei și o trase până ajunsese să stea cu fața lipită de pieptul lui.

– Putem să apelăm și la căldura corpului, căci această păturică nu va face față.

Rosalind rămase rigidă, abia îndrăznind să respire. O mână de-a lui ținea partea de sus a brațului ei, caldă și puternică, făcând-o să se simtă mult mai bine. Cealaltă se opri pe curba șoldului, ținând-o aproape de trupul lui dur.

Simțea cum inima îi bătea cu putere și avea gâtul uscat. Era atât de ușor să se relaxeze în brațele lui, să-și amintească ce bine era în brațele lui.

Ușor, dar periculos.

– Nu... nu știu dacă e o idee bună, spuse ea cu dificultate, căci gura îi era lipită de tricoul lui.

– Nici eu nu știu dacă este, răspunse sincer Michael. Dar vreau să dorm și n-am să reușesc cu tine tremurând ca un ogar

pe un aisberg toată noaptea. Gândește-te că e o tehnică de prim-ajutor. Dacă ți-e mai ușor, să știi că și mie mi-e frig.

– Bănuiesc că n-are rost să suferim amândoi, recunosc eu cu jumătate de gură.

– Exact, spuse el. Și în caz că te întrebai, nu e o manevră elaborată de a te readuce în brațele mele. A fost o zi lungă, suntem amândoi obosiți și înghețați și sincer, am griji mai importante pe cap decât să reinviu o relație dezastruoasă. Ești în siguranță lângă mine, așa că încearcă să te relaxezi.

Să se relaxeze? Cum Dumnezeu să se relaxeze când îi putea simți și inima bătând? Când fiecare respirație îi amintea cât de suplu și de puternic era trupul lui. Când știa că tot ce trebuia să facă era să strecoare mâna sub tricoul lui și putea atinge pielea caldă și fină, așa cum făcuse în trecut.

Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi apropiat și l-ar fi sărutat pe gât? Ar fi zâmbit? L-ar fi șoptit numele? Și-ar fi strecurat degetele sub cămașa din satin, ca s-o mângâie? Imaginea era atât de puternică, încât deveni mai încordată.

Probabil că și Michael simțise, căci spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rosalind! Parcă țin un buștean în brațe. Nu poți să te relaxezi puțin?

– Mi-e frig, se apăra ea.

El oftă, dar o strânse mai tare, frecându-i brațele cu palmele, ca s-o încălzească. Mișcarea degetelor calde și îndemânatică îi aminti cum țineau volanul, siguranța cu care schimba vitezele și un fior puternic o străbătu.

Liniștea se instalează între ei, la început mai încordată, apoi aproape normală, până au ajuns să stea amândoi în întuneric, auzindu-se doar respirația și bătăile inimii. Până la urmă, Rosalind permise mușchilor încordați să se mai relaxeze.

— Ți-e mai cald? se auzi vocea lui în întuneric.

— Da. Ție?

— Da.

Probabil se simțea incomodat, se gândi Rosalind, gândindu-se că poate doar i se păruse că avea o urmă de durere în voce. Oare îi amorțise mâna? Trebuia să se mute pe partea ei de pat, ar fi fost mai confortabil pentru amândoi.

Pe de altă parte, abia începuse să se mai încălzească puțin. Dacă se distanța, ar fi apucat-o frigul din nou și, oricum, tot aproape de el ar fi fost. În plus, Michael spusese că și lui îi era frig.

Cedând tentației, Rosalind se așeză mai confortabil lângă el. Măine, își va cumpăra o pătură electrică și nu va mai avea motiv să stea cu capul pe umărul lui Michael, dar noaptea asta... ei bine, o singură noapte nu va schimba nimic, nu?

Oftând adânc, lăsa să se scurgă tensiunea care se acumulase în ea de când primise prima scrisoare. Îi era mai cald, se simțea bine și era în siguranță. Pentru moment, era de ajuns.

Michael simțea cum Rosalind atipea și nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău. Fusese ceva masochist în impulsul lui de a o trage aproape. Poate își spusese că vrea doar să fie practic, dar o parte din el știa perfect cât de mare va fi tortura.

Și ca să înrăutățească lucrurile, Rosalind murmurase ceva și se întorsese astfel încât Michael era conștient de sânii ei lipiți de el, de goliciunea ei sub materialul de satin. Mușchii i se încleștasera într-un impuls involuntar.

Deja ajunsese să fie nevoie să se concentreze doar ca să respire: inspiră, respiră, inspiră, respiră! Calm, regulat, deținând controlul.

"Gândește-te că e o tehnică de prim-ajutor, îi spusese el Rosalindei. Ești în siguranță lângă mine, am griji mai importante pe cap decât să reînvii o relație dezastruoasă."

Își dorea să nu-l fi crezut. Își dorea să se fi întors și să se mute pe partea ei de pat, nu să stea atât de aproape, fină, caldă și ispititoare. După cinci ani grei, era din nou în brațele lui. Se întreba de ce nu reușea s-o urască atât cât ar fi dorit. Trebuia să-și amintească nopțile lungi și amare în care așteptase ca durerea să dispară, așteptând momentul când nu se va mai gândi la moliciunea sau la parfumul pielii ei.

Sau cât de bine era s-o țină iarăși în brațe.

Strălucirea palidă de primăvară ce se filtra prin draperii o trezi pe Rosalind a doua zi. Rămase o vreme întinsă, încercând să-și dea seama unde se află apoi, când își aminti, se întoarse pe

cealaltă parte a patului.

Era gol. Doar urmele de pe pernă arătau că Michael dormise lângă ea. Își scoase încet șosetele, încruntându-se când își aminti cât de frig fusese. Era singurul motiv pentru care își petrecuse noaptea în brațele lui.

Nu-i așa?

Un val de roșeață îi invadă obrajii când se gândea cât de confortabil se cuibărise în brațele lui Michael. Dacă Michael ghicise la ce se gândea înainte să adoarmă? Dacă va crede că asta dorise de la început?

Cu o mișcare bruscă, Rosalind dădu la o parte așternuturile și se ridică. Fusese obosită, atâta tot. Astă-noapte va fi diferit. Își va cumpăra o cămașă de noapte groasă, o pătură electrică și o pilotă călduroasă, orice era nevoie pentru a-l convinge pe Michael că nu intenționa să-și petreacă o lună în brațele lui. Va fi rece și indiferentă, pentru a-i arăta clar că nu dorește intimitate între ei doar din cauza acestei nopți.

Michael, Jamie și Maud erau la bucătărie când coborî Rosalind. După ce privise fără entuziasm hainele cumpărate de Emma, se hotărâse asupra unei perechi de colanți maro și o cămașă de bumbac sub un pulover subțire. Erau probabil genul de haine practice pe care le purta Kathy zilnic, se gândi ea cu tristețe.

Michael stătea în capul mesei, cu palmele în jurul cunii și cu privirea aplecată spre Jamie, care avea gura plină de pâine prăjită. Maud stătea în fața lor, privindu-l pe Jamie cu indulgență.

Niciunul n-o observase pe Rosalind. Pregătită să intre și să-l impresioneze pe Michael cu indiferența ei, rămase nemișcată când îl văzu și se împiedică de o treaptă.

De ce făcuse asta? Era doar un bărbat obișnuit, într-un pulover verde obișnuit, bând ceai dintr-o cană absolut obișnuită. Ascunsă de ușă, Rosalind îl cerceta pe Michael de parcă nu-l mai văzuse în viața ei.

Parcă simțindu-i privirea iscoditoare, Michael se uită în sus, iar ea simți cum i se strânge stomacul.

— Iată-te, în sfârșit, spuse Maud dezaprobată când o văzu.

"În sfârșit"? Rosalind se uită la ceas, fericită să aibă un pretext să-și ia privirea de la Michael.

— Eu și cu Jamie ne-am gândit că poți să mai lenevești puțin. Nu-i așa, Jamie? spuse Michael imediat.

Rosalind își dădu seama că ideea ei de lenevit diferea de cea a mătușii Maud cu câteva ore.

— Da, mulțumesc, spuse ea cam nesigur, neștiind cât de diferit arăta în acea dimineață, cu noile haine, nemachiată și cu părul șaten dat după urechi.

— Vino să ieși loc, spuse Michael, împingând un scaun. Ți faci un ceai sau preferi o cafea?

— Un ceai ar fi numai bun, spuse Rosalind, amintindu-și cafeaua groaznică pe care o făcea bătrâna.

Inspirând adânc, merse spre Jamie și luă loc lângă el. Spera că se simțea așa de ciudat doar din cauza foamei.

Ciufu ușor părul lui Jamie:

– Salutare! Ai mâncat? întrebă ea, observându-i urmele de gem de pe față.

– Pâine prăjită, spuse Jamie. Mătușa Maud nu are cereale cu ciocolată.

– După cum arăți, cred că nu mai are nici gem.

Rosalind se ridică să caute o cârpă umedă, să-l șteargă la gură și pe mânuțe, ignorând protestele băiețelului în timp ce se lupta cu petele lipicioase. E ciudat cât de repede te obișnuiești să faci treburile care înainte ți se păreau scârboase. Așezându-și suvițele de păr care-i se căzuseră pe față, zâmbi spre Jamie.

Ridică apoi privirea peste capul băiatului și-l văzu pe Michael urmărind-o. Pentru un timp ce păru nesfârșit, rămaseră să se soarbă din priviri, uitând cu desăvârșire de cârpa udă pe care o ținea în mână, până când Michael se întoarse să pună la loc capacul de la ibric.

– Ceaiul, spuse el, având grijă să n-o atingă și punând ibricul pe masă.

– Ce planuri aveți pentru azi? întrebă ea cu o vitalitate forțată.

– I-am sugerat mătușii Maud să mergem să facem niște cumpărături pentru ea, spuse Michael, așezându-se cât mai departe de ea. Ești de acord?

– În regulă.

Uimită de atitudinea lui indiferentă, Rosalind își puse palmele în jurul căldurii binevenite a căni cu ceai și privi aburul care se ridica. Își imaginase oare acea expresie ciudată din ochii lui?

– Am făcut o listă, spuse Jamie încântat și ridicându-se în

genunchi pentru a ajunge la masă. Eu am scris-o. Uite!

Foaia de hârtie pe care o agita atât de fericit era murdară de gem, cum fusese fața lui. Rosalind o luă ușor de un colț, ca să citească. Lista era formată dintr-un șir de J-uri și de alte mâzgăleli.

– Ne va fi de mare folos, îl asigură ea serios. Să nu uităm s-o luăm cu noi.

– Și Michael a făcut una, recunosc băiatul cu generozitate, mulțumit de răspunsul ei.

– Recunosc să ți-ai dresat foarte bine soțul, comentă Maud acid. Insistă să te lase să lenevești, îți face ceai, organizează cumpărăturile în locul tău! Sper că îți dai seama cât de norocoasă ești!

Probabil că amestecul de dezaprobare și de sarcasm era o trăsătură a familiei Brooke, se gândi Rosalind, dar decisă să joace rolul soției iubitoare, se chinui să zâmbească.

– Da, răspunse simplu.

– Da, pari o tânără care știe pe ce lume se află. Întrebarea este ce faci tu pentru Michael în schimb.

Zâmbetul Rosalindei deveni cam strâmb și apărură o scânteie de mânie în ochii ei în timp ce ridică privirea spre Maud.

– Cred că așa rămâne între Michael și mine, spuse ea.

Spre surprinderea ei, Maud răspunse râzând în hohote.

– Nu e nevoie să mă iei cu tonul acesta, răspunse ea amuzată. Am văzut cum vă priviți.

– Da?

Oare Maud o observase privindul din cadrul ușii? Își dorea ca

bătrâna să nu fi avut ochi atât de iscoditori. De ce nu putea fi o bătrână plăcută și liniștită, care nu vedea mai departe de andrelele de împletit?

– Da? întrebă și Michael, prins pentru prima dată pe picior greșit.

– Ce vă uitați așa la mine amândoi? întrebă bătrâna, ridicând o sprânceană. Doar nu aveți nevoie de mine să vă spun ce simțiți unul pentru celălalt.

– Nu, răspunse Michael, al cărui zâmbet nu-i ajunsese până la ochi.

Întinzându-se prin spatele lui Jamie, ajunse cu mâna după gâtul Rosalindei, atingându-i părul și ceafa, în timp ce degetul mare îi mângâia gâtul.

– Rosalind știe exact ce simt pentru ea. Nu-i așa, draga mea?

Încordându-și spatele pentru a rezista valului de plăcere provocat de mângâierile lui, ea întoarse capul pentru a se uita la el. Avea mâna și vocea caldă, dar ochii erau reci și reținuți. Erau ochii unui bărbat care fusese rănit o dată și n-avea de gând să permită să mai fie rănit din nou. Poate îi ținuse de cald azi-noapte, o avertizau ei, dar asta nu însemna că o plăcea mai mult decât în ziua când dispăruse din viața ei, în urmă cu cinci ani.

– Da, spuse ea, știu.

– Știi încotro mergi? rupse ea liniștea, în timp ce mergeau cu mașina la vale, ieșind din Askerby pe un drum îngust de țară.

Fusese rănită de duritatea privirii lui Michael și încerca disperată să găsească o modalitate de a-i da impresia că, din punctul ei de vedere, noaptea trecută era o întâmplare singulară. Ca și el, nu dorea să se repete povestea, își spunea ea alungând amintirea caldă, reconfortantă.

– Mătușa Maud spunea că e un supermarket la ieșirea din York, spuse Michael cu o voce chiar mai rece decât a ei. Am zis că e o idee bună să facem niște provizii în casă, deoarece nu prea se găsește mare lucru acolo. Uită-te pe asta, adăugă el scoțând lista din buzunar. Vezi dacă vrei să mai adaugi ceva.

Rosalind simți răceala și rămase înmărmurită. Din punctul lui de vedere, încă mai era fetița răsfățată care-l respinsese fără milă și nu avea să-și schimbe părerea indiferent cât de convingător se purta de față cu mătușa lui.

Oftă, privind lista de cumpărături.

– Nu știu... Nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu asta când merg la cumpărături.

– Atunci ar trebui să începi acum. Nu mai ai angajați care să facă în locul tău cumpărăturile. Dacă uiți ceva important, va trebui să ne descurcăm fără el. Magazinul din sat are lapte, pâine, câteva conserve și cam atât. N-am de gând să te duc la York în fiecare zi, așa că dacă îți bagi mințile în cap, ai începe să te gândești chiar acum.

Experiența nouă a cumpărăturilor într-un mare magazin nu fu

chiar plăcută, deși Jamie era foarte fericit să meargă într-un cărucior cu roți. Rosalind era deja exasperată după ce trecuseră de casă și plătiseră tot.

– Să nu-mi spui că ai uitat ceva! spuse el când îl văzu pe Michael încuind din nou mașina și întorcându-se spre magazin. Nu cred că aș suporta să mai trec o dată prin toate astea.

– Doar tu ai putea face un supermarket să pară un test de rezistență, răspunse Michael, dând ochii peste cap. Nu ne întoarcem. Am văzut un magazin de aparate electrice acolo. Cu puțin noroc, vom găsi reșouri și pături electrice.

Era clar că își dorea mult ca ea să stea pe jumătatea ei de pat. Ei bine, exact asta voia și ea, doar că ar fi fost mai bine dacă aducea ea prima vorba despre asta.

– Foarte bine, doar nu vrem să trecem din nou printr-o noapte ca cea trecută.

Capitolul 6

Începuse să plouă. Finalul perfect al unei zile perfecte, se gândi Rosalind, ridicându-și gulerul hainei

– Haide, Jamie, ne întoarcem!

Strălucirea dimineții dispăruse demult sub un strat gros de nori, dar simțea nevoia să dispară după un drum tensionat înapoi cu mașina și un prânz rece, dar politicos, menit să salveze aparențele de față cu Maud. După aceea, Michael și mătușa lui au dispărut în birou pentru a studia actele, Jamie a dormit, iar Rosalind a rămas din nou singură, să strângă în bucătărie.

Când se trezi Jamie, îl îmbrăcă gros și-l scoase la o plimbare. Dar începu să plouă! Geaca ei, împrumutată de la Maud, nici măcar nu avea glugă.

Au alergat până acasă, dar erau amândoi uzi ciuciulete până au intrat găfâind în bucătărie. Trântind ușa ușurată că a ajuns, Rosalind se trezi privită de două perechi de ochi, una cunoscută,

iar cealaltă complet străină. Michael stătea la masa din bucătărie cu o blondă îmbrăcată elegant și o priveau surprinși, fără pic de amuzament.

Rosalind deveni brusc conștientă de imaginea ei, udă leoarcă, plină de noroi și cu nasul roșu, respirând din greu, rezemată de ușa de la intrare. Apa încă mai curgea șiroaie pe geacă și se strânsese deja baltă în jurul ei.

Fuse un moment de liniște, dar Michael se ridică să-l ajute pe Jamie să-și scoată haina și ghetele pline de noroi.

– Unde ați fost? întrebă el.

– La plimbare, răspunse ea, ștergându-și apa de pe față.

– Dar plouă cu găleata.

– Serios? răspunse ea ironic, iar expresia de pe chipul lui Michael deveni mai dură.

– Sunteți amândoi uzi. Mai bine vă duceți să vă schimbați și vă întoarceți să vă fac cunoștință cu Laura.

Scoase hăinuța udă și se întoarse spre masă, punând o mână pe capul lui Jamie.

– După cum probabil ți-ai dat seama, acesta este Jamie și...

– Eu sunt Rosalind, interveni ea cu un zâmbet periculos de larg. Soția lui Michael, adăugă ea intenționat, pentru ca prietena lui să știe exact care-i situația.

– Eu sunt Laura Osborne, zâmbi blonda. Michael tocmai îmi povestea de voi.

– Serios, dragul meu? spuse ea accentuând cuvântul "dragă", căci parcă stătea prea relaxat lângă noua lui cunoștință.

– Laura stă în sat, schimbă Michael subiectul. A ajutat-o foarte mult pe Maud.

– N-am făcut mare lucru, roși Laura. Îmi place compania ei.

– Mie Maud mi-a spus altceva, o contrazise el cu căldură. Mi-a spus cât de multe ai făcut pentru ea și îți sunt recunoscător. A fost ideea ei să mă reîntâlnesc cu Laura.

– Serios? spuse ea.

Era totuși reconfortant să observe că, în ciuda machiajului elaborat, părea mai în vârstă decât Rosalind. Dar era clar că era foarte frumoasă, cu ochii ei albaștri și părul blond mătăsos.

– Vorbea foarte des despre tine și sora ta și regreta că ați pierdut legătura de atâta timp, îi explica ea lui Michael, care se așezase lângă ea și o privea cu admirație. Cred că avea nevoie de un impuls pentru a scrie acea scrisoare și mă bucur să s-a rezolvat așa de bine. Maud nu e prea caldă, dar știu că te consideră minunat, completă ea cu un zâmbet conspirativ.

– Crede același lucru și despre tine.

Rosalind fierbea. Nu știa că Michael poate părea așa de nerod. Aruncă încălțăminte care oricum erau distruse, dar era rândul ei să fie obiectul unei ofensive pline de farmec.

– Maud e încântată să te cunoască și pe tine și pe Jamie, desigur. Ce bine că ați putut veni și voi!

– Noi mergem oriunde merge Michael, răspunse Rosalind, care observase deja că nu are verighetă pe deget.

Veni rândul ei să se apropie de Michael; îl luă în brațe și-și rezemă obrazul rece de tâmpla lui.

– Nu suportăm să stăm separați. Nu-i așa, dragul meu?

Pentru siguranță, îl sărută zâmbind pe ureche, pentru a-i transmite Laurei că nu este nepotul singur la care visa ea, ci are o soție în carne și oase care, în comparație cu eleganța ei, părea cam ciufulită și nearanjată, dar era capabilă să le țină pe vecinele prea binevoitoare la distanță.

– N-ar fi mai bine ca tu și cu Jamie să vă duceți să vă schimbați? spuse Michael.

Rosalind era furioasă. Doar atât avea de spus? S-a dus cu totul prefăcătoria lui! Era foarte clar că dorea ca Rosalind să nu-i stea în drum, pentru ca el și Laura Osborne să continue să-și spună ce minunați sunt unul altuia.

Își retrase brusc brațele și ridică bărbia, simțindu-se exclusă. N-avea de ales, trebuia să-l ducă sus pe Jamie. Sigur Michael îi povestea cum soția lui nu-l înțelege. Ei bine, n-avea de gând să le facă pe plac și să stea să facă o baie sau să dureze o eternitate până se schimbă.

După ce se ocupă de Jamie, intră la ea în cameră dezbrăcându-se din mers și căută o ținută care s-o pună în umbră pe Laura, dar Emma interpretase prea strict ordinul lui Michael de a-i cumpăra haine care nu ies în evidență. Cele mai elegante haine pe care le găsi era fusta de catifea maro și o cămașă albă, dar era prea frig, așa că trebuia să renunțe și la asta, luând un pulover cu nasturi deasupra. Se privi în oglindă în timp ce se pieptăna și oftă. N-avea cum s-o impresioneze pe Laura arătând astfel! Dar nu avea altă soluție. Rosalind alergă să le întrerupă

șueta romantică dar până ajunse ea, Laura era oricum pe picior de plecare. Își lua rămas-bun de la Michael, la ușă.

– Îmi pare rău că trebuie să mă grăbesc, spuse ea către Rosalind, care se grăbea pe scări. Trebuie să mă duc să-l iau pe Tom de la grădiniță.

– Laura are un băiețel de-o seamă cu Jamie, explică Michael.

– Un băiețel... repetă Rosalind, cam nedumerită. Înseamnă că ești căsătorită?

– Divorțată, spuse Laura, zâmbind. Tom are patru ani. E puțin mai mare decât Jamie, dar sunt sigură că le va plăcea să se joace împreună. Nu vrei să vii cu el mâine?

– Ce idee bună! exclamă Michael, înainte ca Rosalind să deschidă gura. Lui Jamie i-ar plăcea. Nu-i așa, Rosalind?

– Sigur că da, spuse ea, străduindu-se să pară că zâmbește.

– Atunci, rămâne stabilit, spuse Laura. Îmi pare rău că n-am apucat să ne cunoaștem mai bine, dar poate reușim mâine să mai vorbim. Și dacă ajungi prin York, trebuie să treci pe la magazinul meu.

– Laura vinde haine, spuse Michael, ca și cum asta ar trebui s-o impresioneze pe Rosalind.

– N-am multă marfă pe stoc, doar câteva linii de designer, dar am câteva produse care ți-ar sta minunat. Ai o siluetă superbă și cu structura asta osoasă, ai putea arăta uimitor.

Rosalind, care ocupase primul rând la toate prezentările importante de modă, rămase imediat mută, iar Michael, decis să nu se lase bătut după scena pe care i-o făcuse în bucătărie, îi puse

măinile pe talie și o strânse ușor.

– Ar trebui să te duci, draga mea. Laura ți-ar putea da sfaturi minunate. Știi că mereu ai spus că vrei să te aranjezi mai mult.

– Dar dragul meu, începu Rosalind, aruncând fulgere din ochi, nu spui tu mereu că mă iubești așa cum sunt și că nu vrei să mă schimb?

– Știu, răspunse el părând să se amuze, dar Laura are dreptate. Poate ar mai trebui să-ți schimbi și tu imaginea puțin. Ai nevoie doar de câteva sfaturi din partea expertului și ai putea ajunge să arăți la fel de bine ca ea.

– Mulțumesc mult! spuse ea despărțindu-se de Michael imediat ce Laura ieși pe ușă. "Laura ți-ar putea da sfaturi minunate", îl imită ea. S-o văd și pe-asta!

– Așa îți trebuie! Ești mereu așa de mulțumită de tine însăși, nu ți-ar prinde rău să mai primești și tu sfaturi.

– Sunt chiar faimoasă pentru gusturile mele vestimentare, spuse ea, enervată.

– Poate, dar eu cred că Laura Osborne se îmbracă mult mai bine decât tine.

– În acest moment, oricine se poate îmbrăca mai bine decât mine, cu hainele cumpărate de Emma.

– Nu mă refer la acestea, explică Michael, ci la felul cum te îmbraci de obicei. Laura purta haine elegante, dar potrivite cu locul în care se află și cu ceea ce face.

– Eu n-aș folosi acele haine verzi pentru a încerca să-l seduc pe nepotul vecinei mele, spuse ea, dar sarcasmul ei nu avu niciun

efect asupra lui Michael.

– Nu, tu ai încerca prea mult... la asta mă refer. Laura era îmbrăcată simplu și comod, într-un fel care arăta că se simte bine în pielea ei. Tu, pe de altă parte, te îmbraci ca să atragi atenția. Toate acele haine strălucitoare sunt făcute să te asiguri că lumea se uită la ce porți, nu la persoana care ești de fapt.

– Așadar, ai devenit și psiholog, spuse Rosalind mai răvășită decât ar fi vrut să recunoască de comentariile lui.

– Vreau să spun că se poate mult mai rău decât să copiezi stilul Laurei, dacă vrei să pari bine îmbrăcată.

– Când voi dori sfaturi vestimentare, le voi cere, spuse ea și se întoarse spre trepte. Și nu vor fi din partea ta sau a unei divorțate cu nasul pe sus, cu un magazin amărât în York.

– Nu știu de ce ești așa de urâcioasă, spuse el, urmând-o sus. Mi s-a părut o femeie foarte plăcută.

– Asta a fost foarte clar, spuse Rosalind. Îmi pare rău că am întrerupt întâlnirea voastră așa de plăcută. Oricine ar fi spus că vă cunoașteți de o viață.

– Laura este o persoană cu care te înțelegi ușor.

– Nu ca mine?

– Nimeni n-ar putea spune că ești ușor de mulțumit, Rosalind, spuse el, dând ochii peste cap.

– Cel puțin eu nu-mi povestesc toată viața la doar cinci minute după ce am cunoscut pe cineva.

– Nici Laura nu face asta.

Ajungând sus, Rosalind vârî capul în dormitorul lui Jamie și

văzu că se juca liniștit.

– Oricum, se pare că ai aflat tot ce e de știut despre ea. Laura are un băiețel. Laura are un magazin. Laura se înțelege bine cu bătrânelele...

– Maud mi-a povestit despre ea aseară, când îl culcam pe Jamie.

– Și unde era Maud, când avea loc această admirație reciprocă între tine și Laura? întrebă Rosalind dând buzna în dormitor.

– S-a dus să se odihnească exact înainte de a ajunge tu.

– Ce convenabil!

– Nu fi ridicolă! Cine te aude, ar spune că ești geloasă.

– Geloasă? Ha! Crezi că aș putea fi geloasă din cauza ta?

– Nu, răspunse el încordat, dar așa pari.

Uimită momentan de realizarea că poate chiar așa era, Rosalind își reveni aproape imediat și ripostă.

– Nu sunt geloasă, sunt nervoasă. M-ai făcut să par ridicolă în fața ei.

– Ai făcut asta singură, replică Michael. Ce era cu reacția asta?

Rosalind aduna furioasă hainele ude lăsate împrăștiate prin toată camera, în graba de a se întoarce pentru a-i despărți pe Laura și Michael.

– Credeam că vrei să mă port ca o soție iubitoare.

– Și scena aceea revoltătoare e tot ce ai reușit să faci? întrebă Michael, privind-o ironic. Dumnezeu să-l păzească pe Simon!

– Dacă tot aduci vorba de comportament revoltător, ce era între tine și Laura? întrebă ea, aruncând hainele într-o grămadă

de spălat. Era absolut dezgustător! Și dacă tot am deschis subiectul, am fost mult mai convingătoare ca soție decât ai fost tu ca soț. Când am pus mâinile pe tine, aproape m-ai izgonit.

– Sper că vei fi mai rațională data viitoare când te întâlnești cu Laura.

– Care data viitoare? întrebă Rosalind cotrobăind prin poșetă după telefonul mobil. Doar nu crezi că mă duc la ea acasă s-o las să-mi vorbească de sus despre hainele mele banale?

– Am făcut o greșală, recunosc, dar ar trebui să te gândești la Jamie. Dacă citești cartea ta despre îngrijirea copilului, sigur vei găsi ceea ce oricine știa deja, anume că îi place și are nevoie de compania altor copii de vârsta lui. Oricum, va trebui s-o mai întâlnești. Maud a invitat-o pe ea și alți câțiva vecini să bea ceva împreună cu noi, vineri seara.

– Ce bine! exclamă Rosalind. Laura va avea ocazia să-și etaleze colecția de seară.

– Îți va da ție șansa să demonstrezi că știi să te porți în societate, ceea ce n-ai reușit până acum, sublinie el cu o privire dură.

– N-am nevoie de lecții din partea ta cum să mă comport la o petrecere. Sau de orice altceva, completă ea amintindu-și cum o sărutase în fața porții. Acum, dacă nu te superi, am nevoie de intimitate. Trebuie să-mi sun logodnicul.

Flutură mobilul în fața lui, iar Michael își dădu seama pentru prima dată ce avea în mână.

– Credeam că lași telefonul la Londra.

– M-am răzgândit, spuse ea pe un ton înțepat. Toate apelurile intră în căsuța vocală, dar voiam să-l pot suna pe Simon din intimitatea camerei mele. Ai ceva împotrivă?

– Nimic, o asigură Michael, îndreptându-se spre ușă. Sunt sigur că ai nevoie de consolare după ce ai întâlnit pe cineva îmbrăcat mai bine decât tine.

Rosalindei îi venea să arunce cu telefonul după el, dar ieșise deja. Enervată, se așează pe pat. Lui Simon nu-i plăcea să fie deranjat în timpul zilei cu telefoane personale decât dacă era ceva cu adevărat urgent, dar ea spusese că vrea să-l sune doar ca să-l enerveze pe Michael, dar dacă se gândea mai bine, poate chiar avea nevoie de consolare. La urma urmei, ținutele și felul cum se comporta în societate erau lucrurile pe care Simon le aprecia cel mai mult la ea.

Iar acum, chiar voia să știe că o aprecia cineva pentru ceva. Mănată de un impuls, formă numărul lui.

Fusese o greșală. Era clar că Simon era ocupat, prins în mijlocul unei chestiuni importante.

– Tu erai, Rosalind, se auzi vocea lui, apoi spuse cuiva mai încet că nu va dura mult. Ce este?

Niciun: "Ce mai faci?", "Ești în siguranță", "M-am gândit la tine"... Doar: "Ce este?"

Degetele Rosalindei se încleștară pe telefon. Asta fusese și înțelegerea care stătea la baza relației dintre ei, nu-i așa?

– Nu e nimic, spuse ea. Voiam doar să-ți spun că am ajuns cu bine.

– Nu te-a recunoscut nimeni?

– Nu.

– Te rog să nu faci vreo prostie. Nu-mi permit un scandal acum. Partidul pune mare accent pe valorile familiei, și dacă află ziarele că ai fugit cu alt bărbat la țară, numai despre asta vor scrie.

De unde stătea, Rosalind se putea vedea în oglinda șifonierului. Privi imaginea unei femei fade, cu păr șaten fără formă și pulover demodat.

– Nu cred că ai pentru ce să-ți faci griji. Cred că nici tu nu m-ai recunoaște așa, oftă ea. Simon?

– Da.

Își dădea seama după tonul lui că deja nu mai era atent, probabil citea ceva sau ținea mâna pe receptor pentru a continua conversația din birou. Voia să-l întrebe dacă o considera frumoasă, dacă o dorea nu doar pentru imagine, ci pentru ea însăși. Voia să-i spună că nu era scorpia egoistă care o credea Michael și că-i este dor de ea. Voia să-i spună că vor putea găsi fericirea și întemeia o familie frumoasă, bazată pe respect reciproc.

– Nimic, spuse Rosalind, trist. Nu mai contează.

Închise cu degetul mare și lăsă telefonul pe pat. Cu puțin efort, reuși să respingă imaginea lui Michael din minte și să se gândească la Simon. Trecut de patruzeci de ani, era un bărbat atrăgător, mai mult distins decât chipeș. În spatele imaginii mondene pline de succes, era condus de ambiție, dar putea fi un partener de discuție fermecător și inteligent, și un iubit atent.

Mulți bărbați separau munca de viețile private. Era o prostie să se supere că n-avea timp pentru ea. Erau alte lucruri mai importante.

Dar ar fi fost frumos să știe că-i place de ea, așa cum lui Michael îi place de Laura.

Nu știa de ce, dar îi venea să plângă. Ținuse sub control această pornire toată după-amiaza, dar spre seară, când îi făcea baie lui Jamie, își dăduse seama că nu se mai gândise la următorul pericolos toată ziua. Era un sentiment plăcut să scape de acea teroare continuă, dar trebuia să recunoască și că se gândise numai la Michael și la cuvintele lui toată ziua.

Michael o enerva și nu reușea să rămână rece și nepăsătoare în compania lui, așa cum era de obicei, dar reușea s-o facă să se simtă în siguranță. Datorită lui, putea să-i facă baie lui Jamie fără să tresară de fiecare dată când suna telefonul sau auzea pași pe hol. Putea să iasă pe ușă fără să se întrebe dacă o urmărea cineva. Putea să-l culce pe Jamie fără să-și facă griji că dimineată nu va mai fi în pătuț.

Toate astea i se datorau lui Michael, iar ea îl răsplătise certându-se cu el și făcând scenele pe care el le urâse dintotdeauna.

Chiar când gândurile ei erau torturate de remușcări, Michael intra și o văzu aplecată pe marginea căzii. Deși îl supăraseră toată ziua cu aerele și cu scenele ei, ceva la ea părea vulnerabil și-l făcu să se oprească și să se îndrepte spre baie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu.. nimic, răspunse ea luându-l în brațe pe Jamie, înfășurat bine într-un prosop gros.

– Ai primit vreo veste proastă în legătură cu următorul tău de la Simon? insistă Michael, deși se întreba ce-i pasă lui.

– Nu, n-a spus nimic despre asta. De ce? întrebă ea, speriată.

– Mi s-a părut că pari... îngrijorată.

– Nu, n-am nimic, răspunse Rosalind încet. Adică... Aș vrea să vorbesc cu tine. Poți să aștepti până termin?

– Bine, răspunse el, fără a ști dacă să fie ușurat sau îngrijorat de schimbarea ei de atitudine.

Îmbrăcat în pijama și cu părul ud, Jamie se cuibărea în brațele Rosalindei, așteptând să fie pieptănat. Deși nu era prea sigură pe capacitatea ei de a îngriji un copil, se descurca destul de bine și știa când să fie fermă cu băiețelul.

– Du-te în camera ta să cauți o carte de citit, spuse ea terminând de pieptănat. Apoi îți usuc părul și citim o poveste.

Jamie alergă spre camera lui, lăsând în urma lui în baie o liniște tensionată.

– Despre ce voiai să vorbim? interveni Michael.

– Voiam să-mi cer scuze pentru comportamentul meu. M-am purtat urât de când am plecat din Londra și îmi pare rău.

Pentru o clipă, Michael fu prea surprins să spună ceva.

– Dar ce-ți veni? reuși el să întrebe.

Era o față complet nouă a ei și nu prea știa cum s-o abordeze.

– Știu că am fost groaznică azi, explică ea, trecându-și degetele prin păr. Am fost nervoasă, dar acum m-am mai liniștit

și m-am gândit mai bine. Mi-am dat seama că, după câteva luni, a fost prima zi când nu mi-am făcut griji că ne privește cineva din umbră.

Îl privea cu niște ochi mai verzi și mai pătrunzători ca oricând.

– Nici nu reușesc să-ți explic ce ușurată am fost și ce înseamnă pentru mine ca Jamie să fie în siguranță, și mă simt groaznic că am fost atât de dificilă. De când am ajuns, n-am făcut altceva decât să mă cert cu tine, când de fapt ar trebui să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi.

– Nu contează, spuse Michael, simțindu-se descumpănit. Ai avut multe pe cap.

– Nu e doar asta, spuse ea strângând prosopul. Este din cauză că sunt iarăși alături de tine. Devin agitată în preajma ta.

Rosalind, agitată?

– N-am vrut să te agit, spuse el surprins.

– Știu. Nu e din cauza ta, continuă, jucându-se cu tivul prosopului. Eu sunt de vină, din cauză că sunt lângă tine. Mă tot gândesc la trecut, la timpul petrecut împreună și la modul groaznic cum s-a terminat totul și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai încordată. Simt că încă mai sunt urmărită, dar de această dată, de amintiri, nu de un străin. Știu că e o prostie, că totul s-a terminat între noi în urmă cu mult timp, dar...

Roseața i se instalează în obraji în timp ce se chinuia să încheie mărturisirea.

– Eram foarte agitată aseară, când trebuia să urc în pat alături de tine, murmură ea.

– Și eu la fel, recunosc Michael.

Rosalind ridică privirea și se uită la el cu atâta uimire, încât Michael începuse să creadă că aseară se prefăcuse mult mai bine decât și-ar fi imaginat.

– Serios? întrebă ea răgușit.

– Serios. Nu e prea ușor să negociezi în jurul atâtor amintiri.

– Nu, recunosc și ea.

Culoarea din obraji devenea tot mai intensă, dar era decisă să spună tot ce avea pe suflet.

– Desigur, știu că ești la fel de puțin interesat de o aventură ca și mine, dar am fost îngrozită ca nu cumva să mă ating de tine sau, dacă sunt prea relaxată, să nu bănuiești că... mă prefac că lucrurile sunt ca înainte.

– Sigur că n-aș crede asta, spuse Michael, mirat că Rosalind, care părea că nu i-ar fi păsat vreodată de ce cred alții, se gândește la asta. Cum spuneai și tu, amândoi am trecut peste asta. Avem alți parteneri, altă viață. Este o situație ciudată, dar nu e mai mult de atât.

Rosalind părea recunoscătoare pentru modul degajat în care vorbea.

– Mulțumesc, spuse ea strângând prosopul la piept și ridicându-se. De acum înainte, mă voi purta frumos. Nici n-ai să mă recunoști. Voi găti, voi face curat voi continua să spăl vasele și nu mă voi mai plânge de nimic.

– Și promiți să te porți frumos cu Laura Osborne, data viitoare când vă mai întâlniți?

– Da, spuse ea, ridicând din umeri.

– Și-i permiti să-ți dea sfaturi, să-ți îmbunătățești garderoba?

Rosalind ezită, apoi își dădu seama că doar o necăjea.

– Nu știu dacă pot merge atât de departe, răspunse ea, relaxându-se și afișând un zâmbet ce-l lăsa pe Michael fără respirație. Dar nu voi fi nepoliticoasă ca azi, asta îți promit.

– E destul, spuse el, apoi zâmbetul îi dispăru. Nu ești singura care trebuie să-și ceară scuze, Rosalind. Am fost într-o stare groaznică în ultimele două zile și n-am fost destul de înțelegător. Și mie îmi pare rău. Cred că niciunul din noi nu va reuși să uite complet trecutul, dar putem să tragem o linie și să luăm totul de la început.

– Mi-ar plăcea, răspunse Rosalind, cu un zâmbet minunat.

Urmă o pauză. Michael știa că în aer se simțea așteptarea, de parcă trebuia să marcheze înțelegerea făcând ceva. Dar ce? Un sărut? Adevărul era că n-avea încredere în el dacă o atingea, în ciuda discursului său eroic.

Până la urmă, se dădu la o parte din ușă, s-o lase să treacă.

– Mă bucur că am lămurit totul, concluzionează el. Lucrurile ar trebui să fie mai ușoare acum.

Capitolul 7

Din multe puncte de vedere, lucrurile chiar erau mai ușoare. În cursul săptămânii următoare, erau momente când Rosalind simțea că trăiește într-un vis. Pășise din viața ei într-una cu totul diferită, dar care după doar câteva zile, părea perfect normală.

În scurt timp se instalase rutina. Jamie îi trezea dimineata și se cuibărea între ei în pat, în timp ce beau ceaiul pe care-l făcea Michael în bucătăria friguroasă. Maud avea tendința să strâmbe din nas când vedea asta. Era de părere că Michael o răsfăța pe Rosalind, dar recunoștea că și tânăra femeie făcea partea ei de treabă gospodărească după acest început de zi de răsfăt.

Dacă i-ar fi spus cineva acum o lună că va fi fericită într-o casă din care lipsea aparatura modernă pe care o considerase ceva esențial înainte, Rosalind i-ar fi râs în față. Ideea că s-ar fi putut bucura petrecând ziua gătind și făcând curat i s-ar fi părut incredibilă, dar începuse să se surprindă fredonând o melodie în

timp ce muncea și observă cam șocată că se simțea într-adevăr bine.

Îi plăcea să nu aibă prea mult timp să se gândească. În loc să se îngrijoreze că luase o decizie ce ar fi putut costa compania tatălui ei milioane de lire sterline, se gândea dacă prăjitura pe care o făcuse din toată inima va crește sau dacă va mai avea timp să întindă și rufele. Următorul nu mai era mult decât un coșmar ce dispărea în ceață, ca o parte dintr-un film de groază pe care-l văzuse demult și nu mai intra în panică în momentul când nu-l mai vedea pe Jamie în fața ei.

În siguranță, scăpat de cușca de securitate în care fusese blocat când locuiau la Londra, Jamie se distra de minune. Era prieten la cataramă cu Tom Osborne și între Rosalind, pe care o ajuta la bucătărie, partidele de fotbal jucate cu Michael și înfrângerea sistemului de apărare al lui Maud, Jamie nici nu avea timp să observe că nu aveau televizor.

Michael se spetea sortând actele din birou și când obosea, petrecea timpul cu ei. Uneori, în zilele pe care Rosalind le prețuia cel mai mult, mergeau la plimbare prin pădure toți trei. Arătau ca o familie, se simțeau ca într-o familie, iar Rosalind trebuia să-și reamintească uneori că totul era o minciună.

Poate zilele erau ușoare, dar nopțile erau complet diferite. În timpul zilei, ea și cu Michael puteau vorbi și râde împreună, dar imediat ce ușa dormitorului se închidea după ei, în cameră se instala o atmosferă plină de o tensiune de neexplicat.

Poate ar fi fost mai bine dacă se certau, s-ar fi întors cu spatele

prefăcându-se că nu-l suportă. Rosalind se gândea că primește ceea ce merită. Dacă nu l-ar fi respins atât de crud pe Michael, poate acum n-ar fi stat să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă el nu avea o relație cu Kathy. Se gândea cu disperare la decizia ei de a nu se mai implica într-o relație dezastruoasă, dar îi era imposibil să nu tânjească după atingerea bărbatului de lângă ea.

Nu, nopțile nu erau deloc ușoare.

— Uite, e minunată, spuse Rosalind, ridicând rochia din cufăr. E ca o rochie clasică pe care Grace Kelly o purta în filmele acelea vechi.

După ce decise că trebuie să se mute într-o casă mai mică, Maud trebui să accepte cu inima îndoită să facă ceva cu toate cuferele pline de rochii și haine pe care le păstra de peste cincizeci de ani. Rosalind se oferise s-o ajute și cele două femei, care se trataseră cu oarecare răceală până atunci, descoperiseră că împărtășesc aceeași pasiune pentru haine și acum se înțelegeau de minune, dar nu reușeau să decidă ce să arunce.

— O purtam la petrecerile din anii cincizeci, cu perle și mănuși, oftă Maud nostalgic. Pe atunci, eram mult mai slăbuță, după cum probabil îți dai seama.

— Sunt sigură că erai minunată cu ea.

– Vai, draga mea, totul s-a petrecut acum mulți, mulți ani. Dar John spunea că eram frumoasă, spuse ea, și tonul i se îndulci. Asta era rochia lui preferată. O purtam tot timpul, căci îi plăcea foarte mult.

Rosalind lăsă rochia. Maud era atât de intimidantă, încât îți era greu să crezi că se străduia să facă pe plac cuiva. Soțul ei fusese cu siguranță o persoană deosebită.

– Semăna mult cu Michael, începu să povestească bătrâna. Era tăcut, priceput și deștept. Lumea se întreba ce vedeam la el. Nu era cel mai chipeș, dar când intra în cameră, nu mai vedeam pe altcineva. Dar cred că înțelegi foarte bine ce vreau să spun.

– Sper că n-ai de gând să arunci această rochie, schimbă Rosalind subiectul. Este deosebită.

– De ce n-o probezi tu, dacă îți place așa de mult?

Rosalind roși de bucurie că va purta ceva feminin și acceptă imediat propunerea. Era o rochie minunată, lungă până la glezne și strânsă pe talie, de un verde puternic, corsajul și mânecile fiind de un verde mai deschis. Maud decise să-i aducă și perlele sale, să le probeze cu rochia.

– Parcă a fost făcută pentru tine, spuse Maud când o văzu îmbrăcată. De ce nu o porți la petrecerea de vineri?

– Doar n-ai de gând să porți asta? întrebă Michael vineri, văzând-o pe Rosalind plimbându-se prin casă cu rochia lui Maud.

– Nu-ți place? întrebă ea, îndreptându-și umerii.

Michael nu știa ce să răspundă. Se obișnuise cu noua Rosalind, care umbla prin casă în colanți cu pulover, uneori murdară pe față de făină când făcea prăjituri.

Astă-seară arăta minunat, ca vechea Rosalind. Poate era mai bine așa, își spunea el. Astfel nu uita prea ușor că era aceeași persoană.

– Mi se pare prea elegantă pentru un pahar cu vecinii, atâta tot. Nu va fi o petrecere prea formală.

– Știu, spuse Rosalind, dar cred că Maud vrea s-o port. Oricum, nu am altceva. Singura fustă e aceea maro groaznică, și este murdară.

Michael se aplecă să caute o cravată și când se întoarse, o văzu pe Rosalind aplicând rujul la fel de concentrată ca în trecut. Luat pe nepregătite, în mintea lui se produse o avalanșă de amintiri.

Plecaseră cu Rosalind la un hotel din Cornwall. Nu era genul hotelului de cinci stele cu care se obișnuise ea, dar era cel mai bun pe care și-l permitea. Mâncarea fusese dezamăgitoare, camerele cam dărăpănate, dar pe atunci nu conta.

Își petrecuseră după-amiaza în pat. Michael încă mai simțea atingerea de satin a pielii ei. Rosalind îl acoperea cu sărutări calde. Părul ei de aur îl mângâia la atingere.

Mai târziu, li s-a făcut foame. Se îmbrăcaseră pentru cină, așa cum făceau acum. Își amintea perfect cu ce era îmbrăcată; purta

o rochie neagră cu spatele gol, ademenitor. Se dădea cu ruj și, văzându-i privirea în oglindă, se apropiase fără nicio vorbă de el și începuse să-i descheie nasturii cămășii.

N-au mai ajuns să mănânce, își aminti Michael.

Încerca să se concentreze asupra cravatei, dar văzând-o în eleganta rochie a lui Maud, nu prea reușea. Nu reușise să-și ridice fermoarul fin până sus, iar Michael îi putea urmări linia spatelui și, deși era fatal, privi în ochii ei verzi.

Se priviră minute în șir, în timp ce aerul parcă se evaporase în cameră și în jur vibrau bătaile inimilor lor. Michael își simțea gura uscată. Nu se putea mișca, nici vorbi, doar stătea acolo ca un prost, pierdut în ochii ei. Fu o ușurare enormă când Rosalind lăsă rujul și se ridică.

— Îmi ridici tu fermoarul? întrebă ea întorcându-se cu spatele.

Michael ezită, chinuit între dorința de a o atinge și teama de ceea ce se putea întâmpla dacă o atingea.

— Michael? se auzi vocea ei, iar el își îndreptă spatele.

Nu putea s-o refuze și, oricum, de ce să se teamă? Tot ce trebuia să facă era să ridice fermoarul și să se retragă. Simplu.

Făcându-și curaj, se apropie și prinse fermoarul. Cu cealaltă mână prinse ușor rochia s-o țină nemișcată. Putea simți textura bogată a materialului, răceala fermoarului auriu metalic, îi simțea mirosul părului curat, moale, parfumul, aroma pielii și toate simțurile i se treziră. Michael înghiți în sec și strânse din dinți. Trase de fermoar, urmărind fermecat cum acoperă pielea fină până când ajunse sus.

Acum, era momentul să se retragă.

Acum era momentul să se retragă, își spuse Rosalind. Se simțea diferit de când se îmbrăcase cu rochia. Liniile ei rotunjite și strălucirea subtilă o făceau să se simtă ca înainte și, privindu-se în oglindă, voia să fie convinsă că este mult mai presus decât Laura Osborne, care, după câte observa, era în termeni mult prea amicali cu Michael. Fusese o greșală să-l roage pe Michael să-i ridice fermoarul. Fusese un moment când orgoliul pusese stăpânire pe ea. Voia să-și demonstreze că vechea Rosalind nu tresare când un bărbat o privește cu intensitate, rămâne rece și stăpânită.

Nu-și dădea seama nici ea cât așteptaseră ca el să ia mâinile de pe fermoar, dar când nici ea nu mai rezista, îl auzi pe Michael oftând și, ușurată, simți cum degetele lui se despart de rochia ei. Nu rezistă însă tentației de a poposi pe pielea fină a brațelor ei înainte de a le ridica definitiv.

Simțea cum îi bate inima până în gât și deschise larg ochii. Simțea pornirea devastatoare de a se preda seducției atingerii, dar nu era bine. Mânătă de o forță invizibilă, Rosalind se întoarse. Nu se gândea la ce face. Nu voia să se gândească. Știa doar că trebuie să se întoarcă.

Stăteau foarte aproape. Rosalind ridică încet ochii și privi o clipă în ochii lui. Nu mai era nevoie să spună nimic. Apoi ochii lui Michael coborâră spre gura ei și ceva în ea se schimbă. Cu mișcări delicate, trecu mâinile în sus, spre curba umerilor ei, să-i mângâie maxilarul între degetele lui calde și puternice.

– Rosalind, spuse el, îți amintești când am fost la hotelul din Cornwall?

– Da, spuse ea cu greu, îmi amintesc.

– Urma să ieșim, continuă Michael fără să-și ia privirea de pe gura ei. Dar te-ai întors. Ai venit spre mine și mi-ai spus că nu-ți mai este foame. Îți amintești?

– Ți-am deschiat nasturii de la cămașă, îi aminti ea șoptind, degetele ridicându-i-se ca și cum aveau voință proprie și desfăcându-i cămașa galbenă, așa cum făcuse și în trecut. Apoi, m-ai sărutat.

– Pot să te sărut din nou, Rosalind? întrebă el cu gura foarte aproape de a ei, iar ea închise ochii, măcinată de nerăbdare.

– Da, te rog, sărută-mă!

Apoi așteptarea luă sfârșit, iar buzele lui se lipiră de ale ei, într-o încântare electrizantă. În sufletul ei, știa că asta își dorise de când intrase în sufrageria Emmei, când Michael stătea lângă fereastră. Asta își dorise de când dispăruse din viața ei și descoperise cu durere că dăduse cu piciorul la ceva de neînlocuit.

Dar acum Michael o săruta din nou, iar Rosalind se abandonase total senzațiilor. Era așa de bine să-și poată împleni

brațele în jurul lui, să-l atingă și să-l guste, să se piardă în explorarea ametoare a buzelor lui. Prinși ca într-o vrajă, începură să-și desfacă ușor hainele, pentru a se putea întinde pe pat.

Uitaseră de Maud, uitaseră de petrecere, uitaseră de tot, cu excepția focului care urca în ei. Dar Maud nu uitase de ei și, chiar când Rosalind șoptea numele lui Michael, lăsându-se pe pat, în timp ce încă se sărutau, se auzi un zgomot.

– Michael! bătea Maud imperativ la ușă. Rosalind! Sunteți gata? Familia Pearson nu întârzie niciodată.

În cameră se lăsă o tăcere de mormânt. Fără respirație, prinși unul în brațele celuilalt, Rosalind și Michael înghețară la auzul bătăilor în ușă, prea șocați de intruziunea realității pentru a se putea mișca.

– Michael? Uimită de lipsa unui răspuns, Maud bătă din nou.

– Coborâm într-un minut, reuși el să răspundă răgușit, dar se pare că Maud nu observase nimic ciudat.

– Vă aștept în sufragerie, spuse ea prin ușă și o auziră plecând spre scări.

Pentru o clipă, rămaseră privindu-se tăcut, apoi Michael se ridică. Sprijinindu-și coatele pe genunchi, își trecu degetele prin păr înjurând.

– Nici eu nu m-aș fi exprimat mai bine, spuse Rosalind agitat, ridicându-se pentru a sta lângă el.

– Îmi pare rău, spuse Michael ținând capul aplecat. A fost vina mea.

– A fost și vina mea, spuse ea. Aș fi putut pleca. Nu trebuia să mă întorc.

– Dar de ce te-ai întors? întrebă el, alertat.

– Știi de ce, spuse ea, sperând că păruse destul de indiferentă. A existat dintotdeauna o atracție între noi, fie că ne convine sau nu. Întrebarea este ce facem cu ea.

– Am putea s-o ignorăm, spuse Michael.

Muscându-și buza, Rosalind se întoarse, să nu observe că se înroșise de umilință. Poate voia s-o impresioneze cu indiferența lui, dar nu era nevoie să spună atât de clar că poate uita cu ușurință ce s-a întâmplat.

– Sau... continuă el și în ochii ei verzi apărură o scânteie de speranță. Sau, dacă am vrea, putem ceda și lăsa atracția să preia controlul.

– Dacă am vrea... acceptă Rosalind.

Păreau să aibă două conversații diferite. Una în realitate, pe un ton amuzat, dar conversația pe care o purtau din priviri era plină de promisiuni și de conștiința că amândoi își doreau același lucru.

Michael deschise gura să vorbească, dar fu întrerupt de soneria de la intrare. După o clipă, ceea ce părea o gașcă mare umplu holul cu voci ce răsunau pe scări. Michael înjură printre dinți.

– Va trebui să vorbim despre asta mâine, spuse el și se ridică. Trebuie să cobor.

Rosalind și-ar fi dorit să-l ia în brațe, să-i ceară să ignore

petrecerea și să-l tragă înapoi în pat, dar trase aer în piept și reuși chiar să zâmbească.

– Mă tem că va trebui să mă ajuți din nou cu fermoarul.

Michael zâmbi și se apropie de ea, o ajută, apoi își aranjă și el cămașa și cravata. Rosalind era conștientă de ceea ce va urma. Vor trebui să treacă de această seară cu oaspeții, apoi va urma o noapte doar a lor.

– Ne vedem jos, spuse Michael, ieșind.

Rosalind rămase singură și se așeză pe scăunelul din fața mesei de toaletă. Imaginea din oglindă era a unei femei răvășite de un sărut, a unei femei îndrăgostite. Putea recunoaște acum că ceea ce simțea pentru Michael era mult mai puternic decât fusese pregătită să accepte, dar nu era dragoste. Era doar atracție fizică intensă, dar nu dragoste. Nu va permite să fie implicată în asta. Avea doar să se bucure de atracția fizică. Poate trupul ei era fascinat de Michael, dar își păstra inima doar pentru ea.

Sigură pe sine, se dădu cu ruj, se pieptănă și coborî să-i cunoască pe oaspeții lui Maud.

Petrecerea părea interminabilă. Era amabilă în conversații, purta discuții banale despre vreme, despre cât de friguroasă era luna aprilie în acest an, dar toată seara nu-l pierdu din ochi pe Michael și tocmai din această cauză nu se putea concentra deloc asupra invitaților, cum făcea de obicei.

– Te simți bine? o întrebă Michael la un moment dat.

Bărbatul pusese mâna pe spatele ei într-un gest familiar, nu intim, dar ea simți cum răscolește din nou pasiunea în venele ei.

Închise ochii o clipă și când îi deschise, observă că se uita fix spre vecina pe care Maud o prezentase drept Sue. Se înroși, gândindu-se că poate femeia îi citise pe chip dorința.

– Îmi cer scuze, mă uitam fix?

Spre surprinderea ei, Sue fu aceea care își ceru scuze.

– Tot încerc să-mi dau seama de cine îmi amintești. Sunt sigură că te-am mai văzut undeva, se auziră cuvintele ei, și toată lumea întoarse capul. E prima ta vizită aici, nu?

– Poftim? A, da! spuse Rosalind, prea concentrată pe mâna lui Michael de pe spatele ei ca să-i dea prea multă atenție.

– Acum că ai adus vorba, chiar pare cunoscută, spuse alt invitat. Te gândești la vreo actriță?

– Știu cine este, spuse Laura intervenind în conversație, iar Rosalind uită instantaneu de visul ei de a fi împreună cu Michael. Chiar mi se păruse că te-am mai văzut. Ți-a spus ceva vreodată că semeni puțin cu Rosalind Leigh?

– Rosalind Leigh, repetă Maud. Cine naiba e și asta?

– E fiica lui Gerald Leigh, o informă un oaspete, miliardarul care a murit într-un accident de elicopter anul trecut. A cutremurat piața de acțiuni vreo două zile.

Cum Maud continua să-l privească nelămurită, soția lui continuă:

– Fiica lui e un fel de vedetă. Nu pare să facă altceva decât să se ducă la petreceri și să se lase fotografiată. E mereu în paginile ziarelor de scandal.

Mâna lui Michael deveni mai fermă pe Rosalind. O trase mai

aproape, ca s-o susțină.

– Doar n-ai dus o viață dublă, nu-i așa, iubito?

– Așa se pare, spuse Rosalind conștientă că avea un zâmbet fals.

Privea speriată, parcă se aștepta să vadă degete îndreptate acuzator spre ea, dar toată lumea izbucni în râs.

– Nu mi se pare că seamănă deloc cu Rosalind Leigh, obiectă altcineva. Crezi asta pentru că au același nume. Rosalind Leigh are părul acela minunat.

– Așa este, consimți vecinul ei. Și are niște toalete deosebite... nu că ar fi vreo problemă cu hainele tale, Rosalind. Dar e clar că și tu te încadrezi într-un buget egal cu al nostru, nu ca acea Rosalind Leigh, completă ea cu invidie. Toți am arăta minunat dacă am avea atâția bani.

– Dar ai fi și fericită? Serios acum, continuă Sue. Rosalind Leigh e o fată frumoasă, dar ce altceva este? Cred că duce o existență destul de superficială. Nu face nimic. Pun pariu că n-a ridicat un ac în viața ei.

Rosalind se gândi cât gătise și făcuse curat de când sosise în Yorkshire și i se încheștară degetele în jurul paharului. Avea maxilarul rigid, în efortul de a continua să zâmbească.

– Astfel de oameni n-au nevoie să muncească, spuse prietena sa cu autoritatea cititorului cotidian de bârfe. Ei habar n-au cum e lumea reală. Sunt atât de aroganți, încât cred că regulile nu sunt făcute pentru ei. Pe mine mă enervează că par tot timpul atât de înfumurați și de superiori. Ca această Rosalind Leigh... ce a făcut

în afară de a cheltui o grămadă de bani și a merge la petreceri? Probabil n-are nici doi neuroni să-i pună la treabă.

– Mereu mi s-a părut că are nasul pe sus, interveni altcineva. Am auzit că e o mare scorpie.

– Mie mi se pare cam tristă, spuse Laura. Nu ca tine, adăugă zâmbind spre Rosalind. N-am zis că arăți exact ca Rosalind Leigh, doar că mi s-a părut că există o asemănare, mai ales când porți rochia aceasta frumoasă.

– E a lui Maud, spuse Rosalind, profitând de ocazie pentru a schimba subiectul, dar ceilalți păreau decisi s-o sfâșie în continuare în bucăți. Îngrijorându-se că Michael ar deveni prea enervat și i-ar lua apărarea, se distanță de el și continuă cu o însuflețire artificială să discute cu Laura despre haine, dar putea auzi conversația din spatele ei, care analiza acum logodna ei cu Simon.

– Ai văzut fotografia de când ea și Simon Hungerford și-au anunțat logodna? Ce plini de ei!

– Da! Sunt insuportabili, nu-i așa? Dar sunt o pereche potrivită. Cred că amândoi sunt încăpățânați să facă numai așa cum doresc.

– N-am văzut-o niciodată personal, dar cred că este o persoană mondenă plictisitoare. Iar Simon Hungerford este politicianul tipic.

Urmă un cor de confirmări.

– Ce om dezgustător! Nu suport modul cum vorbește cu oamenii de sus!

– E groaznic!

Rosalind simțea ochii lui Michael atinți asupra ei. Discuta cu Laura în timp ce invitații reluau bărfale citite prin ziare. N-o deranja să spună lucruri urâte despre ea, dar începuseră să discute despre tatăl ei.

– Întotdeauna mi s-a părut cam suspectă moartea lui, spuse cineva, iar ea tresări.

Michael decise că e momentul să schimbe subiectul. Intră în mijlocul lor, să toarne vin în pahare.

– Știe cineva un agent imobiliar bun? Întrebă el și, spre surprinderea Rosalindei, diversiunea funcționează.

Abandonând bârfa, vecinii lui Maud abordară subiectul drag inimii lor. Prețul locuințelor îi ținu ocupați vreo jumătate de oră și până la urmă, asemănarea dintre soția lui Michael Brooke și Rosalind Leigh fu dată uitării.

Capitolul 8

– Credeam că nu mai pleacă, spuse Michael, după ce-i conduse pe vecini și se întoarse în sufragerie. Te simți bine?

Maud mersese la culcare, erau doar ei doi.

– Sunt bine, încercă ea să zâmbească în timp ce strângea paharele pe o tavă. E ciudat că nu m-au recunoscut, deși știau atât de multe despre mine, adăugă ea, incapabilă să mai pretindă că n-au deranjat-o cuvintele aspre ale oamenilor.

– Nu știi nimic despre tine, Rosalind.

– Trebuia să li te alături, spuse ea cu amărăciune. Le-ar fi plăcut să audă ce părere ai tu. Le-ai fi putut spune ce scorpie sunt, sigur ar fi sorbit fiecare cuvânt.

– N-aș spune așa ceva despre tine, clătină Michael din cap.

– Înainte, ai spus.

– Toți spunem lucruri nesăbuite când suntem nervoși. E adevărat că am avut unele gânduri rele în legătură cu tine în

ultimii cinci ani, dar mi-ai dovedit că mă înșel, de când am venit aici. Nimeni nu te-ar fi putut acuza de ceva dacă ar fi văzut câtă treabă ai făcut sau cum te porți cu Jamie și cu Maud. Sunt doar oameni care ți-au văzut poza într-o revistă și te invidiază pentru banii tăi. N-ar trebui să-ți pese de ce cred ei. Rosalind Leigh despre care vorbeau ei n-ar fi dat doi bani. Nu vorbeau despre tine așa cum ești cu adevărat. Adevărata Rosalind este femeia cu care m-am sărutat mai devreme. Lasă vasele și vino la culcare, spuse el cu o voce răgușită. Îți amintesc eu cine ești cu adevărat.

Rosalind închise ochii. Tentația de a sta în brațele lui era copleșitoare.

– Michael, nu pot, spuse ea încet.

– De ce? murmură el.

– Sunt logodită cu Simon.

– Erai logodită și când ne-am sărutat mai devreme, dar nu părea să-ți pese, îi aminti el. Vrei să spui că atracția a dispărut?

– Nu, atracția există... dar și Simon. Este logodnicul meu și uitasem complet de el, spuse ea, rușinată. N-am nicio scuză, dar m-am simțit o persoană diferită de când am ajuns aici. Viața mea din Londra părea atât de depărtată, parcă era a altcuiva, dar invitații din seara aceasta mi-au amintit de ea. Sunt Rosalind Leigh și nu pot să mă culc cu tine cât timp sunt logodită cu alt bărbat.

Michael se depărtă.

– Mi-ai spus că nu-l iubești pe Simon. Atunci, de ce contează? Nu vorbim de sentimente care îți pot strica logodna. Știm

amândoi că relația noastră nu are viitor. Dar suntem aici, suntem singuri și cred că e prea târziu să ne prefacem că nu ne dorim. Logodna face parte din cealaltă viață a ta; chiar tu ai spus asta. Între noi e doar atracție fizică, nu rănim pe nimeni. Este doar...

– Sex? sugeră Rosalind pe un ton sec, iar Michael plecă ochii.

– Asta ai vrut să fie mai devreme, îi aminti el, și Rosalind roși.

– Eram diferită, atunci. Te rog să înțelegi. Poate nu-l iubesc pe Simon, dar îl respect și merită fidelitatea mea. Am făcut o înțelegere cu el și trebuie s-o respect. Înțelegi asta, nu?

– Dacă tot ai întrebat, nu, nu înțeleg de ce o tânără care are totul vrea să-și irosească viața căsătorindu-se cu un bărbat pe care nici nu se prefacă că-l iubește.

– Poate sunt doar o persoană mondenă răsfățată și proastă care vrea să-și vadă fotografia în reviste, sugeră Rosalind.

– Nu, nu acesta este motivul. De ce te căsătorești cu el, Rosalind? Mi-ai spus că nu te iubește, deci ce îți poate oferi Simon și tu n-ai deja?

– Simon îmi poate oferi siguranță.

– Siguranță? repetă el. Ai mai mulți bani decât și-ar putea visa cineva. Cum să ai nevoie de siguranță?

– Nu mă refer la siguranță financiară, spuse ea, privindu-și mâinile. Vreau siguranța de a fi soția lui Simon, să am un fel de identitate. Vreau să nu mă mai întreb de fiecare dată când întâlnesc un bărbat ce vrea de la mine. Nu vreau să fie contul meu bancar mai seducător decât ochii mei verzi.

– Doar nu crezi că bărbații sunt interesați de tine doar pentru

bani, nu? se încruntă Michael.

– Am învățat asta pe pielea mea, spuse ea. M-am săturat să fiu dezamăgită, să sper că de data asta va fi diferit.

– Eu am fost diferit, spuse Michael. Sau crezi că și eu eram după banii tăi?

– Nu, n-am crezut asta niciodată. Este unul din motivele pentru care mi-a plăcut prezența ta. Dar îți plăcea mai mult corpul meu decât de mine. Poate nu sunt o persoană prea agreabilă. Oricum, am renunțat să mai aștept un bărbat care să mă placă pentru sufletul meu. Urmez sfatul tatălui meu. Mereu mi-a spus că mama s-a căsătorit cu el pentru bani și nu voia să fac aceeași greșală. Mi-a spus să stau cu bărbați la fel de bogați ca și mine, măcar așa știi că nu caută o metodă de îmbogățire rapidă.

– Deci, te măriți cu Simon Hungerford pentru banii lui? spuse Michael, tăios.

– Într-un fel. Sunt și alte lucruri pe care mi le doresc, pe lângă siguranță. Am nevoie disperată de cineva în care am încredere, să mă ajute cu firmele moștenite de la tata. Am consilieri financiari, desigur, dar totul este atât de complicat! M-am săturat să mă străduiesc să înțeleg ceva singură. Vreau pe cineva care să-mi ia responsabilitatea de pe umeri și să-mi protejeze interesele fără să fie plătit pentru asta. Simon ar face asta. El înțelege cum funcționează astfel de companii.

Expresia lui Michael era sarcastică, iar ea se grăbi să continue, dorind să-l facă să înțeleagă.

– Nu e doar asta, desigur. Îmi place Simon, îl respect. Este

inteligent, șarmant și are succes. Ne completăm unul pe celălalt în multe feluri. Dar cel mai important este că Simon înțelege cum este pentru mine. Știe ce vreau de la o căsătorie și este de acord cu opțiunea mea.

– Și el, cu ce se alege?

– O amfitrionă politică, răspunse ea ridicând din umeri. Cineva cu relațiile potrivite care va spune și va face ceea ce trebuie și nu va cere prea multă atenție din partea lui. Nu este o înțelegere prea romantică, dar n-aș fi prima femeie care se mărită pentru siguranță. N-am crezut niciodată în dragostea adevărată. Cred că dragostea nu durează, dar aranjamentul dintre mine și Simon va fi de durată. Voi fi soția de politician perfectă, iar în schimb capăt siguranță și o viață liniștită pentru Jamie.

– Crezi că va fi de-ajuns pentru a te face fericită? întrebă Michael, tot mai puțin convins.

– Cred că voi fi mulțumită, spuse ea după un moment de ezitare. Nu cred în dragoste, dar cred în fidelitate și de aceea nu pot să mă culc cu tine, chiar dacă aș vrea. Ar trebui să ne dăm silința amândoi. Nu doar pentru Simon, trebuie să te gândești și la Kathy. Pari să fi uitat de ea.

– Ai dreptate, spuse el. Am uitat.

Terminară de spălat paharele în liniște apoi, pentru că nu puteau pleca în altă parte, merseă în dormitorul comun.

Trecuseră patru zile de la petrecere și Michael cu Rosalind încercau să aibă doar schimburi de replici scurte și politicoase. Nu discutaseră deloc despre sărut, dar ea nu reușea să și-l scoată din minte. Nu discutaseră despre nimic. Continuaseră pur și simplu cu treburile lor ca și cum nu se întâmplase nimic.

Rosalind era la magazinul din sat, să cumpere lapte, gândindu-se, așa cum făcuse în ultimele zile, la tot ce i se întâmpla când, ajunsă la casă, rămase cu banii în mână, înmărmurită. Pe prima pagină a unui ziar, cu degete de-o șchioapă, scria:

PARLAMENTAR, IMPLICAT ÎN SCANDAL SEXUAL

HUNGERFORD REZISTĂ SOLICITĂRIILOR DE A DEMISIONA

NOAPTEA MEA CU SIMON CEL SEXY, DE SEDUCĂTOAREA
LYDIA

Șocată, ochii Rosalindei urmăriră câteva fotografii cu Simon din alte ziare. Una sau două publicații folosiseră fotografia lui oficială, de parlamentar, dar majoritatea îl înfățișau arătând o mulțime de reporteri, ferindu-se de camere, iar tabloidele alăturaseră acea fotografie cu una în care o fată în costum de baie era într-o poziție provocatoare.

Judecând greșit figura ei îngrozită, doamna Ruddock se aplecă peste teighea.

– Niște ipocriți, asta cred eu. Parlamentarii ăștia cred că pot face orice. Mi-e milă de familiile lor, niciodată nu se gândesc la

ei.

– Da, așa este, spuse Rosalind, înghețată.

Cumpără și ea un exemplar cu un calm incredibil și ieși, dorind să se ascundă undeva. Dacă ducea ziarul acasă, l-ar fi văzut Michael, iar ea nu putea îndura așa ceva.

Până la urmă, se așază pe o băncuță și deschise temătoare ziarul. Era vechea poveste: Simon fusese într-un club cu o fată pe nume Lydia. El negase totul, dar ea se oferise să povestească tot, alături de fotografii compromițătoare. Simon încerca să minimalizeze povestea, susținând că este burlac și nu-l leagă nimic, dar presa se întreba unde este fiica miliardarului Gerald Leigh, care nu era alături de partenerul ei, așa cum se întâmplă în astfel de cazuri.

Rosalind aruncă ziarul la coș. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea de vorbă cu Simon, dar decise să-i dea o șansă. Cu inima strânsă, merse la un telefon public și scoase câteva monede.

Nu știa la ce se așteptase să audă de la el, dar la asta sigur nu. Simon începuse s-o acuze că era obsedată de Jamie și că dispăruse intenționat când avea mai multă nevoie de ea.

– Dacă erai aici, nu s-ar fi întâmplat, spuse el, ordonându-i să se întoarcă pentru a demonstra presei ce cuplu unit sunt.

– Nu pot să mă întorc. Încă mai este cineva care vrea să-i facă rău lui Jamie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rosalind, e cariera mea în joc!

– Dar și siguranța lui Jamie, replică ea.

– Ești logodnica mea, locul tău e alături de mine, nu într-un loc uitat de Dumnezeu din Yorkshire.

Rosalind privi locul uitat de Dumnezeu, verde, curat și liniștit, în lumina plăcută a soarelui de primăvară.

– Tu poți să-ți porți singur de grijă, spuse ea. Jamie nu poate.

– Aveam o înțelegere. Puteam ajunge sus împreună. Nu poți da cu piciorul la tot din cauza unei mici indiscreții.

– Nu e indiscreția mea, îi aminti ea.

– Dacă nu erai așa de frigidă, n-aș fi fost indiscret. Măcar m-am distrat cu Lydia. Și să nu-mi spui că nu te-ai culcat cu fratele Emmei cât ai fost plecată! Ce convenabil, să spuneți că sunteți căsătoriți. Diferența este că la tine rămâne totul secret.

– Te-ai fi supărat dacă mă culcam cu el? întrebă ea, cu o răceală incredibilă.

– Sigur că nu, spuse Simon, regretând că ridicase tonul la ea. Nu aveam o astfel de relație. Poți face ce vrei, atâta timp cât ești discretă. Trimit o mașină să te aducă și formulăm o poveste când te întorci. Dacă presa va vedea că ești alături de mine, își vor pierde interesul. Fusese greu să-l convingă că n-are de gând să se întoarcă încă la Londra. Când termină, el se aruncă într-o tiradă ce o făcu să se întrebe cum se putuse gândi să se mărtească cu el și mâinile îi tremurau până să pună receptorul în furcă.

– Rosalind, ești bine?

Michael intră în bucătărie, unde ea spăla vase după cina din acea seară.

– Da, de ce n-aș fi? reuși ea să mintă.

– Toată seara mi s-a părut că ești cam tăcută și am crezut că ești supărată.

– Mă doare puțin capul, atâta tot. După ce termin, fac o baie și mă culc.

– Du-te acum, termin eu, spuse Michael.

Rosalind stătea în cadă și dădu pentru prima dată frâu liber lacrimilor. Simon o rănise cum nici nu crezuse că este posibil. Nu era trădarea, era disprețul din vocea lui când i-a spus că nu vrea să-l scoată pe Jamie din ascunzătoare. Repetând fără să-și dea seama opiniile vecinilor lui Maud, o făcuse rece, dură și egoistă.

Fusese ușor să ignore părerile vecinilor, erau doar bârfe, dar asta credea și Simon? Crezuse că o place și o respectă, dar nu era așa. Poate nici nu avea ce să-i placă la ea.

Singură, rănită și umilită, Rosalind lipi obrazul de emailul rece al căzii și plânse.

– Rosalind! se auzi vocea lui Michael, care bătea la ușa băii.

– Pleacă! spuse ea, speriată, căci ușile din casa lui Maud nu se încuiiau, dar Michael intră oricum.

– A sunat Emma, să întrebe dacă ești bine. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu Simon. De ce nu mi-ai spus?

Deschise gura să-i spună că nu e treaba lui, dar nu ieșiră decât hohote de plâns.

– Vino! spuse Michael ajutând-o să iasă din cadă și înfășurând-o într-un prosop ca pe un copil mic.

O ținea strâns în brațe, în timp ce ea povestea printre lacrimi cum aflase știrea din ziar, cum îl sunase pe Simon și îi ascultase cuvintele dure, că o acuzase că are o relație cu el și că este rece și frigidă, că vrea să se întoarcă la Londra cât mai repede, ca să nu-i distrugă cariera.

– Cred că ar trebui să stai aici până când știi că este sigur să te întorci cu Jamie acasă, spuse Michael, legănând-o în brațe. Simon și-a distrus singur cariera. Dacă ar fi încercat să te sune el, să te avertizeze, sau măcar să-și ceară scuze când l-ai sunat, poate era altfel. Dar el a făcut toate greșelile și acum dă vina pe tine. Nu poți să te măriți cu un astfel de bărbat. Ar trebui să-l lași să-și curețe singur mizeria. Și mai cred ceva, Rosalind, nu ești deloc frigidă sau rece.

O apropie ușor de el, sărutându-i buzele care încă tremurau. Începuse ca un sărut tandru, dar treptat căpătă pasiune. Fără să se mai gândească, Rosalind puse mâinile în jurul gâtului lui uitând de supărare și cedând mai mult cu fiecare sărut.

– Haide, spuse Michael, cred că ar trebui să dăm o șansă atracției dintre noi.

– Michael, dar cum rămâne cu Kathy?

– Kathy... zâmbi Michael, stânjenit. Te-am cam indus în eroare în legătură cu ea. Am fost o vreme împreună, dar ea s-a întors acasă, în America, înainte de Crăciun. Suntem doar prieteni buni, nimic mai mult.

– Serios? întrebă ea, cu ochii strălucind de fericire. Dar nu vreau să faci dragoste cu mine doar pentru că ți-e milă de mine.

– Dacă mi-e milă de cineva, mi-e milă de mine că a trebuit să aștept așa de mult, glumi el. Asta ne-am dorit amândoi acum patru zile, și ne dorim și acum. Nu-i așa? Astă-seară vom fi doar noi doi.

– Și atracția fizică, aprobă Rosalind, oftând prelung și cedând în sfârșit tentației, fericită că poate, în sfârșit... savura pielea lui fină, vârându-și palmele sub tricou.

Lipindu-și buzele de umărul lui acum gol, îl simți pe Michael cum se încordează drept răspuns și, în următoarea clipă, o luă în brațe și o duse în pat, unde o așeză și se dezbracă de restul hainelor.

Rămaseră nemișcați privindu-se, știind ce va urma, nerăbdarea apunând în fața gândului că aveau la dispoziție toată noaptea pentru a se redescoperi. Michael trasă forma gurii ei cu degetul.

– Știi cât de des m-am gândit la asta, Rosalind? În fiecare noapte petrecută în acest pat nenorocit m-am gândit cât de aproape suntem.

– Știu, a fost la fel și pentru mine. Mi-am dorit doar să mă întorc și să te ating astfel, șopti ea în timp ce degetele ei îl mângâiau însetate, căci nimic altceva nu mai conta.

Capitolul 9

– Cred că tu și cu Jamie ar trebui să veniți cu noi la York, spuse Maud. Michael merge cu mine la avocat, dar nu stăm mult. N-ai fost nicăieri și n-ai făcut nimic de când ai veni. Trebuie să iei o pauză.

Rosalind nu simțea că trebuie să ia o pauză. Trecuse o săptămână de când ea și cu Michael făcuseră dragoste și-și dorea ca timpul să stea în loc. Știa că fericirea nu va mai dura mult, iar Michael se va întoarce de unde venise. Dar deocamdată, zilele erau pline de râsete și nopțile de încântare. Fiecare noapte era mai plăcută decât precedenta, de când își redescoperiseră trupurile. De ce ar avea nevoie de o pauză?

Dar Maud era insistentă, iar Jamie era mereu pe fază când venea vorba de posibilitatea de a primi vreun desert copios.

Biroul avocatului era pe o alee retrasă. Dacă Maud n-ar fi știut drumul, sigur s-ar fi rătăcit.

– Nu știu cât durează, spuse Michael, privind-o pe Rosalind. Vrei să ne aștepti?

– Nu, ne plimbăm prin zonă.

– Ești sigură?

– Da, răspunse ea, știind că totul va fi bine.

Nu mai ținea minte de când nu mai hoinărise pierzându-se fără teamă în mulțime, uitându-se la vitrinele magazinelor fără nevoia de a intra să cumpere. Artiști de stradă păreau presărați la toate colțurile. Se opriră puțin să privească doi jongleri care aruncau torțe aprinse în aer. Ochii lui Jamie urmăreau fermecați totul.

Când găsiră drumul înapoi spre biroul avocatului, Michael îi aștepta în fața ușii. Fericirea de pe chipul Rosalindei dispăru când observă o expresie ciudată pe fața lui Michael.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse el. Doar că te priveam venind spre mine prin mulțime și mă gândeam cum te remarci imediat.

– Cum să mă remarc în astea? întrebă ea, arătând hainele ei banale, apoi schimbă subiectul, prefăcându-se că nu era prea încântată de complimentul primit. Ce ai făcut cu Maud?

– A invitat-o la masă avocatul ei și am stabilit să ne întâlnim peste câteva ore. Ce să facem între timp? îl întrebă el pe Jamie. Mergem la picnic?

– Și la înghețată? profită micuțul de moment.

– Și la înghețată, râse Michael.

Parcul era plin de oamenii veniți să se bucure de razele

soarelui, dar găsiră un loc mai retras unde să mănânce. După ce înfulecă în timp record sandvișul, Jamie devoră plin de bucurie și o înghețată, apoi fugi după porumbei.

– Se distrează, comentă Michael leneș, urmărindu-l.

– Da, răspunse Rosalind oftând. Uneori mă gândesc că în loc să mă ducă înconjurată de gărzi de corp în Caraibe și să vorbească tot timpul la telefon, era mai bine ca tata să mă aducă la o înghețată în parc.

– Procedăm bine că nu-l ținem tot timpul cocoloșit și-i permitem să alerge în voie.

– Fac asta datorită ție, răspunse ea relaxat. Ai reușit să ne faci să ne simțim ca niște oameni normali, completă Rosalind simțind parcă pentru prima dată mirosul ierbii. Nu m-aș fi gândit niciodată să-l duc la picnic în parc, eram prea îngrijorată de securitatea lui, așa cum făcea și tata cu mine. Îmi dau seama acum că are nevoie să alerge în aer liber și voi face eforturi să-l scot mai des, când ne întoarcem acasă.

"Când ne întoarcem acasă...", aceste cuvinte rămaseră suspendate între ei și se instală tăcerea.

– Te-ai gândit ce vei face dacă nu afli nimic de la poliție înainte să plec? rupse Michael tăcerea.

– Cred că va trebui să mă întorc până la urmă la Londra, spuse ea, gândindu-se că acolo are tot ce dorește, cu o singură excepție: pe Michael.

Grădinile păreau să se învârtă în jurul ei și puse instinctiv mâinile pe iarbă când avu revelația. Îl iubea.

Un gol se instalează în sufletul ei, alături de sentimentul că nimic nu va mai fi ca înainte. Se îndrăgostise de Michael, bărbatul pe care nu-l putea avea. Îl privi, tânjind să-i spună "Te iubesc!" Voia să strige tare, s-o audă toți cei din parc. Impulsul era foarte puternic, dar îl înfrână. Nu era corect față de Michael. Îi oferise odată dragostea lui, iar ea îi dăduse cu piciorul. N-o putea cere înapoi acum. Îi spusese clar că are viața lui și să nu aibă așteptări mari de la el. Dacă voia să profite de ultima săptămână împreună, trebuia să nu-l lase să afle ce simte pentru el.

– Chiar dacă următorul n-a fost prins de poliție, acum voi face față mai ușor, începu ea. Nici nu ți-am mulțumit destul pentru tot ce ai făcut pentru mine și Jamie. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Mi-a făcut plăcere să stau cu Jamie, spuse el, apoi făcu o pauză. Și cu tine, adăugă blând așezându-i părul după ureche.

Inima ei bătea cu putere și obraji îi ardeau de emoție.

– Vreau să-ți spun ceva. În seara de după petrecere, spuneai că nu ești o persoană plăcută și că lumea te vrea pentru banii și aspectul tău fizic. Țin să-ți spun că eu te plac. Te plac foarte mult. Aveai dreptate când spuneai că înainte mă îndrăgostisem de corpul tău. Erai atât de frumoasă și nu cred că îți dădeai seama ce efect aveai asupra mea. Te consideram o influență negativă asupra Emmei și eram pregătit să te disprețuiesc pentru asta. Dar nu puteam, eram atras de tine. Erai slăbiciunea mea cea mai mare și mă uram pentru asta.

– De ce m-ai cerut în căsătorie, dacă așa simțeai?

– N-am vrut. Am fost și eu surprins când am spus-o. Venisem să-ți spun că obținusem o slujbă în străinătate și mi se părea ocazia perfectă de a încheia o relație despre care știam amândoi că nu are viitor. Apoi te-ai întors și ți-ai trecut degetele prin părul meu, mi-ai zâmbit și gândul că nu te voi mai vedea a fost insuportabil.

– Îmi pare rău că te-am rănit, spuse Rosalind, amintindu-și refuzul ei dur. N-am vrut ca lucrurile să se sfârșească așa.

– Poate e singurul fel în care se puteau sfârși, oftă Michael.

– Nu știu, răspunse ea. Măcar puteam fi mai blândă cu tine. M-ai luat prin surprindere. Mă enervasem. Parcă mă ceruseși în căsătorie împotriva voinței tale și îmi răniseși orgoliul. Știu doar că mi-am pierdut cumpătul.

– Nu mai contează acum. Ai avut dreptate să mă refuzi. Dumnezeu știe ce m-aș fi făcut cu o soție ca tine în mijlocul deșertului! Ar fi fost un dezastru.

– Da, n-ar fi mers bine, dar...

– Dar ce?

– Dar nu știam că îmi vei lipsi atât de mult, recunosc eu. Îmi doream să-ți fi mulțumit pentru momentele plăcute petrecute împreună. Și cel mai mult îmi doream să fi avut șansa să ne luăm rămas-bun așa cum trebuie.

– E cam târziu acum, spuse Michael. Să ne bucurăm de timpul pe care-l mai avem împreună și să ne luăm rămas-bun fără regrete. Și să știi că te vei descurca bine. Nu te lua după alții. Sunt

multe lucruri plăcute la tine.

- Mulțumesc, spuse Rosalind, reușind să zâmbească.
- Ei bine, continuă Michael, zâmbind și el cam strâmb, n-ai de gând să-mi spui și mie că mă plăci?
- Ba da. Sigur că da, răspunse ea și se aplecă să-l sărute ușor, însă buzele lor se întâlniră și sărutul continuă pasional.

Jamie fu cel care le aduse aminte unde se află, stând deasupra lor și privindu-i plin de curiozitate.

– Exersați? întrebă el.

Rosalind se ridică, aranjându-și părul zâmbind.

– Da, Jamie, asta făceam, răspunse ea, amintindu-și ziua când sosiseră la Askerby și Michael o sărutase în poartă.

– Pentru ce?

– Pentru diseară, răspunse ea, privindu-l pe Michael și simțind fiori pe șira spinării.

La întoarcerea din York telefonul suna, iar Rosalind se grăbi să răspundă.

– Roz, unde ai fost? se auzi vocea Emmei. Am vești minunate! Poliția a venit să ne anunțe că au arestat-o pe Sandra Danelli sub acuzația de hărțuire.

– Sandra? repetă Rosalind, nevenindu-i să creadă. Dar este o

prietenă de familie. O cunosc de atâția ani... nu poate fi ea!

– Mă tem că este, spuse Emma. Se pare că a recunoscut tot și nu trebuie să-ți mai faci griji. Te poți întoarce acasă când vrei.

Rosalind închise telefonul și rămase privind în gol. Cu siguranță, Emma fusese mirată de lipsa ei de entuziasm la aflarea vestii, dar ea nu știa că Rosalind nu voia să se întoarcă acasă, dar acum nu mai avea nicio scuză.

– Cine era? întrebă Michael, intrând în bucătărie și oprindu-se când îi văzu expresia.

– Emma.

– L-au prins pe urmăritor? întrebă el, iar Rosalind făcu un semn din cap. Probabil ești ușurată.

– Da, răspunse ea, dar nu părea deloc ușurată. Încă nu pot să cred. Sandra e o prietenă de familie... cel puțin așa credeam. A declarat poliției că a fost amanta tatălui meu timp de câțiva ani. Cred că așa se explică de ce fusese mereu prin preajmă, dar a dispărut după ce el s-a căsătorit cu Natasha. Știam că tatăl meu are iubite, desigur, dar n-am crezut că e vreuna mai specială pentru el. Se pare că nunta lui a dat-o peste cap și a afectat-o și faptul că el avea doi copii, iar ea niciunul.

– Cum a aflat poliția că este ea?

Vorbeau ca doi străini. Niciunul nu era capabil să accepte ce va însemna arestarea Sandrei pentru ei.

– Nu știi exact ce s-a întâmplat, dar se pare că și-a asumat prea multe riscuri de când am dispărut, și a devenit suspectă.

– Ce se va întâmpla acum cu ea?

– Cred că depinde dacă depun eu plângere împotriva ei. Adevărul este că m-a speriat mult cu telefoanele și cu amenințările și preluase controlul asupra vieții mele, dar acum cred că este tristă. Va trebui să vorbesc cu poliția.

– Nimic nu te mai oprește să te întorci imediat la Londra, spuse ezitant Michael.

– Nu.

Așteptă ca el să-i sugereze să mai stea puțin, măcar până la plecarea lui, dar nu spuse nimic.

– Îi voi spune lui Maud că era o rudă de-a ta la telefon și că a avut cineva un accident, sugeră Michael. Poți să pleci chiar mâine.

– N-ar trebui să-i spunem adevărul lui Maud? Nu mi se pare corect s-o mai mințim acum, nu mai e nevoie.

– Cred că ar fi mai bine să-i spun eu, după ce plecați.

– Bine, răspunse ea sec.

Capitolul 10

– Trenul va pleca de la peronul 3 la zece și cinci spre King's Cross, Londra.

Rosalind aștepta sosirea trenului. Stabiliseră cu Michael să-i aducă până la gara din York și de acolo să ia trenul până la Londra. Toată dimineața se temuse de acest moment, ca nu cumva să cadă în genunchi, să-l roage pe Michael să rămână cu ea.

Dimineața, după ce-și făcuse bagajele, îi dăduse verigheta înapoi lui Michael, spunându-i că nu mai are nevoie de ea. Fusese o agonie să-și ia rămas-bun de la Maud. Bătrâna era recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care-l primise și renunțase la armura ei dură și o îmbrățișase.

Trenul sosi și oamenii începură să se îmbulzească spre uși.

– Eu nu mai urc. Nu e greu geamantanul și sigur te descurci singură, spuse el, încercând să pară degajat.

– Sigur.

Simțea că e făcută din porțelan fin și o crăpătură o străbate de sus până jos, gata să se sfărâme în mii de bucăți în orice moment.

– Jamie, ia-ti la revedere de la Michael!

Era prima dată când Jamie își dădu seama că Michael nu va merge cu ei. Îi tremura buza de jos.

– Vreau să vină Michael!

– Nu pot să vin, Jamie, spuse el, strângându-l tare în brațe. Fii băiat cuminte și ai grijă de Rosalind în locul meu. Nu e obișnuită cu transportul public și va trebui să-i arăți tu ce să facă.

Lăsându-l pe Jamie jos, se întoarse spre Rosalind, care se uita cu agonie în priviri, și urmă o tăcere groaznică, în timpul căreia nu puteau decât să se privească.

Era ultima dată când îl mai vedea, își dădu seama Rosalind, cu panică. Nu putea pleca fără să-i mulțumească, să-i spună cât însemna pentru ea.

– Michael, eu...

– Nu trebuie să spui nimic, spuse el și o sătură. La revedere, Rosalind!

– La revedere, Michael.

Luându-l pe Jamie de mână, urcă în tren și găsiră două locuri alăturate.

Era foarte ciudat să fie înapoi la Londra. Rosalind își sunase soferul de pe mobil cu o seară înainte și-i așteptase la gară. Scaunele confortabile și geamurile fumurii ale limuzinei făceau ca atmosfera să pară ireală. Rosalind privi pe geam clădirile cenușii ale Londrei și traficul infernal, dorindu-și să fie pe aleile verzi și liniștite din Askerby. Chinuită de sentimentul că se află în locul nepotrivit, Rosalind se plimba prin casă în cursul acelei seri. În comparație cu locuința lui Maud, era un palat, cu o arhitectură desăvârșită și mobilată perfect. Totul mergea, totul era perfect curat, dar nu se simțea ca acasă. Deja acest lux care o înconjura i se părea opulent. Avea angajați care găteau, care făceau curat, care-i deschideau ușa, care-i aduceau ceva de băut când îi era sete, care se ocupau de corespondența ei. Nu avea altceva de făcut decât să încerce să-l înveselească pe Jamie.

– Îl vreau pe Michael, se plânsese el înainte să-l adoarmă, iar inima ei se frânsese.

– Și eu, Jamie, și eu.

Citea oftând mesajele pe care le strânsese asistenta ei. Voia să vorbească doar cu o persoană, dar aceasta nu sunase. Pentru o clipă, simți impulsul să-l sune pe Michael, măcar pentru a-i auzi vocea, dar își dădu seama că era o greșeală chiar în momentul când ridică receptorul, și-l puse la loc. Se va obișnui să-i fie dor de el. Va trebui.

Dar Rosalind nu s-a obișnuit. În loc să fie mai ușor de suportat, durerea devenea din ce în ce mai mare, ca un cuțit care i se răsucea în inimă.

Chiar încercase. Își spusese că dacă va redeveni persoana care fusese, va începe să-l uite pe Michael. După ce se va îmbrăca în hainele ei scumpe, își va aranja unghiile și părul, totul va redeveni ca înainte. Dar nu era așa. Își privea înfățișarea sofisticată în oglindă, dar știa că oricât ar fi schimbat imaginea exterioară, nu va putea schimba ce simte.

Trecuseră cinci zile de la întoarcerea lor, iar Rosalind stătea în bucătăria Emmei.

– Pari cam supărată, Roz, spuse aceasta. Încă mai ești afectată din cauza lui Simon, nu-i așa?

Rosalind negă printr-o clătinare din cap.

– Ești sigură? Sigur te-a rănit prin comportamentul lui.

– Am fost supărată. Dar cred că mai mult mă simțeam umilită decât rănită. Acum, știu că ar fi fost o mare greșeală să mă mărit cu Simon.

Nu cea mai mare. Cea mai mare greșeală fusese să-l respingă pe Michael.

– Îmi pare rău dacă sunt cam abătută. Sunt doar obosită, asta-i tot.

– Se pare că a trebuit să muncești din greu în Yorkshire, spuse Emma. Nu mi-ai vorbit deloc de Michael de când te-ai întors. Nici nu știu cum v-ați înțeles. A fost jenant să vă prefaceți că sunteți căsătoriți?

– A fost... începu Rosalind să spună, dar simți un nod în gât. A fost...

Cuvintele nu ieșeau. Îl locul lor, lacrimile se zbăteau să iasă la iveală, deși Rosalind se lupta cu ele. Dar Emma observase lacrimile din ochii ei verzi.

– Roz! exclamă ea, îngrozită. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– E Michael, spuse Rosalind, pierzând bătaia cu lacrimile și îngropându-și fața în palme. Sunt foarte îndrăgostită de el și nu știu dacă mai rezist.

Îi luă ceva timp Emmei să scoată întreaga poveste de la prietena ei.

– Și Michael ce simte? întrebă ea în cele din urmă. Dacă v-ați înțeles așa de bine împreună, sunt sigură că și el are sentimente pentru tine.

Rosalind își ștergea fața cu un șervețel.

– I-a plăcut. Dar n-a însemnat mai nimic. A fost doar atracție fizică.

– Eu nu cred povestea asta cu atracția fizică, spuse Emma. Cred că doar ați căutat amândoi o scuză să nu recunoașteți că v-ați îndrăgostit.

– Nu înțelegi, am vorbit despre asta. Am decis să fie o relație de moment. Michael a spus că nu vrea să se mai implice emoțional. Dacă i-ar fi păsat de mine, ar fi sugerat să mai stau, dar el abia aștepta să mă ducă la trenul spre Londra!

– De ce să-ți spună să mai stai, dacă nu știa că ești îndrăgostită de el? Are și el mândria lui. Din ce mi-ai povestit despre ce s-a

întâmpat acum cinci ani, cred că s-a temut să nu fie respins din nou. Cred că tu ar trebui să te întorci și să-i spui ce simți. Nu lăsa să dispară o iubire înfiripată atât de greu în sufletul tău fără să încerci măcar. Trebuie doar să-i spui lui Michael adevărul. Data trecută, el a fost cel care și-a asumat riscul și ți-a spus că te iubește. E rândul tău, acum. Îi datorezi măcar acest lucru.

Rosalind stătea cu mâna pe poartă, privind casa. Simțind că i se face rău din cauza emoțiilor, repetase tot drumul de la gară ce-i va spune lui Michael.

Rosalind împinse poarta și merse până la ușă. Sună înainte să se răzgândească.

– Rosalind? spuse Maud când o văzu, mirată să vadă o femeie îmbrăcată elegant, tunsă și machiată cu grijă, pentru mai multă încredere în sine. Ai venit să-l vezi pe Michael, continuă bătrâna după ce trecuse peste surpriza de a o vedea atât de elegantă. Vrei să-i spui că ești îndrăgostită de el?

– Da, spuse Rosalind curajos și Maud zâmbi, satisfăcută.

– Atunci, mai bine intră. Ce ai făcut cu Jamie? întrebă ea, închizând ușa de la intrare.

– Are grijă Emma de el, ezită Rosalind. Nu știam sigur cum voi fi primită. Nu te-aș fi condamnat dacă refuzai să mă primești în

casă, după cum te-am mințit. Îmi pare rău.

– Când mi-a povestit Michael prima dată, m-am supărat. Dar apoi mi-a spus prin ce ai trecut și te-am înțeles. Nu mai contează, important este că ai venit. Ai de gând să stai?

– Depinde de Michael, răspunse ea. Este acasă?

– E la plimbare, prin pădure. S-a plimbat foarte mult de când ai plecat. Mai bine îl aștepti.

– Nu mai pot să aștept, clătină ea din cap.

Lăsă geanta la Maud, și porni pe cărarea pe care se plimbase de atâtea ori cu Michael și cu Jamie. Era o zi frumoasă de primăvară, iar acum se simțea mai calmă. Mergea cu inima înfiorată și, chiar lângă stejar, era Michael.

– Bună, Michael, spuse ea, iar el tresări la auzul vocii îndrăgite.

– Rosalind? spuse el. Ce cauți aici?

– Trebuia să te văd.

– Ce s-a întâmplat? A pățit ceva Jamie?

– Nu, Jamie e bine, spuse ea și tot discursul ei pregătit cu grijă dispăru, odată cu calmul din suflet.

– Credeam că n-am să te mai văd, spuse brusc Michael și se apropie de ea. Credeam că ne-am luat rămas-bun.

– Așa este. Ne-am spus că nu mai avem ce să ne spunem, dar nu este adevărat. Eu mai am ceva să-ți spun, dar n-am îndrăznit când eram aici. M-am întors să-ți spun că te iubesc, zise ea simplu.

Era liniște în pădure. Se auzea o pasăre în depărtare, în rest,

doar bătăile inimii ei.

– Tu mă iubești? spuse Michael. Dar parcă nu credeai în dragoste.

– Acum, cred. De când a plecat mama, mi-a fost teamă să iubesc pe cineva, ca nu cumva să-l pierd. De când te-am reîntâlnit, am învățat că nu poți alege dacă să iubești sau nu. Am încercat să neg, să ascund sau să uit, dar n-am reușit.

Făcu o pauză. Michael stătea aproape, îngrijorat, dar ea continuă.

– Am vorbit despre atracție. Credeam că doar asta vrei de la mine și am acceptat. Dar de data asta nu este de-ajuns pentru mine.

– Dar ce vrei tu? întrebă el în sfârșit, iar Rosalind rămase puțin pe gânduri.

– Să fiu cu tine, nu doar noaptea, tot timpul. Să mă simt în siguranță și mai vie ca oricând. Camera era goală când tu nu erai acolo. Te priveam și știam că, fără tine, o parte din mine va lipsi mereu. Știu că n-ai de ce să mă crezi, după cum m-am purtat cu tine, dar e adevărat. Sunt îndrăgostită de tine.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Trebuia să-ți spun, continuă ea. Acum e rândul tău să-mi arunci totul în față, cum ți-am făcut eu acum cinci ani. Ar fi un fel de justiție poetică, nu-i așa?

Lui Michael îi reveni în sfârșit vocea.

– Doar nu crezi că aș face așa ceva, nu-i așa? Rosalind, îți dai seama ce înseamnă pentru mine să aud că mă iubești? Nu știi cât

te iubesc? Cât te-am iubit mereu?

Degetele ei se agățară de ale lui, inima bătându-i plină de speranță.

– Dar m-am purtat atât de urât cu tine.

– Nu contează. Te-am văzut crudă, rece și distantă și te-am văzut blândă, iubitoare și atentă, și te iubesc la fel de mult. Nici eu nu voiam să te iubesc, Rosalind, dar n-aveam ce face. M-am îndrăgostit iremediabil de tine acum cinci ani și te iubesc de atunci.

– Spuneai că înainte erai doar obsedat de mine, îi reaminti Rosalind, abia îndrăznind să creadă că totul va fi bine. Spuneai că este doar atracție fizică.

– Am spus multe neadevăruri doar pentru că nu voiam să aflu că mi-am petrecut ultimii cinci ani visând la tine. Mi-am spus că te-am uitat și că îmi e mult mai bine alături de o tânără cum era Kathy, dar n-a mers.

– Eram așa de geloasă când mi-a povestit Emma despre Kathy. Părea foarte drăguță și potrivită pentru tine.

– Da, părea a fi tot ce mi-am dorit vreodată de la o femeie. Dar nu era cea a cărei simplă atingere să mă facă să ard. Nu erai tu, șopti el, sărutând-o.

Când buzele lui o atinseră, Rosalind se dizolvă într-o cascadă de fericire supremă. O străbătu, ștergând toată nefericirea și dubiile. Ușurarea de a afla că o iubește și el era aproape dureroasă.

– Michael, ce bine era dacă mă căsătoream cu tine acum cinci

ani! Am pierdut atâta timp!

– Probabil trebuia să petrecem ceva timp despărțiți, să ne dăm seama ce avem și cât de deosebit este, răspunse el. Eram prea tineri să ne dăm seama că am găsit singura persoană alături de care putem fi fericiți. Ani întregi mi-am spus că te urăsc pentru că m-ai făcut să te iubesc când ție nici nu-ți păsa, dar a fost de-ajuns să intri în sufrageria Emmei ca să mă îndrăgostesc din nou de tine. Dar acum te iubesc mult mai mult. N-am aflat cât de caldă, de curajoasă și de vulnerabilă ești până să te reîntâlnesc. Mi-a fost foarte dor de tine de când te-am condus la tren, săptămâna trecută. Îmi era dor de modul cum îl îngrijeai pe Jamie, cum îți dai neliniștită părul după ureche, de expresia ta când ești forțată să faci ceva ce nu vrei. Nu vreau să-mi mai fie dor niciodată de tine.

Ochii Rosalindei străluceau din cauza lacrimilor.

– Atunci, nu mă mai lăsa să plec, șopti ea.

– Nu te las, promise Michael și o sărută din nou.

Puțin mai târziu, Rosalind oftă ușurată și se lăsă pe umărul lui.

– De ce nu mi-ai spus că mă iubești înainte să plec la Londra?

– Nu știam că mă iubești. M-am mulțumit cu săptămânile petrecute împreună. Mă gândeam că poate țineai mai mult decât voiai să recunoști la Simon și de la mine doreai doar consolare. Mă gândeam și la ultima dată când ți-am spus că te iubesc. De fiecare dată când îmi făceam puțin curaj să-ți spun ceva, îmi aminteam că mi-ai spus atunci că lumile noastre sunt prea diferite și mi-am dat seama că încă mai sunt.

– Lumea mea s-a schimbat, spuse ea, privindu-l. M-am întors la vechea mea viață și mi-am dat seama că nu mai înseamnă nimic fără tine. Viața mea e acum cu tine și cu Jamie. Nu-mi pasă unde suntem sau ce facem, atâta timp cât suntem împreună.

– În acest caz, cred că ar trebui să te mai cer o dată în căsătorie, nu-i așa? spuse Michael, cu un zâmbet nesigur. Dar mai spune-mi o dată că mă iubești, îi ceru el, sărutând-o pe vârful nasului.

– Te iubesc, Michael. Foarte, foarte mult.

– Și vrei să te măriți cu mine?

– Da, răspunse ea. Vreau, vreau!

Apoi nu-și mai spuseră nimic mult timp, acoperindu-se de sărutări.

– Sigur nu visez? spuse ea fericită, între săruturi. Am fost atât de tristă, iar acum sunt așa de fericită! Nu pot să cred că mă iubești cu adevărat!

Mult, mult mai târziu, se plimbau ținându-se de mână pe cărarea spre casă.

– Maud se întreabă cu siguranță ce s-a întâmplat cu noi! exclamă Rosalind când își dădu seama cât era ceasul.

– Cred că știe destul de bine unde suntem. Maud nu e naivă. Știe cât de dor mi-a fost de tine... și de Jamie. Cred că și ei i-a fost dor de voi. Casa era pustie fără voi. Numai eu știu cât m-am consumat azi toată ziua, neștiind ce să fac. Mai am doar două zile până când trebuie să mă întorc și nu știu dacă suport să nu fiu în aceeași țară cu tine. M-am gândit să-mi caut un post în Anglia, dar

apoi m-am întrebat dacă nu e mai rău așa. Eram aproape de tine, dar nu puteam să te țin în brațe.

– Vai, Michael, ar fi fost groaznic! se înfioră Rosalind, gândindu-se cât de aproape fuseseră din nou de o despărțire.

– Da, așa este, răspunse el, sărutând-o. Dar acum nu va mai fi. Îmi amân zborul, continuă el după o clipă de tăcere. Nu contează prea mult pe șantier dacă mai stau puțin aici... cât să ne căsătorim. Nu te mai las în urmă. Sau poate nu vrei să te căsătorești în grabă.

Poate nu vrei să-l iei pe Jamie cu tine în deșert. Poate ar trebui să așteptăm până mă întorc...

– Nu, îl întrerupse hotărât Rosalind. Eu și cu Jamie ne dorim doar să fim cu tine.

Nu vreau o nuntă mare. Ce-ar fi s-o rugăm pe Emma să-l aducă mâine pe Jamie? Ne putem căsători aici cât mai curând posibil și, până la urmă, poate și Maud să participe la nunta noastră. Dacă sunt aici persoanele la care ținem cel mai mult, ce ne mai trebuie?

– Doar un inel, zâmbi Michael. Și-l am deja, adăugă el, scotocind prin buzunar. L-am lăsat la mine, să-l țin în palmă știind că l-ai purtat tu. Chiar îmi spuneam că încă mai simt căldura pielii tale.

Rosalind luă inelul și-l ținu în palmă.

– De această dată va fi diferit, nu-i așa, Michael? întrebă ea, amintindu-și de ultima dată când îi dăduse verigheta, cu doar o lună în urmă.

– Da, promise Michael. De această dată va fi adevărat.

– Da, oftă fericită Rosalind, în timp ce el o săruta din nou. De data asta va fi pentru totdeauna.

Sfârșit